

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΜΗΝΑ ΤΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ

Καὶ τῶν ἐν αὐτῷ μαρτυρησάντων Βίκτωρος
καὶ Βικεντίου. Τῆς Ἁγίας μάρτυρος Στε-
φανίδος καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν
Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου.

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗ 11 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Ἐκδομένη καὶ καλῶς διορθωμένη
ὑπὸ τοῦ ἐπιγλύστου ἐν Ἱερουσ.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΟΥΤΕΡΗ

Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ὁσίου Μελετίου.

ΧΡΗΣΙΜΟΙ ΧΡΗΣΙΜΟΙ

ΤΩΝ ΕΥΣΕΒΩΝ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Οἴκου δεῖκῃ εὐχή.

Ὅπου ἡ πίστις, ἐκεῖ καὶ ἡ ἀγάπη.

Ὅπου ἀγάπη, ἐκεῖ καὶ ἡ εἰρήνη.

Ὅπου ἡ εἰρήνη ἐκεῖ καὶ ἡ εὐλογία.

Ὅπου ἡ εὐλογία, ἐκεῖ κατοικεῖ καὶ ὁ Θεός.

Ὅπου κατοικεῖ ὁ Θεός, ἐκεῖ οὐδεμία ἀν-
θρώπινη προστασία ὑπάρχει· ἐκεῖ λα-
τρεύεται καὶ ὁμολογεῖται ὁ ἀληθὴς
Θεός, ἡ Τρισυπόστατος Θεότης· ὁ Πα-
τήρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα,
ἡ ἀληθὴς θρησκεία.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

1917

11 Νοεμβρίου. Τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος

ΜΗΝΑ

τῶν ἁγίων μαρτύρων Βίκτωρος καὶ Βικεντίου
καὶ τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου.

Ο μὲν μεγαλομάρτυς Μηνᾶς ἠθλησεν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ ἐν ἔτει 296, καταγόμενος ἐκ τοῦ Κοτυαίου, τῆς σημερινῆς Κιουτάχιας, τῆς Φρυγίας, τεταγμένος εἰς τὰ βασιλικά στρατεύματα. Ἐπαρρησιάσθη δὲ ἐνώπιον τῶν εἰδωλολατρῶν, κηρυχθέντος τοῦ διωγμοῦ, αὐτόκλητος, ἀνακηρύξας τὸ ὄνομα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Πάραυτα δέ, ἀφοῦ ἐβασανίσθη σκληρότατα καὶ κατεφθάρη τὸ σῶμά του ἀπανθρώπως διὰ πυρός, ἀπεκόπη τέλος ἡ κεφαλὴ του διὰ ξίφους. Ἐχαριτώθη δὲ μεγάλως μετὰ τὴν μαρτυρικὴν του τελείωσιν ὁ ἅγιος Μηνᾶς λαβὼν ἄφθονον παρὰ Θεοῦ τὴν χάριν τῶν θαυμάτων, τὰ ὁποῖα μέχρι σήμερον μετ' εὐφροσύνης ἀναγινώσκουσιν οἱ φιλομάρτυρες καὶ φιλέοργοι καταφεύγοντες εἰς πᾶσαν περίστασιν εἰς τὴν θαυματουργὸν του δύναμιν.

Ἐκ δὲ τῶν ἄλλων δύο μαρτύρων ὁ μὲν Βίκτωρ ἐμαρτύρησεν ἐπὶ Ἀντωνίνου ἐν ἔτει 160, ὅτε ἐξορυχθεὶς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ κρεμασθεὶς καὶ ξεσθεὶς τὸ δέρμα παρέδωκε τὴν ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ. Ὁ δὲ Βικέντιος ἠθλησεν ἐπὶ Μαξιμίνου ἐν ἔτει 235, διάκονος ὢν ἐν τινὶ πόλει τῆς Ἰσπανίας, ἀφοῦ δὲ μετὰ πικροτάτας βασάνους πρότερον ἐδοκιμάσθη, τέλος ἐξηρθρωμένος καὶ κεκαυμένος ἐρρίφθη εἰς φυλακὴν, ὅπου προσευχόμενος παρέδωκε τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ.

Θεόδωρος δὲ ὁ Στουδίτης, ὁ μέγας καὶ πολύτιμος ἠγούμενος τῆς λαμπρᾶς Μονῆς τοῦ Στουδίου, ἠκμασεν ἐπὶ τῆς Εἰκονομαχίας, εὐγενῆς Κωνσταντινουπολίτης, υἱὸς Φωτεινοῦ καὶ Θεοκτίστης, παιδιόθεν ἀφιερωθεὶς εἰς τὸν μονήρη βίον, ἀφοῦ πρότερον λαμπρῶς ἐξεπαιδεύθη. Ὁ θεὸς οὗτος πατήρ ἐκυριάρχει μετὰ τῶν 1000 Στουδιτῶν μοναχῶν του ὅλης τῆς καταστάσεως τότε ἐν Βυζαντίῳ μετὰ ζήλου ἀξιοθαυμάστου καὶ παρρησίας καταπληκτικῆς πολεμήσας τοὺς εἰκονομάχους Κωνσταντῖνον τὸν Κοπρώνυμον καὶ Λέοντα τὸν Ἀρμένιον. Ἐπροπηλακίσθη, ἐφυλακίσθη, ἐδάρη, ἐβασανίσθη, ἐξωρίσθη, ἀλλὰ δὲν ἔπαυσεν ἐλέγχων τοὺς εἰκονομάχους καὶ στηρίζων τὴν Ὁρθοδοξίαν. Ὁ ἀναγινώσκων τὸν βίον τοῦ ἁγίου ἀνδρὸς εὐρίσκεται ἐνώπιον πρωτοφανοῦς πολεμιστοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅστις δὲν παύει ῥίπτων τὰ βέλη του εἰς δόξαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον τόσον ἐκινδύνευσε εἰς τοὺς χρόνους ἐκείνους τῆς ἀντιχριστιανικῆς αἵρέσεως. Ἐπὶ τῆς Εἰρήνης, ὅτε ἐκόπασε πρὸς καιρὸν ἡ

αἵρεσις, ἀνεκλήθη ὁ ἅγιος καὶ ἀνέκτησε τὴν ἡγουμενίαν ἐν τῷ Στουδίῳ, ἀλλ' ἐπὶ Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου ἀνανεωθείσης φοβερώτερον τῆς Εἰκονομαχίας ὑπέστη δεινοτάτας πάλιν βασάνους καὶ προπηλακισμοὺς καὶ ἐξωρίσθη εἰς τὴν Ἀνατολήν, μαστιγωθείς δὲ παρ' αὐτοῦ τοῦ Στρατοπεδάρχου ἐν Σμύρῃ, μὴ αἰδεσθέντος τὸ κατάξηρον ἐκ τῆς ἀσκήσεως σῶμά του, ἐρρίφθη εἰς βρωμερὰν φυλακὴν, ὅπου ὑπέστη ἀνηκούστους κακώσεις ὑποβληθεὶς καὶ εἰς τὸν διὰ λιμοῦ θάνατον, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, δολοφονηθέντος τοῦ εἰκονομάχου βασιλέως, ἀνεκλήθη πάλιν ὁ ἅγιος Θεόδωρος, γενόμενος δεκτὸς ἐν τῇ βασιλευούσῃ μετὰ μεγάλων ἐνδείξεων χαρᾶς· δὲν ἐπέζησεν ὅμως πολὺ ἐν μέσῳ τῶν φίλων του καὶ τῶν μαθητῶν του κοιμηθεὶς ἐν εἰρήνῃ. Ἐκ τῶν πολλῶν συγγραμμάτων του περιβόητοι εἶναι οἱ κατὰ τῶν εἰκονομάχων Λόγοι του καὶ αἱ Κατηγήσεις του, τὸ δὲ θάρρος του ἀπέναντι τῆς αἰρετικῆς βασιλείας θὰ μείνῃ ὡς σπάνιον φαινόμενον τῆς Ἱστορίας.

11 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΜΗΝΑ ΤΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ Ἦχος Α'. Τῶν Οὐρανίων ταγμάτων.

Τὸν ἐν ὑφίστοις δεσπότην, μήτηρ ἐπόθησας, Χριστὸν τὸν Βασιλέα, ὑπὲρ γένους ἀνθρώπων, παθόντα καὶ ταφέντα καὶ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντα, τριήμερον, θανεῖν τε Μάρτυς προείλου ὑπὲρ αὐτοῦ, ὦ Μηνᾶ θεομακάριστε.

Ασκήσει πρῶτον τὸ σῶμα, Μάρτυς, κατέτηξας, εἰθ' οὕτω τῇ ἀθλήσει καὶ τοῖς πόνοις γενναίως, δοχεῖον ἀνεδείχθης, τοῦ παντουργοῦ, παναοίδιμε, Πνεύματος, καθικετεύων ῥυσθῆναι τῶν δυσχερῶν, τοὺς πιστῶς, Μηνᾶ, τιμῶντάς σε.

Ιεθροὶς αἱμάτων, γεννηεῖ, τὸν πολυμήχανον, μαρτυρικοῖς πονείσας, τρόπαια νίκης ἤρας, ἀγλοῖσμα Μαρτύρων, θεῖε Μηνᾶ. Ὅθεν πιστεῖ τὴν μνήμην σου ἐπιτελοῦντες, ὁμοῦμεν τὸν Ἰησοῦν, τὸν λαμπρῶς σε ἀναδείξαντα.

Ιν τῷ σταδίῳ, θεόφρον, σὺ ἡτομόλησας, ἐλέγξας τῶν ματαίων τὸ ἀσύνετον, μάκαρ, κηρύξας δὲ τὸν μόνον Θεὸν τοῦ παντός, ἱερεῖον εὐπρόσδεκτον αὐτῷ προσήχθης, ἰφ᾽ Ἀνακτι καὶ Θεῷ, ὦ Μηνᾶ, πιστῶν τὸ καύχημα.

Δόξα. Ἦχος Πλ. Α'.

Δεῦτε φιλεόρτων τὸ σύστημα, δεῦτε εὐσεβῶν ἢ ὁμήγουρις, δεῦτε συμφώνως ἐν ὕμνοις. ὀρθοδόξων τὸ ἄθροισμα, τὴν παναγίαν τοῦ Μάρτυρος ἑορτήν, Μηνᾶ τοῦ πανενδόξου, ἐκτελοῦντες βοήσωμεν· ὑπερούσιε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ τὰν σὸν θεράποντα θαυμαστῶς ἐνισχύσας, πᾶσαν τὴν τῶν δυσμενῶν καταπαλαίσει μανίαν, καὶ στέφους παρὰ σοῦ δόξης τεύξασθαι ἀθανάτου. Λιταῖς αὐτοῦ πανευπροσδέκτοις ἐλέησον, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε, Κεχαριτωμένη, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, διὸ ἐπέφανέ σοι ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης, καὶ ἐπεσκίασέ σοι τὸ Πανάγι νινευμα· ὡς παρρησίαν ἔχουσα, πρέσβευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον ἤχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Υμνοὶς σου τὴν παιδρὰν ἐπιτελοῦμεν μνήμην, Χριστὸν ὁμοῦντες, μάκαρ, τὸν κατὰ τῶν τυράννων, Μηνᾶ, σὲ ἐνισχύσαντα,

Πόθῳ σου τὴν σεπτὴν πανήγουριν τελοῦντες, Μηνᾶ Χριστοῦ θεράπων, παντοίας ἐπιγείας τοὺς δούλους σου ἀπάλλαξον.

Ιχων πρὸς τὸν Χριστὸν παρρησίαν, τρισμάκαρ, ὡς μάρτυς στεφεφόρος, Μηνᾶ πιστῶν προστατὰ, ὑπὲρ ἡμῶν ἐκέτευε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Ειδῶλων καταπτύσας βωμούς, ἀθέων τὴν ἀπόνοιαν ἀπελέγξας, ὑπερήβλησας Χριστοῦ· διὸ σε εὐφημοῦμεν, ὡς Μάρτυρα Κυρίου, Μηνᾶ θεόφρον ἀξιάγαστε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένε Θεοτόκε σεμνή, τοὺς δούλους σου οἰκτιρήσον, ἐξελοῦσα ἐκ παντοίων πειρασμῶν, Θεόνυμφε Μαρία· σὺ γὰρ ἡ προστασία, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τὸ Νῦν Ἀπολύεις καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον ἤχος Δ'.

Ως τῶν Ἀσωμάτων συνόμιλον, καὶ τῶν Ἀθλοφόρων δμόσκηνον, συνελθόντες ἐν πίστει, Μηνᾶ, εὐφημοῦμέν σε, εἰρήνην τῷ κόσμῳ αἰτούμενοι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον καὶ μικρὰ Ἀπολύσις.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Τὸ Μακάριος ἀνὴρ, καὶ εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱστῶμεν στίχους 5' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ τοῦ παραδόξου.

Πάθος, Μηνᾶ, ἐκμιμούμενος τοῦ ἀπαθοῦς, σεαυτὸν ὡς ἄρνιον παρέδωκας πρὸς σφαγὴν ἐκούσιον ἀθλοφόρε πνεύρημα· θυμὸν ἀρχόντων οὐκ ἐδειλίασας, σαρκὸς αἰκίσεις οὐ κατενάρκησας· ὦ τῶν ἀγῶνων σου καρτερᾶς ἐνστάσεως, δι' ὧν πρὸς γῆν, μάρτυς, καταβέβληκας τὸν ὑπερήφανον.

Στίχ. Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Μάστιξι καταξαινόμενος, καὶ ἐπὶ ξύλου, ὡς πρὶν ὁ Δεσπότης, τεινόμενος, καὶ σιδήρῳ πάντοθεν τῆς πλευρᾶς δαπανώμενος, οὐκ ἐξηρνήσω Χριστοῦ τὸ ὄνομα· πρὸς τοῦτον ἔχων ψυχῆς τὰ ὄμματα, ᾧ συντινωτάτα ἀτεινίζων, Ἄγιε, τὰ τῆς σαρκὸς ἔφερες ἐπίπονα, Μηνᾶ μακάριε.

Στίχ. Ἀπὸ φυλακῆς πρωτὺς μέχρι νυκτός.

Μάρτυς Μηνᾶ, παναοίδιμε, σὺ τὴν τοῦ κόσμου ἀχλὺν, καὶ στρατεῖαν ἐπέκρηον, καὶ εἰδῶλων σκότωσιν, ἀσεβῶν τε συνέδρια, τῇ ἀγαπήσει Χριστοῦ κατέλιπες, στρατολογία συναριθμούμενος τῶν ἐκλεκτῶν αὐτοῦ, ὅθεν καὶ ἀήττητος παναληθῶς, μάρτυς ἀναδέδειξαι ὑπὲρ αὐτοῦ ἐναθλῶν.

Στίχ. Ὅτι παρὰ τῷ Κυρίῳ τὸ ἔλεος καὶ πολλὴ παρ' αὐτῷ.

Ωτῶν ὑπὲρ φύσιν ἄθλων σου, καὶ τῶν ἀγῶνων Μηνᾶ, ὅσων ἄκρω διεπρεψας, μάρτυς παναοίδιμε, ἐξελέγξας τὴν ἀνοιαν, τὴν τοῦ ἀθέου τυράννου ἄπασαν, καὶ παρρησίᾳ Χριστὸν ἐκήρυξας· ὅθεν καὶ γέγονας πρεσβευτῆς θερμότατος, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐπιτελούντων σου τὴν μνήμην, ἔνδοξε.

Στίχ. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔθνη.

Μάρτυς Μηνᾶ παναοίδιμε, ξίφει τὴν κάραν τηρηθεῖς, τῇ πλημύρᾳ τοῦ αἵματος, Φαραὶ τὸν δειλαιὸν ἀληθῶς κατεπόντισας· καὶ νῦν πηγάζεις πᾶσιν ἰάματα. τοῖς τῷ Ν ᾧ σου πιστεῖ προστρέχουσι, καὶ τοὺς ἀγῶνάς σου ἐν αὐτῷ γεραίρουσι, καὶ τὴν σεπτὴν μνήμην σου, μακάριε, πανηγυρίζουσι.

Στίχ. Ὅτι ἐκραταιώθη τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς.

Πᾶσαν τοῦ ἐχθροῦ τὴν ἐφρον, καὶ διωκτῶν τὰς ὁρμάς, καταλύσας τῇ χάριτι, τὸν τῆς νίκης στέφανον ἀνεδήσω, πανόλβιε, τῆς ἀκηράτου ἀγαλλιάσεως, καὶ τῆς ἀφράστου καταξιτούμενος, θείας ἐλλάμψεως· ἐνθα νῦν γενόμενος, ἁμαρτιῶν αἴτησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς εὐφημοῦσί σε.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ Ἦχος πλ. δ'.

Τὸν ἀήττητον ἀθλητὴν, καὶ γενναῖον ἐν Μάρτυσι, Μηνᾶν τὸν ἀοιδιμον, εὐφημήσωμεν οἱ πιστοί· οὗτος γὰρ ἐν σταδίῳ αὐτόκλητος

ἐλθῶν, τοῦ ἐνθροῦ καθεῖλε τὸ φρύαγμα, καὶ τῶν εἰδώλων τὸ ἄθεον ἤλεγε· τὴν δὲ πίστιν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν τρανώς ἀνεκήρυξε, παραδοὺς ἑαυτὸν ὡς ἀρνίον εἰς σφαγὴν ἐκούσιον. Διὸ καὶ παρ' αὐτοῦ ἐν οὐρανοῖς στέφος τὸ ἀμαράντινον λαδῶν, ἀδιαλείπτως πρεσβεύει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, διὰ φιλανθρωπίαν, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη· ἐκ Παρθένου γὰρ ἀγνῆς σάρκα προσλαβόμενος, καὶ ἐκ ταύτης προελθὼν μετὰ τῆς προσλήψεως, εἰς ἔστιν Υἱός, διπλοῦς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν· διὸ τέλειον αὐτὸν Θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, ἀληθῶς κηρύττοντες ὁμολογοῦμεν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὃν ἰκέτετε, Μήτηρ ἀνύμφευτε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὸ Φῶς Ἰλαρὸν καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Σοφίας οὐ κατισχύσει ποτὲ κακία. Ὅς φυλάσσει τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ σφίξει τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, ὁ δὲ καταφρονῶν τῶν ἑαυτοῦ καθ' ὅδον ἀποθάνεται. Ὁ ἐλεῶν πτωχὸν δανείζει Θεῷ· κατὰ τὸ δόγμα αὐτοῦ ἀνταποδοθήσεται αὐτῷ. Παιδεύει τὸν υἱὸν σου· οὕτω γὰρ ἔσαι σοὶ εὐελπίς. Ἄκουε, Υἱέ, παθεῖαν πατρός σου, ἵνα σοφὸς γένη· ἐπὶ γῆρας. Πολλοὶ λογισμοὶ ἐν καρδίᾳ ἀνδρός, ἡ δὲ βουλή τοῦ Κυρίου ἐπικρατήσκει εἰς τὸν αἰῶνα. Καρπὸς ψυχῆς ἐλεημοσύνη, ἡ δὲ προσευχὴ ἄνευ ἐλεημοσύνης ἄκαρπός ἐστι· κρεῖσσον δὲ πτωχὸς δίκαιος ἢ πλούσιος φιλάργυρος. Κακόφρων ἀνὴρ πολλὰ ζημιωθήσεται. Ἐὰν ἐλέγξῃς ἀνδρα φρόνιμον, νοήσει αἰσθησὶν πρὸς διόρθωσιν· ἐλεγε σοφὸν καὶ ἀγαπήσει σε, μὴ ἐλεγε κακούς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε. Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου, καὶ βουλή ἁγίων σύνεσις.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Υιέ, μὴ ὀλιγώρει παιδείας Κυρίου, μηδὲ ἐκλύου ὑπ' αὐτοῦ ἐλεγχόμενος· ὃν γὰρ ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει, μαστιγεῖ δὲ πάντα υἱὸν ὃν παραδέχεται. Μακάριος ἄνθρωπος ὃς εὔρε σοφίαν, καὶ θνητὸς ὃς εἶδε φρόνησιν· κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι ἢ χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν· οὐκ ἀντιτάσσεται αὐτῇ οὐδὲν πονηρὸν, εὐγνωστός ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτήν, πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστὶ Μῆκος γὰρ βίου καὶ ἔτη ζωῆς ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτῆς, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ αὐτῆς πλοῦτος καὶ δόξα. Ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπιγλώσσης φορεῖ. Αἱ ὁδοὶ αὐτῆς ὁδοὶ καλαὶ καὶ αἱ τρίβοι αὐτῆς μὴ τηρήσουσι. Σοφίας οὐ μήποτε ἰσχύσει κακία.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Σοφία ἐν ἐξόδοις ὑμνεῖται, ἐν δὲ πλατείαις παρρησίαν ἄγει· ὁ Θεὸς τῇ σοφίᾳ ἐθεμελίωσε τὴν γῆν, ἠτοίμασε δὲ οὐρανοὺς ἐν φρονήσει. Υἱέ, μὴ παραρρηξῆς, τήρησον δὲ ἐμὴν βουλήν καὶ ἔννοιαν, ἵνα ζῆ σὴ ψυχῇ καὶ χάρις ἐπὶ τῷ σῶ τραχήλῳ· ἔσαι δὲ ἴσως ταῖς σαρκί σου καὶ ἐπιμέλεια τοῖς ὀστέοις σου, ὁ δὲ πούς σου οὐ μὴ προσκόψῃ· ἐὰν γὰρ πάθῃ ἄφοβος ἔση. Ἐὰν καθεύδῃς, ἠδέως ὑπνώσεις, ὁ γὰρ Κύριος ἔσαι πρὸ τῶν ποδῶν σου, καὶ ἐρείσει σὸν πόδα ἵνα μὴ ἀγρευθῆς. Μὴ ἀπόσχου εὖ ποιῶν ἐνδσεῖς ἡνίκα ἀν' ἡ χεὶρ σου ἔχη βοηθεῖν· μὴ εἴπῃς ἐπανελθεῖν ἐπάναγκες καὶ αὐρίων σοὶ δώσω, δυνατοῦ σοὶ ὄντος· εὖ ποιεῖν. Ἀκάθαρτος ἐναντι Κυρίου πᾶς παράνομος, ἐν δὲ δικαίοις ἐνδρεῦει. Κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.

Ἡ Λιτὴ τροπᾶριον τοῦ ναοῦ τῆς μονῆς ἤχος β' καὶ τοῦ ἁγίου.

Ο φωτί σου ἄπασαν τὴν οἰκουμένην ἀγιάσας, εἰς ὄρος ὑψηλὸν μετεμορφώθης, ἀγαθέ, δεῖξας τοῖς μαθηταῖς σου τὴν δυναστείαν σου, ὅτι κόσμον λυτροῦσαι ἐκ παραβάσεως· διὸ βοῶμέν σοι· Εὐσπλαγχνε Κύριε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ τοῦ ἁγίου ἤχος β'.

Ρήματα δικαστῶν, καὶ ἀπειλὰς τυράννων, οὐδόλως ἐπτόησαν τὴν γενναίαν σου ψυχὴν, Μηνᾶ παναοίδιμε, ἀλλὰ τῷ τῆς πίστεως σθένει, θαρραλέως τὴν ἐκείνων φρενοβλάθειαν διήλεγξας, καὶ τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἀξίως ἐχομίσω· νῦν δὲ μετ' Ἀγγέλων χορεύεις συναυλιζόμενος, πρεσβεῖαν ὑπὲρ ἡμῶν ποιούμενος πρὸς Κύριον.

Ὁ αὐτός.

Σὲ τὸν πανένδοξον ἀθλητὴν ὑμνοῦντες, Μηνᾶν τὸν ὑπέρλαμπρον, συνελθόντες ἐν τῷ πανσέπτῳ σου σήμερον τεμένει, τοὺς θαυμαστοὺς τιμῶμεν, ὑπὲρ Χριστοῦ οὗς ἔτλης ἀγῶνας, αὐτῷ πρεσβεῖν δυσωποῦντες, ὑπὲρ ἡμῶν τῷ Σωτήρι, ζωρήσασθαι ἅπασιν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Ο πάντα προγινώσκων Κύριος, ἀρρήτῳ προμνησίᾳ, Σέ, Μάρτυς, ὡς εὐκαρπὸν κλῆμα προσήκατο, ξίφει μαρτυρίου ποικίλως τεμνόμενον, καρτερίας δαφνιλοῦς ἐπιφέροντα καρπούς· ἐξ ὧν τρέφονται πιστῶν καρδίαι, τῶν εὐφημούντων σὲ πόθῳ, Μηνᾶ παναοίδιμε.

Ἤχος α'.

Τὸν ἀριστέα τοῦ Χριστοῦ, Μηνᾶν τὸν αἰοίδιμον, συνελθόντες οἱ πιστοί, ἐγκωμίοις μαρτυρικαῖς καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς εὐφημήσωμεν· οὗτος γὰρ τὸν πρὸς ἐχθροὺς ἀοράτους πόλεμον ὑπελθὼν καὶ νομίμως ἀθλήσας, ἀξίως τὸ τῆς νίκης βραβεῖον ἐδέξατο, καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς,

μετ' Ἀγγέλων χορεύων, τὴν ἀκατάλυτον χορείαν, αἰτεῖται τῇ οἰκουμένῃ εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Ο τῆς ὀρθῆς πίστεως γενναίως ἀγωνισθεῖς, ὁ κακοπαθήσας ὡς καλὸς στρατιώτης Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τῷ στρατολογήσαντι ἀμέσως, ἀγωνίζου καὶ νῦν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας τὸν καλὸν ἀγῶνα, διατηρῶν αὐτῆς τὰ δόγματα καὶ τὴν κρηπίδα ἀσάλευτον, Μηνᾶ πανένδοξε.

Δόξα. Ἦχος γ'.

Τὸν ὑπὸ κάλλους δελεασθέντα παροψίδος, καὶ ἑαυτὸν σου αἰρετίσασθαι προσλόμενος, τῆς τοιαύτης θαυμασίως ὁρμῆς ἀνέτειλας, τὸν δὲ σὺν τῷ μογιάλῳ χυλὸν χαριέντως ἰάσω, παναοίδιμε, τῷ σῷ ναῦ προσεδρεύοντας καὶ τοὺς ἐν θαλάσῃ ἐπικαλουμένους σε δέξως διέσωσας, Μηνᾶ ἀξιάγαστε· διὸ τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν ἱεράν σου πανήγυριν, παντὸς κινδύνου ἀπάλλαξον, ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Καὶ νῦν. Τῶν Εἰσοδίων ἤχος δ'.

Σ ἡμερον ὁ Θεοχώρητος ναός, ἡ Θεοτόκος ἐν ναῷ Κυρίου προσάγεται, καὶ Ζαχαρίας ταύτην ὑποδέχεται. Σήμερον τὰ τῶν Ἀγίων ἅγια ἀγάλλονται, καὶ ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων μυστικῶς πανηγυρίζει· μετ' ὧν καὶ ἡμεῖς ἐορτάζοντες σήμερον, σὺν τῷ Γαβριὴλ ἐκβοήσωμεν· Χαῖρε Κεχριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπόστιχα ἤχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι.

Τοῖς τριβόλοις κεντούμενος, τοῖς βουεῦροις τυπτόμενος, τῷ πυρὶ τὸ σῶμά σου δαπανώμενος, οὐκ ἐξηρνήσω τὸ ὄνομα, Χριστοῦ τὸ σωτήριο, οὐκ ἠτήθης λογισμῷ, οὐ ξοάνοις ἐπέησας, ἀλλὰ γέγονας, ἐθελούθου θῦμα καὶ θυσία, καθαρὰ τε καὶ τελεία, μάρτυς Μηνᾶ, τῷ Δεσπότη σου.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Τὴν στρατείαν τὴν πρόσκαιρον, καταλέλοιπας, πάνσοφε, καὶ σαυτὸν ἐκδέδωκας ταῖς αἰκίσεσι· καὶ ἀπηνεῖα δικάζοντος σφοδρῶς τετραυμάτισαι, καὶ τῷ ξίφει κεφαλὴν ἀπειμήθης, πολυάθλε Μηνᾶ ἐνδοξε· ἀθλητὰ τοῦ Σωτῆρος ὁ νικήσας τοῦ ἐχθροῦ τὰς παρατάξεις, τῇ συνεργείᾳ τοῦ πνεύματος.

Στιχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθανυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Εστεφάνωσε Κύριος, τῶν χαρίτων στεφάνῳ σε, Μηνᾶ παναοίδιμε· ἐκουσίως γὰρ σαυτὸν βασάνοις ἐκδέδωκας, ψυχῆς γενναιότητι, καὶ ἥριστευσας καλῶς κατὰ τοῦ πολεμήτορος· ὅθεν ἔτυχες τῶν βραβείων τῆς νίκης ἐκ τοῦ μόνου ἀθλοθέτου ἐπαξίως, ἐν οὐρανοῖς εὐφραίνόμενος.

Δόξα. Ἦχος α'.

Τὸν φονευθέντα μάρτυς ἐν τῷ καταλύματι, ὑπὸ τοῦ αὐτὸν ξενίσαντος, παραδόξως ὄφθεις, ὡς ἐξ ὕπνου μὲν ἐκείνον διήγειρας, τὸν δὲ πρὸς σωφρονισμὸν μαστίξας ὀλετήρα, ἀμφοτέρους σωτηρίας ἠξίωσας· τὴν τε καθ' ὁδὸν ἐπικαλεσαμένην σε, τοῦ δεινοῦ γυναῖκα διέσωσας,

τὸν ἀσελγῆ σωφρονεῖν ἀπεργασάμενος, καὶ ἡμεῖς, πανένδοξε, Μηνᾶ παναοίδιμε, τῆς τῶν παθῶν ἀπάλλαξον βεβηλώσεως, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῶν Εἰσοδίων ἤχος δ'.

Δεῦτε πάντες οἱ πιστοὶ τὴν μόνην ἀμώμητον ἐγκωμιάσωμεν, τὴν ἐκ τῶν Προφητῶν προκηρυχθεῖσαν, καὶ ἐν τῷ ναῷ προσενεχθεῖσαν, τὴν πρὸ τῶν αἰώνων προορισθεῖσαν Μητέρα, καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων ἀναδειχθεῖσαν Θεοτόκον, Κύριε· πρεσβείαις αὐτῆς, τὴν εἰρήνην σου παράσχου ἡμῖν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Νῦν ἀπολύεις. Καὶ τὰ παρόντα ἀπολυτίκια. Ἦχος δ'.

Τρισάριθμον σύνθημα τῶν ἀθλοφόρων Χριστοῦ, ὑμνήσωμεν ἄσμασι χαριστηρίοις, πιστοί, Μηνᾶν τὸν αἰοίδιμον, Βικτωρα τὸν γενναῖον, καὶ Βικέντιον θεῖον, πλάνην τὴν τῶν εἰδώλων καταργήσαντας, πιστοῖ· αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, Χριστὲ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἁγίου Θεοδώρου. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ορθοδοξίας ὁδηγέ, θεοσεβῶς ἀθλήσας, ὑπὲρ εἰκόνας Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀγίων θεοπνεύστοις φθόγγοις ἤσχυνας τοὺς εἰκονομάχους· ὡς φωστὴρ γὰρ οἰκουμένην φωτίζεις ταῖς διδασκαίς, ὑμνογράφων θεῖον ἐγκαλλώπισμα· Θεόδωρε σοφέ, μοναστῶν ἐντρύφημα, πρέσβευε Χριστῷ, πάτερ θεοδόξαστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα πατρί.

Μάρτύρων ἀγλάισμα, καὶ πολιούχε ἡμῶν, πρεσβείαις σου, Ἄγιε, ταῖς πρὸς Θεὸν καὶ λιταῖς, Μηνᾶ παναοίδιμε· φύλαττε ἐκ κινδύνων, συμφορῶν τε καὶ νόσων, πάντας τοὺς σὲ τιμώντας, καὶ σὴν μνήμην τελούντας· πολλὴν γὰρ, μάρτυς, πρὸς Χριστὸν τὴν παρρησίαν πλουτεῖς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ, Θεοτόκε, τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται· Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

(Τέλος τοῦ Ἑσπερινοῦ).

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Κάθισμα . Μετὰ τὴν Α΄ Στιχολογίαν ἤχος Α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Μαρτύρων καλλονή, καὶ Ὅσιων τὸ κλέος, Μηνᾶς ὁ θαυμαστός
 Ἱερεὺς εὐφημείσθω ὡς Ἥλιος γὰρ ἔλαμψε θαυμασίῳν ταῖς λάμ-
 ψεσι, καὶ κατηύγασε τὰς τῶν πιστῶν διανοίας· οὗτος σήμερον τοὺς
 φιλεόρτους προτρέπει εἰς αἶνον τοῦ Κτίσαντος.

Δόξα ἤχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τὴν κάτω καὶ πρόσκαιρον περιφρονήσας ζωὴν, δραμῶν προθυμίας
 δὲ ὄλοις πτεροῖς πρὸς Θεόν, ψυχῆς θερμῷ ἔρωτι, ἔλεως ἐποπτεύεις,
 ἡμᾶς ἄνωθεν, μάκαρ, πάντων πειρατηρίων ἀνωτέρους φυλάττων, τοὺς
 τὴν Ἁγίαν μνήμην σου, Μηνᾶ, πόθῳ τελούντας πιστῶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ταχὺ δέξαι, Δέσποινα, τὰς ἰκεσίας ἡμῶν, καὶ πάντας προσάγαγε, τῷ
 σπ̄ Ἰῖφ̄ καὶ Θεῷ, Κυρία Πανάχραντε· λῦσον τὰς περιστάσεις τῶν
 εἰς σὲ προστρεχόντων, σκέδασον τὰς ἐνέδρας καὶ τὰ θράση, Παρθένε,
 τῶν νῦν ἐφοπλιζομένων κατὰ τῶν δούλων σου.

Μετὰ τὴν Β΄ Στιχολογίαν ἤχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Καλῶς τὸν ἀγῶνά σου τελέσας, μάρτυς σοφέ, βραβεῖα τὰ θαύματα
 ἐκ τοῦ τῶν ὄλων Θεοῦ, ἐδέξω, μακάριε· ἔθεν σε συνελθόντες
 κατὰ χρέος τιμῶμεν μνήμην σου τὴν ἁγίαν καὶ θαυμάτων τὰ πλήθη·
 διό, μεγαλομάρτυς Μηνᾶ, ῥῦσαι κινδύνων ἡμᾶς.

Δόξα πατρί. Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Αρετῶν ταῖς ιδέαις καταστραπτόμενος, μαρτυρίου τῷ φέγγει ὄρα-
 ζόμενος, ὑπὲρ Ἥλιον σοφέ, ἐκλάμπεις, ἀδαμάντινε, καὶ φωτίζεις
 ἀληθῶς, τοὺς ἐκτελούντάς σου πιστῶς τὴν μνήμην σου τὴν φωσ-
 φόρον, πανένδοξε ἀθλοφόρε, καὶ προσκυνοῦντάς σου τὰ Δεῖψανα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ηθερμὴ προστασία καὶ ἀπροσμάχητος, ἢ ἐλπίς ἢ βεβαία καὶ ἀκα-
 ταίσχυντος, τείχος καὶ σκέπη καὶ λιμὴν τῶν προστρεχόντων
 σοι, ἀειπαρθένε Ἀγνή, τὸν Ἰῖόν σου καὶ Θεὸν ἰκέτευε σὺν Ἀγγέλοις,
 εἰρήνην δοῦναι τῷ κόσμῳ, καὶ σωτηρίαν καὶ μέγα ἔλεος.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Οὐρανόθεν ἀληθῶς, καταλαμφθεὶς, θαυματουργέ, βίον διήνυες, σοφέ
 ἀγγελικὸν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν ταῖς ἐρήμοις ὡς ἄσαρκος βιοτεύων,
 εἶθ' οὕτως ἀνδρικῶς πρὸς ἀγῶνας χωρεῖς, καὶ πᾶσαν τὴν ἰσχὺν τοῦ
 δυσμενοῦς καθελών, θεοπρεπῶς διήθλησας, Θεόφρον, Μάρτυς Μηνᾶ
 ἀξιάγαστε· διό τοὺς πιστεῖ σε εὐφημοῦντας πάσης βλάβης ἐκλύτρωσαι·

Δόξα ἤχος πλ. δ΄. Τὸ προσταχθέν.

Απαρνησάσθω ἑαυτὸν προδήλως φάσκει ὁ τοῦ Θεοῦ μονογενῆς
 Υἱὸς καὶ Λόγος, ὁ βουλόμενος τούτῳ ἐπακολουθησαί, προθύμως
 ὅπερ ὁ μέγας ἐν ἀθληταῖς τελέσας πρῶτην ἀσκήσει Μάρτυς Μηνᾶς,
 καὶ ἀθλήσει τὸ δεύτερον, ἐξέλαμψεν ὅπερ Ἀστὴρ, φωτίζων τὴν ὑψή-
 λιον, θαυμασίῳν ταῖς λάμψεσι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ογεννηθεὶς ἐκ τοῦ Πατρὸς συναϊδίου, Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ·
 ἀρρήτῳ λόγῳ, σαρκοφόρος ἐν χρόνῳ, ἐκ σοῦ, Θεοτόκε, ἐτέχθη,
 ἵνα τὸν κόσμον, ὡς ἀγαθός, λυτρώσῃ τῆς κακουργίας τοῦ περυσιστοῦ·
 ὧν χαρίτων αἰτίαν σε γινώσκοντες πανευσεβῶς, ὕμνουμέν σε, Πανά-
 χραντε, Παναγία Θεόνομφε.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α΄ Ἀντίφωνον τοῦ δ΄ Ἦχου. Τὸ Προκείμενον.
 Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ. Τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ Κατὰ Μάρκον (Δευτέρας τῆς ΙΖ΄ ἑβδομάδος)

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Βλέπετε ὑμεῖς ἑαυτοὺς,
 Παραδώσουσι γὰρ ὑμᾶς εἰς συνέδρια καὶ εἰς συναγωγάς· δαρή-
 σεσθε καὶ ἐπὶ ἡγεμόνων καὶ βασιλέων ἀχθήσεσθε ἕνεκεν ἐμοῦ, εἰς
 μαρτύριον αὐτοῖς. Καὶ εἰς πάντα τὰ ἔθνη δεῖ πρῶτον κηρυχθῆναι τὸ
 Εὐαγγέλιον. Ὅταν δὲ ἀγάγωσιν ὑμᾶς παραδιδόντες, μὴ προμερι-
 μνᾶτε τί λαλήσητε, μηδὲ μελετᾶτε· ἀλλ' ὃ ἐὰν δοθῇ ὑμῖν ἐν ἐκείνῃ
 τῇ ὥρᾳ, τοῦτο λαλεῖτε. Οὐ γὰρ ὑμεῖς ἐστε οἱ λαλοῦντες, ἀλλὰ τὸ
 Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Παραδώσει δὲ ἀδελφὸς ἀδελφὸν εἰς θάνατον,
 καὶ πατὴρ τέκνον· καὶ ἐπαναστήσονται τέκνα ἐπὶ γονεῖς, καὶ θανα-
 τώσουσιν αὐτούς. Καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά-
 μου· ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος οὗτος σωθήσεται.

Ὁ Ν΄. Δόξα ἤχος β΄.

Σήμερον σχιρτώσι τῷ πνεύματι, Ἀθλητῶν καὶ Ὅσιων, σὺν ἡμῖν
 τελοῦσαι σου τὴν μνήμην αἱ χορεῖαι, Μηνᾶ Παναοίδιμε, καὶ
 Ἄσωμάτων τάξεις.

Καὶ νῦν καὶ αἶ. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, ἐλεήμων.

Ἐλεήμων ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου Ἦχος β.

Ιησοῦς ὁ Λυτρωτὴς εἰς Οὐρανοῦς σὲ ἐκ τῶν γηγένων ὕψωσε λαμ-
 πρῶς, δωρησάμενος, Μηνᾶ, χάριν σοι ἄφθονον.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονο-
 μίαν σου.

Ἐπεραγία Θεοτόκε. Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ἦχος α΄. Ὁδὴν ἐπινίκιον.

Δοξάσας ὁ Κύριος σὲ τὴν Παρθένον Μητέρα ἀνέδειξεν, ὑπὲρ λόγον,
 Ἀχραντε, ὁ ἐπὶ πάντων Θεός· δι' ὃ σε πάντες εὐσεβῶς ὕμνουμεν
 ἄσματος.

Εκύησας, ἄχραντε δεδοξασμένη. Θεὸν τὸν Παντάνακτα, Κόρη πανάσπιλε, εὐλογημένη ἄγνή, ὃν ἐκτενῶς ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ ἰκέτευε.

Χειλέων τὴν αἰνεσιν ἐξ ἀναξίων, δεχομένη οἰκτιρον πάντας, θεό-
Νυμφε, τοῦ ἀθλοφόρου λιταῖς, ὃν ἑορτάζοντες πιστῶς, ἄγνή, σὲ μέλομεν.

Ο Κύριος, Δέσποινα εὐλογημένη, λαμπρῶς ἡρετίσατο, σὲ ὑπὲρ ἔννοιαν, ὁ σὸς Υἱός, ἀγαθή· σὺν τῷ Μητρί οὖν αὐτὸν ἡμῖν ἰλέωσαι.

Ὁ κανὼν τοῦ Ἁγίου, ἡχος α'. Χριστὸς γεννᾶται. Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Μητῆρα μαρτύρων ἀγλάϊσμα, Μητῆρα τῶν ἀθλητῶν σεμνολόγημα, Μητῆρα ἡμῶν ἀντίληψις, πόθη σε εὐφημοῦμεν ὡς νικητὴν, κράζοντες συμπῶνως· τὰς τιμῶνάς σε πιστῶς σφῆζε πρεσβεῖαις σου.

Η χάρις, Μάρτυς, τοῦ πνεύματος, σκηνώσασα ἐν σοί, παναοιδιμῆ· ἄστῆρα λαμπρὸν σε ἔδειξε, λάμπαντα ὡς ἀκτίων μαρμαρυγᾶς· ὅθεν συνελθόντες, εὐφημοῦμέν σε, Μητῆρα, ὡς θεοκήρυκα. Δόξα πατρὶ.

Ναὸς ἐγένου, θεόληπτε, Θεοῦ πανευπρεπῆς, ἀξιάγαστε Μητῆρα, ἀθλητὰ μακάριε, ἅπαντες ἐκτελοῦμεν χαρμονικῶς σοὺ τὴν θείαν μνήμην, τῶν πταισμάτων ἱλασμὸν ἀντιλαμβάνοντες. Καὶ νῦν.

Γ γνή Παρθένε θεόνυμφε, σεμνὴ Ὑπεραγία πανάμωμε, σεπτὸν τοῦ Θεοῦ παλάτιον, πόθη σε προσκυνοῦμεν χρεωστικῶς, κράζοντες·
Κυρία, σὺ ἐλπὶς μετὰ Θεὸν ἀπάντων πέφυκας. Καταβασία.

Ανοῖξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται πνεύματος, καὶ λόγον ἑρεύξομαι τῇ βασιλίδι Μητρί· καὶ ὀφθήσομαι φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος ταύτης τὴν Εἰσοδον.

ᾠδὴ γ'. Στερεωθήτω ἡ καρδία μου. Ὑπεραγία Θεοτόκε.

Ικετηρίαν τοὶ προσάγομεν, ἀγαλλόμενοι ἅπαντες, Δέσποινα· σὺ γὰρ τὸ ἰκαύχημα ἡμῶν, Παναγία Θεόνυμφε, σὺν Μητρί τῷ ἀθλοφόρῳ τὸν Χριστὸν καθικέτευε.

Ο τῶν αἰώνων, Κόρη, Κύριος λαμπροτέραν πάσης τῆς κτίσεως σὲ θεασάμενος, ἄγνή, ἡρετίσατο, ἄχραντε, ὃν μετὰ τοῦ ἀθλοφόρου, ὑπὲρ πάντων ἰκέτευε.

Σ ἐ οἱ προφῆται προκατήγγειλαν, Παναγία ἄχραντε Δέσποινα Θεοῦ, Μητῆρα ἀληθῆ, οὐρανοῦ ἀνωτέραν τε· ὑπὲρ πάντων οὖν, Κυρία, σὺν Μητρί καθικέτευε.

Εὐλογημένη Κόρη πέφυκας, τὸν Θεὸν γὰρ μόνη ἐκύησας, Ὑπεραγία ἀληθῶς, Παναγία Θεόνυμφε, ὃν ἰκέτευε, Μαρία, σὺν Μητρί τῷ Θεόφρονι.

Ἄλλος. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων. Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Πάντων πρὸ αἰώνων, οὗς προέγνω ὁ πάντα θεώμενος, τούτους προώρισεν ἐνθῶς, καὶ ἐδόξασε πάνυ Χριστὸς ὁ Θεός, πανένδοξε, ὃν σὺ ὑπάρχων, Μητῆρα, παμφαῆς, παρ' αὐτοῦ δεδοξασαί.

Ιλεως σοὶς δούλοις, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὁ παντέλειος, διὰ τοῦ σοῦ σεπτοῦ ἰκέτου, γίνου πᾶσιν οἰκτιρμων, Μητῆρα μόνε ὑπεράγαθε, καὶ τῶν κινδύνων ἡμᾶς ἐξελών, σφῶσον τῷ ἐλέει σου. Δόξα πατρὶ.

Σάλου τρικυμίας, καὶ παθῶν ἀτιμίας ἀπάλλαξον ἡμᾶς, πανένδοξε προστάτα. ἀθλητὰ γενναῖόφρον, Μητῆρα, εὐσεβῶν κραταίωμα· σὺ γὰρ μεγίστην πλουτεῖς πρὸς Χριστὸν παρρησίαν, ἔνδοξε. Καὶ νῦν.

Τάξεις σε Ἀγγέλων ὡς Βασίλισσαν πάντων ὕμνοισί σε, καὶ εὐφημοῦσιν ἀσιγήτως, ὑπερένδοξε Κόρη· σὺ γὰρ τούτους κατελάμπρυνας, τῷ τοκετῷ σου, Ἀγνή, θαυμαστῶς, ὑπὲρ λόγον, ἄχραντε.

Καταβασία.

Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους, Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἄφθονος πηγῆ, θλάσον συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον· κἄν τῇ σεπτῇ Εἰσοδῷ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον. Κάθισμα ἡχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Αγωνισάμενος κατὰ τοῦ ὄφους, ἔστησας τρόπαιον, Μητῆρα μακάριε. ἐκ τῆς Αἰγύπτου γὰρ φωστήρ, ἀυγάζων τὴν εὐσέβειαν, πᾶσιν ἐξανέταλας τὰς κινήσεις ποιούμενος πρὸς τὸν ἀνατείλαντα ἐκ Παρθένου Θεοπαῖδος· δι' ὃν σφαγιασθεῖς, ἀθλοφόρε, θῦμα εὐώδες γεγένησαι. Δόξα ἡχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Υμνοῦμεν τὸν Χριστὸν τὸν Θεὸν τῶν ἀπάντων, ἡμῖν τὸν θαυμαστὸν ἀθλητὴν παρασχόντα θερμὸν ἀντιλήπτορα, καὶ προστάτην καὶ πρόμαχον· σὺ τὴν ἀθλησιν νῦν εὐφημοῦντες βοῶμεν· ὦσον, εὐσπλαγγχε, ἡμᾶς ὡς μόνος οἰκτιρμων, Μητῆρα ταῖς ἐντεύξεις. Καὶ νῦν!

Παντάνασσα σεμνὴ Παναγία Παρθένε, Ἀγγέλων χαρμονή, καὶ βροτῶν σωτηρία, Θεὸν σωματώσασα, μὴ ἐκοστάντα Θεότιτος, καθικέτευε ὡς ὑπεράγαθον μόνον, ῥύσι ἅπαντας τῆς ἐνεστώσης ἀνάγκης, καὶ πάσης κακώσεως.

ᾠδὴ δ'. Τῆς Θεοτόκου. Ἐν πνεύματι προβλέπων. Ὑπεραγία Θεοτόκε.

Μητέρα σε τοῦ Κτίστου γεννήτρια Θεοῦ, γινώσκοντες ὕμνοῦμεν ἀείσε, ἀγαθή, μετὰ Μητῆρα, Παρθένε, τοῦ ἀθλοφόρου, τὸν σὸν Υἱὸν καθικέτευε, Μαρία, πάντας λυτρωθῆναι κολάσεως.

Νόες τε ἀσώματοι, ἀύλων στρατιά, ὕμνοισί σε, Δέσποινα, ὡς θρόνον τοῦ Θεοῦ· μεθ' ὧν τὸν κτίστην, Παρθένε, καὶ ἀθλοφόρων, μετὰ Μητῆρα καθικέτευε, Κυρία, πάντας τοῦ ῥυσθῆναι κακώσεων.

Η πάντας τῇ κηύσει σου, λυτρώσασα φοβρᾶς σὺ πέλεις, Πανάχραντε Κυρία τοῦ παντός, διό σε πάντες ἐκ πόθου ὕμνολογοῦμεν, μετὰ Μητῆρα καθικέτευε τὸν Κτίστην, λυτρωθῆναι πάντας κολάσεως.

Τὸν Κύριον τῆς δόξης Θεὸν τὸν ἀγαθόν, τὸν μόνον Παντάνακτα, ἐκύησας Ἀγνή, ὡς πρὸ τοῦ τόκου, καὶ μετὰ τόκον Παρθένος, μείνασα Κόρη, ὃν δυσώπει οἰκτιρῆσαι ἅπαντας, Μητῆρα ταῖς ἐντεύξεις.

Ἄλλος. Ῥάβδος ἐκ τῆς εἰζης. Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Εστις παρανόμου δικαστῶν πρὸ βήματος, μακάριε, Χριστὸν κηρύττων, παναοίδιμε, τὸν μόνον δημιουργόν, Θεὸν παντοδύναμον, πᾶσαν ἀντιπάλων κακουργίαν καθεῖλες νεανικῶς, ἔνδοξε Μηνᾶ, ὡς ἀήττητος.

Ιδὼν σε Θεὸς τὸ εὐγενές, ψυχῆς τε τὸ λαμπρότατον, ἐκ τῶν τοῦ κόσμου ἐξελέξατο λαβὼν σε εἰς οὐρανοὺς, μαρτυρίου στίγμασιν· ᾧ νῦν παριστάμενος ἐν δόξῃ, ἰκέτευε ἐκτενῶς, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε, ἄγιε.

Δόξα πατρί.

Πάντες οἱ πιστοὶ χαρμονικῶς, ὑμνοῦμέν σε, πανόλβιε, ὡς ἀντιπάλων καταισχύναντα τὸ θράσος τὸ δυσμενές, ἀήττητῷ χάριτι μόνου τοῦ Δεσπότη τοῦ πάντων, ὃν ἐκδυσώπει ἀεὶ ὑπὲρ τῶν τελούντων τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ.

Ρόδον σε εὐρῶν ὁ Πλαστουργός, καὶ ἄνθος εὐωδέστατον, πρὸ τῶν ραίωνων ἡρετίσματο εἰς κατοικίαν αὐτοῦ, μόνος ὡς ἠυδόκησεν, ὃν νῦν ὡς Υἱόν σου καὶ Δεσπότην, δυσώπει ὡς ἀγαθόν, σῶσαι τὰς ψυχὰς τῶν ὑμνοούντων σε.

Καταβασία.

Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τῆς ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Υἱοῦ σου, ὁ προφήτης Ἀβδακούμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε. Δόξα, Χριστέ, τῇ δυνάμει σου.

Ῥδὴ ε'. Τὸ φαινὸν ἡμῖν ἐξανάτειλον. Ὑπεραγία Θεοτόκε.

Ομόνος ἀναρχος καὶ ἀίδιος, σὲ ἡρετίσματο· ὃν προσκυνοῦντες ἀνυμνοῦμέν σε, Περθενομήτορ· μετὰ Μηνᾶ πρέσβευε, σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Υμνολογοῦμέν σε τὴν Πανάχραντον Κόρην, Θεόνυμφε, τὴν σωματώσασαν τὸν Κύριον ἀρρήτῳ λόγῳ· σὺν Μηνᾶ, ὑπὲρ πάντων τούτῳ πρέσβευε.

Ικετηρίας τῶν ἀνυμνοούντων σε, ἄχραντε Δέσποινα, προσηκαμένη ἐκ τῶν ὑφίστων, ἅπαντας οἰκτιρον, Μηνᾶ ταῖς ἐντεύξεσιν.

Ως ὑπερένδοξος ἀειπάρθενε, ἀπάντων ἄνασσα, ῥῦσαι γέεννης τοὺς ἰκέτας σου, Μηνᾶ ταῖς δεήσεσιν.

Ἄλλος. Θεὸς ὢν εἰρήνης. Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Οσίως τὸν πόθον, Μηνᾶ, πρὸς Θεὸν ἐσχηκῶς ἐπὶ γῆς, ὥσπερ Ἄγγελος ἐβίωσας, πανεύφημε, εἰς ὄρος ἀνιών· εἰτα τοῦ μαρτυρίου πρὸς ἀγῶνας, θεόφρον, δραμῶν ὑπερήθλησας τοῦ Δεσπότη, ἀξιάγαστε.

Σὲ πάντες προστάτην πλουροῦμεν Μηνᾶ, πρὸς Θεὸν ὃν δυσώπει δωρήσασθαι συγγνώμην παραπτώσεων, καὶ πάντων δυσχερῶν

λύσιν καὶ σωτηρίαν, ὡς φιλάγαθος Μάρτυς, ἵνα πιστεῖ, ἔνδοξε, ὑμνολογοῦντές σε γεραίρωμεν.
Δόξα.

Κωφούς, μογιγάλους ἰάσω, Μηνᾶ, τῷ τεμένει τῷ σὺ προσεδρεύοντας, νεκρόν τε ἐξανέστησας ὀφθείς, θαυματουργέ, ἔνθα ὁ νέκυς ἔσθη, εἰς λεπτὰ τετμημένος καὶ τύψας τὸν κτείναντα ἀμφοτέρων σωτῆρ πέφυκας.
Καὶ νῦν.

Υμνοῦμέν σε, Κόρη Παρθένη ἀγνή, ὡς μητέρα Θεοῦ ὑπερένδοξον, δοξάζοντες τὸν τόκον σου, ὡς μόνον κραταῖον, ῥυσάμενον τοὺς πάντας τῶν τοῦ ἄδου κευθμώνων, ὃν ἀεὶ ἰκέτευε οἰκτιρῆσαι ἡμᾶς, Δέσποινα.
Καταβασία.

Εξέστη τὰ σύμπαντα, ἐν τῇ σεπτῇ Εἰσόδῳ σου· σὺ γάρ, ἀπειρόγαμε Παρθένη, ἔνδον εἰσηλθες ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ, ὥσπερ καθάρωτατος ναός, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, τὴν εἰρήνην βραβεύουσα.

Ῥδὴ ε'. Τὸν προφήτην Ἰωάν. Ὑπεραγία Θεοτόκε.

Ανυμνοῦμεν οἱ πιστοί, ὡς Μητέρα σε Θεοῦ, ὑπερένδοξε ἀγνή Παναγία ἀληθῶς, κραυγάζοντες· σῶσον τὸν κόσμον, λιταῖς τοῦ Μάρτυρος.

Νὺν ἐπέφανεν ἡμῖν ἡ φωσφόρος ἑορτή, ἀθλοφόρου τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Μηνᾶ πανευκλεῶς· μεθ' οὗ, Ἀγνή, ὑμνολογοῦντες σὲ μεγαλύνομεν.

Νῶς, Κόρη Μαριάμ, ὡς Μητέρα σε Θεοῦ, εὐφημοῦσι παμφανῶς προσκυνοῦντές σε σεπτῶς, Πανάχραντε, οἰκτιρον πάντας λιταῖς τοῦ Μάρτυρος.

Οτῶν ὅλων βασιλεὺς, τῶν ἀπάντων πλαστουργός σάρκα εἴληφεν ἐκ σοῦ, Μαριάμ, ὑπερφυῶς, ὃν ἐκδυσώπει, σωθῆναι ἅπαντας.

Ἄλλος. Σπλάγγων Ἰωάν. Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Νίκης σε Χριστός, στεφάνοις ἐστέψατο, Μηνᾶ, δυσμενεῖς καταπαλαίσαντα, καὶ ῥυσάμενον, τῆς αὐτῶν κακουργίας, ὡς μάρτυς στερρός, τοὺς λαοὺς μετ' εὐφροσύνης ἀνακράζοντας· σὺ μου εἰς Χριστέ, κραταίωμα, ὃ τὸ πᾶν συστησάμενος νεύματι.

Ωσπερ ἀστραπή, ἐν ζόφῳ κατέλαμψεν, ἡ χάρις τῶν σῶν ῥημάτων ἔνδοξε, καὶ ἐφώτισε τοὺς ἐν σκότει ἀγνοίας τελούντας τὸ πρὶν, τῷ φωτὶ προσαγαγούσα ἐνθεώτατα, κράζοντας· Μηνᾶ θαυμάσιε, σὺ ὑπάρχεις ἡμῶν ἡ μόνη ἀντίληψις.
Δόξα Πατρί.

Ως τις καρπὸς Ἀδάμας στερρότατος σὺ ὄφθης, Μηνᾶ, καταξαινόμενος καὶ φλεγόμενος, ταῖς λαμπάσι καὶ πᾶσι μαστίγων δεινοῖς, τὸ θαυμάσιον Χριστοῦ καὶ θείου ὄνομα, κράζων τὰς ὁδύνας, ἔνδοξε, ὡς οὐδὲν ἐλογίσω θαυμάσιε.
Καὶ νῦν.

Σῶσον τοὺς πιστούς, Ἀγνή παμμακάριστε, ἐκ πόθου ἀεὶ δοξολογοῦντάς σε, ἀπάλλαξον τῶν κινδύνων καὶ πάσης, Ἀγνή, προσδο-

λῆς, καὶ φωτὸς τοῦ ἀνεσπέρου καταξίωσον, πίστει, Παναγία, ἄδοντας·
Θεοτόκε Παρθένε, ὑμνοῦμέν σε. Καταβασία

Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάνδημον τελοῦντες ἑορτὴν οἱ θεόφρονες,
τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς
τεχθέντα Θεὸν δοξάζοντες.

Κοντάκιον ἤχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εορτὴ πανεύσημος τοῦ ἀθλοφόρου νῦν ἐπέστη, ἅπαντας καταφωτί-
ζουσα βῶαν, Μάρτυς Μηναῖ ἀξιάγαστε, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας συντήρει,
θαυμάσιε.

Ὁ οἶκος

Τῷ πάντων πρυτάνει Θεῷ καὶ Βασιλεῖ τῶν ὄλων, δέει προσπίπτω,
ἐκζητῶν δωρήσασθαι μοι λόγον, τὸν πανένδοξον αἰνέσαι ἀθλητὴν
Μηναῖν τὸν ἀεισέβαστον, ὃν αὐτὸς λαμπρῶς ἐν οὐρανῷ τε ἐδόξασε καὶ
ἐν γῆ, χάρισιν αὐτὸν καθωραΐσας ἐνθέοις, ὄντινα ἅπαντες ἐν τῷ σεπτῷ
αὐτοῦ τεμένει κράζομεν, εὐσεβοφρόνως ὑμνολογοῦντες, τοὺς σὲ ὑμνοῦν-
τας συντήρει, θαυμάσιε.

Τῷ αὐτοῦ μηνὸς ΙΑ'. Τοῦ ἁγίου ἐνδόξου, Μεγαλομάρτυρος Μηναῖ τοῦ Αἰγυπτίου.
Στίχοι.

Ἀπῆρας ὄντως εἰς μονὰς τῶν Μαρτύρων

Γῆθεν, Θεόφρον, ὠραϊσμένος πόνοις,

Ἐνδεκάτῃ δέ, ἄειραν ἄνω νόες ὠκά σε, Μηναῖ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῆς ἁγίας Μάρτυρος Στεφανίδος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ ἁγίου καὶ μακαρίου Μαξίμου τοῦ διὰ Χριστὸν Σαλοῦ,
τοῦ ἐν Μόσχᾳ θαυματουργοῦ Ρώσου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Βικτωρος καὶ Βικεντίου, καὶ
τοῦ ἁγίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου Ἡγουμένου τοῦ Στουδίτου.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Μηναῖ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ,
καὶ τοῦ ὁσίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου πατρὸς ἡμῶν καὶ πάντων τῶν ἁγίων,
ἐλέησον ἡμᾶς ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος Θεός. Ἀμήν.

Ὤδὴ ζ'. Ἡ κάμινος Σωτὴρ ἐδροσίζετε. Ὑπεραγία Θεοτόκε.

Υμνήσωμεν τὴν ἄχραντον Δέσποιναν, τὴν μόνην τὸν Θεὸν σωμα-
τώσασαν· οἰκτίρει γὰρ τὸν κόσμον, ἀθλητοῦ ταῖς δεήσεσι.

Τὴν μόνην παρθενίαν τηρήσασαν, τεκοῦσαν τὸν Παντάνακτα Κύριον,
ὕμνήσωμεν βῶοντες· ἡμᾶς σῶσον τῷ ἐλέει σου.

Ο μόνος παντοκράτωρ προείλετο, Μητέρα ἀναδείξας σε πάναγον
ὕπερ ἔννοιαν καὶ λόγον, ὃν ἡμῖν ἐξιλέωσαι.

Δοχεῖον τοῦ Ὑψίστου ὑπέρβασα, οἰκτίρησον τοὺς πίστει ὑμνοῦντάς
σε, λιταῖς τοῦ ἀθλοφόρου, Παναγία Μητροπάρθενε.

Ἄλλος. Οἱ παῖδες εὐσεβεῖα. Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Πόδας σου στηρίξας, Θεομάκαρ, φαεινῇ κελεύσει τοῦ δεσπόζοντος,
πυρὸς ἀπειλήν οὐκ ἐδειλίασας, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῶν δεινῶν, Μηναῖ,
ἐκραύγασες, ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Ρύσει τοῦ σοῦ αἵματος, Θεόφρον, δυσσεβῶν ὀμότητα ἐπόντισας, δει-
νῶν τὸ σφοδρὸν μὴ πτήξας, ἐνδοξε, ἀλλ' ἀνδρείως ἐνεγκῶν, Μηναῖ,
ἐκραύγασες· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἰ. Δόξα Πατρὶ.

Ο ἔρως ὁ πρὸς Χριστὸν σου, Μάρτυς, ὄντως μιαρῶν καθείλε τὴν
κακόνοιαν, θυμὸν ἀσεβῶν κατασεισάμενος, καὶ γενναίως σε, Μηναῖ,
κραυγάζειν ἕτερπεν· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἰ. Καὶ νῦν.

Σωτήριᾳ τετοκυῖα καὶ Δεσπότην, τῆς ἀρᾶς, πανάχραντε, ἀπήλλα-
ξας, πυρὸς τε ἀλήκτου τὸ ἀνθρώπινον· ἔθεν πάντες ἀνυμνοῦμέν
σε κραυγάζοντες· βῦσαι τοὺς πάντας, Ἄγνη εὐλογημένη. Καταβασία.

Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν Κτίσαντα, ἀλλὰ
πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον· Ὑπε-
ρῦμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Ὤδὴ η'. Ὅν φριττουσιν ἄγγελοι. Ὑπεραγία Θεοτόκε.

Εὐφραίνεται, Δέσποινα, φαιδρῶς ὁ οὐρανός, καὶ ἡ γῆ συναγάλλεται,
ἐν σοὶ θεοπρεπῶς ὄρωντά σε, Κόρη, τεκοῦσαν Θεὸν, ὃν αἰεὶ δυσώ-
πει μετὰ τοῦ ἀθλοφόρου.

Αγγέλων τὰ τάγματα, ἁγίων οἱ χοροὶ, Δικαίων τὰ πνεύματα, καὶ
πάντες γηγενεῖς ὑμνοῦσί σε πόθῳ, Μαρία ἄγνη. βῦσαι τοὺς σοὺς
δούλους, Μηναῖ ταῖς ἰκεσίαις.

Αγγέλων εὐπρέπεια, ἀνθρώπων χαρμονή, Κυρία Πανάμωμε, καλὴ
ἐν γυναιξίν οἰκτίρησον πάντας, ἀθλητοῦ ταῖς λιταῖς, πάντα δυ-
ναμένη, ὡς Μήτηρ τοῦ Ὑψίστου.

Τίς, ἄχραντε Δέσποινα, ὑμνήσει ὡς δεῖ, τὴν μόνην σε Πάναγον,
Μητέρα τοῦ Θεοῦ; οὔτε ἀγγέλων τὰ τάγματα καὶ ἁγίων· διὸ
βῦσαι πάντας λιταῖς τοῦ ἀθλοφόρου.

Ἄλλος. Θαύματος ὑπερφουῖς. Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Τάξεις οὐρανίων στρατευμάτων, ὑπεδέξαντο, ἐνδοξε Μάρτυς, σὲ ἐν
τοῖς σκηνώμασι, τοῖς ἀβύλοις ὡς τὴν αὐτῶν, βιοτήν ἐπὶ τῆς γῆς
πολιτευσάμενον· διὸ σε, Μηναῖ, τιμώντες ψάλλομεν· Εὐλογοῖτω ἡ κτίσις
πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Απασαί τῶν εὐσεβῶν χοροστασίαι, γεγηθῶτως ὑμνοῦμεν, Θεόφρον,
τὴν σεπτὴν σου ἀθλησιν, δι' ἧς, Μάρτυς, εἰς Οὐρανοὺς, ἀνελή-
λυθας, Παμμάκαρ, εὐφραίνόμενος, διὸ σε, Μηναῖ, τιμώντες κράζομεν·
Εὐλογοῖτω ἡ Κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας. Δόξα πατρὶ.

Τέμενος τὸ σὸν, Μάρτυς Κυρίου, ὡς παράδεισος ἄλλος ἐδείχθη, μέλ-
πον γὰρ τὸν Κύριον, πᾶν τὸ πλῆθος τῶν εὐσεβῶν, ἐν αὐτῷ σε μα-
καρίζει, παναοίδιμε, κραυγάζον σὺν ἀγγέλοις, Μηναῖ ἐνδοξε· Εὐλογοῖτω
ἡ Κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν-

Ηλιον τὸν νοητόν, Παρθενομήτορ, ἀπεκύησας κόσμῳ, Μαρία, καὶ βροτῶν τὸ φύραμα, ἐκ τοῦ ἄδου τῶν ζοφερῶν, εἰς οὐράνια ἀνηγαγες σκηνώματα· διό σε πιστῶς ὑμνοῦμεν κράζοντες· Εὐλογεῖτω ἡ Κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἀπασαν ἀγείρει ψάλλουσαν· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μεγαλυνάρια.

Μεγάλυον, ψυχὴ μου, τὸν ἐν ἀθλοφόροις, μέγιστον προστάτην Μηναῖν τὸν στεφανίτην.

Μεγάλυον, ψυχὴ μου, τὸν τοὺς ἀντιπάλους, γενναίως καθελόντα, Μηναῖν τὸν ἀθλοφόρον.

Μεγάλυον, ψυχὴ μου, τὸν ἐθελουσίως, ὑπὲρ Χριστοῦ παθόντα Μηναῖν τὸν Θεοφόρον.

Μεγάλυον, ψυχὴ μου τὴν ἀγνήν Παρθένον, Βασίλισσαν τοῦ Κόσμου, τὴν μόνην Θεοτόκον.

Αγγέλων ταῖς χορείαις, συνῶν ἐν τοῖς ὑψίστοις, Μηναῖ, Χριστὸν δυσώπει ὑπὲρ ἡμῶν, Θεόφρον.

Τῶν δυσμενῶν τὸ θράσος, Μηναῖ, στερρῶς καθειλες πνεύματος ἐν ἰσχύϊ, ὡς ἀήττητος Μάρτυς.

Τοὺς πόθῳ σου, Παμμακάαρ, σὴν ἑορτὴν τελοῦντας, Μηναῖ Χριστοῦ θεράπων, διάσῳζε λιταῖς σου.

Τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, ἡ τέξασα ἀρρήτως, Παρθένε Παναγία, συντήρει τοὺς ἱκέτας.

Ἵπεραγία Θεοτόκε, Ὡδὴ θ. Τὴν φωτοφόρον Νεφέλην.

ΗΧερουβὶμ ὑπερτέρα καὶ Σεραφὶμ ἀνωτέρα, ἡ Θεοτόκος Μαριάμ, Βασιλεὺς τῶν ἀπάντων, ἐν Οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς, ἀπαύστως δοξάζεται ἡ Πάναγνος· ἦν ὑμνεῖ ὑπὲρ πάντων, ἀθλοφόρος ὁ πανένδοξος Μηναῖς.

Ομετὰ δέους καὶ πόθου σὲ ἀνυμνῶν θεοφρόνως, τὴν ἄχραντον Μητέρα τοῦ Θεοῦ, Βασιλίδα τῶν ὄλων, διηνεκῶς ὡς ἀληθῶς λυτροῦται γενένης καὶ κολάσεως, ἱκεσίαις δέξῃς ἀθλοφόρου τοῦ Μηναῖ, ὡς ἀληθῶς.

Αμαρτωλοὶ δεῦτε πάντες μετ' εὐλαβείας ἐν πίστει προσδράμωμεν προθύμως, ἐκ ψυχῆς, τῇ Μητρὶ τοῦ Δεσπότητος πανευσεβῶς λίαν θερμῶς κραυγάζοντες· λύτρωσαι, Θεόνυμφε, αἰωνίου γενένης, τοὺς ὑμνοῦντάς σε, πανύμνητε Ἄγνή.

Εὐλογημένη Μαρία, τῶν Οὐρανῶν ὑπερτέρα, πανάχραντε γενήτρια Θεοῦ, σωτηρία τοῦ Κόσμου· σὲ προσκυνοῦμεν εὐσεβῶς, συνθέντας σοὶ τὰδε τὰ ἐφύμνια ῥῦσαι παντὸς κινδύνου, καὶ γενένης ταῖς ἐντεῦξesi Μηναῖ

Ἄλλος. Τύπον τῆς Ἄγνης. Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Νόες τὴν σεπτὴν σου, ἄγιε, καὶ ὑπὲρ φύσιν καρτερίαν ἐθαύμασαν, διὸ καὶ ἡμεῖς· ὑμνολογοῦντές σε, ἐνδοξε παναοίδιμε Μάρτυς, κραυγάζομεν· Μηναῖ ταῖς ἱκεσίαις τῶν δυσχερῶν ἡμᾶς ἀπάλλαξον.

Μεγά τῶν δόσιων καύχημα, καὶ ἀθλοφόρων ἀνεδειχθῆς, ἀείμνηστε· διὸ καθ' ἡμῶν τῶν πειρασμῶν τὴν σκοτόμαιναν σαῖς πρεσβείαις ἀπέλασον, ἄγιε, Μηναῖ, Χριστοῦ θεράπων, ἵνα σε πιστεῖ μακαρίζωμεν.

Δόξα πατρὶ.

Δέξαι ἀθλητῶν καλλώπισμα, τότε μοι, μάκαρ, πενιχρὸν νῦν ἐφύμνιον, ἔσπερ, ἄγιε, ἐξ ἀλλοτρίας προσήγαγον, σοὶ ὡς λίαν θερμῶ ἀντιλήπτορι Μηναῖ μετὰ δακρῶν, καὶ μὴ ἀπόσῃ με τὸν δειλίον.

Καὶ νῦν.

Μῆτερ τοῦ Θεοῦ πανάχραντε, τὸν σὸν Υἱὸν μετὰ Μηναῖ τοῦ θεόφρονος καθικέτευσον τοῦ οἰκτιρησαί με, Δέσποινα, τὸν πολλαῖς ἁμαρτίαις ὑπεύθυνον, ἵνα σέ, Θεοτόκε, ὑμνολογῶ τὴν ὑπερένδοξον.

Καταβασία.

Απας γηγενῆς σκιρτάτω τῷ Πνεύματι λαμπαδοῦχόμενος, πανηγυρίζτω δὲ ἄυλων Νόων φύσις γεραίρουσα τὰ ἱερά Εἰσόδια τῆς Θεομήτορος, καὶ βράτῳ· χαίροις, παμμακάριστε Θεοτόκε, ἀγνή ἀειπάρθενε.

Αἴτησις. Ὅτι σὲ αἰνοῦσι. Καὶ τὰ ἐξαποστειλάρια. Γυναῖκες, ἀκουτίσθητε.

Μηναῖν τὸν παναοίδιμον, τῶν ἀθλητῶν τὸν ἐκλαμπρον, καὶ πᾶσαν τοῦ ἀρχεκάκου μανίαν καταβαλόντα, καὶ πᾶσαν τὴν ὑψηλίον λαμπρῶς καταφωτίσαντα, τεραστίων ταῖς λάμπσεσιν, ἡμῶν τὸν μέγαν προστάτην, ἀνευφημήσωμεν πάντες.

Παρθένε παναμώμητε, πιστῶν τὸ καταφύγιον, ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου, ἡ ἀληθῶς Θεοτόκος, παστὰς ἡ ἐπουράνιος, οὐρανὸς δὲ ὑπέρφωτος, Παράδεισος δὲ ἔμψυχος, ἡ μήτηρ τοῦ Βασιλέως οἰκτιρησον τοὺς ἱκέτας.

Εἰς τοὺς αἶνους, ἦχος β'. Ποίοις εὐφημιῶν.

Ποίοις οἱ εὐσεβεῖς φθέγμασιν, ἐπαινέσωμεν τὸν ἀριστέα, Μηναῖν τὸν πανένδοξον Μάρτυρα, τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ ἐναθλήσαντα, τὸν τοῦ ὀλετήρος τὴν ἀπάτην εἰς τέλος καταβαλόντα θείῳ πνεύματι, καὶ νίκης τὰ τρόπαια ἐγείραντα, ἔσπερ ὁ πάντων Δεσπότης ἀθανάτου δόξης διαδήμασι στεφανοῖ, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίοις εὐφημιῶν ἄσμασιν, εὐφημήσωμεν τοὺς ἀθλοφόρους, τοὺς ἐπὶ τῆς γῆς ἀναλάμψαντας, καὶ τοὺς εὐσεβεῖς καταυγάσαντας, τὰ

θεῖα τοῦ πνεύματος πυξία, μεγίστους τοὺς θησαυρούς, τῆς θείας χάριτος, πλουτοῦντα θεοπρεπῶς ἄγαν ἐριτιμᾶ, Μηῶν τὸν θεῖον, σὺν τούτῳ, Βίκτωρα τὸν ἔνδοξον, καὶ Βικέντιον τὸν σεπτόν, οὗς δόξης ὁ Κύριος, λαμπρῶς ἐν κόσμῳ ἐδόξασε.

Ποίοις ὑμνῳδιῶν ἄνθεσιν, ἀνυμνήσωμεν τὸν ἀθλοφόρον, τὸν τοὺς δυσμενεῖς καταισχύναντα, καὶ εἰδώλων πλάνην ἐλάσαντα, τὸν τῆς ἀσεβείας καθαιρέτην, τὸν μέγαν ἐν ἀθληταῖς, τὸν ὑπερθαύμαστον, τὸν κόσμῳ ἡλίου δίκην ἐξαστράψαντα, Μηῶν τὸν θεῖον συμφώνως, εὐσεβῶν τὸ καύχημα, τὸν δωρούμενον τοῖς πιστοῖς, θεόθεν τὴν ἄφεσιν σφαλμάτων, καὶ μέγα ἔλεος.

Ποίοις μελωδικοῖς ᾠσμασιν, ἀνυμνήσωμεν τοὺς ἀθλοφόρους, τοὺς ἐπὶ τῆς γῆς διαπρέψαντας, καὶ ἐν τοῖς ὑψίστοις ὑπάρχοντας, τοὺς τῆς οὐρανόου βασιλείας μετόχους καὶ κληρονόμους θεῖα χάριτι, τοὺς πᾶσι παρεχομένους δῶρα ἔνθεα, λιταῖς αὐτῶν πρὸς τὸν Κτίστην· Μηῶν τὸν θαυμάσιον, καὶ Βικέντιον τὸν κλεινόν, Βίκτωρᾶ τε ἄριστον· οὗς ὁ Χριστὸς ὑπερῶψωσεν.

Δόξα, ἤχος πλ. α'.

Ὁ συνάναρχος καὶ συναἰδιος Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, καθάπερ ἐν εὐαγγελίοις προέφη, ὅς τις με ἐνώπιον ὁμολογήσει τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐγὼ αὐτὸν ἐμπροσθεν, Πατρός μου τοῦ ἐπουρανόου· οὕτως οἱ πανένδοξοι ἀθλοφόροι, Μηῶς σὺν τοῖς συνάθλοις αὐτοῦ, θερμῶς ἀπεργασάμενος, τὸ σωτήριον ἐν ὧσιν βασιλέων καὶ τυράννων, τοῦ Δεσπότητος ὄνομα ἐκήρυξαν, ὑπὲρ οὗ καὶ ἀθλήσαντες, διαδήμασιν ἀειθαλέσι παρ' αὐτοῦ ἐστέφθησαν, καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, ἤχος α'.

Ἐπέλαμψεν ἡμέρα χαρμόσυνος, καὶ ἑορτὴ πανσεδάσμιος. Σήμερον γὰρ ἡ πρὸ τοῦ τόκου Παρθένος, καὶ μετὰ τόκον Παρθένος μείνασα, ἐν τῷ ναῷ προσάγεται· καὶ χαίρει Ζαχαρίας ὁ πρέσβυς, ὁ γενέτης τοῦ Προδρόμου, καὶ βοᾷ γῆθ σὺνως· Ἡγγικεν ἡ προσδοκία τῶν θλιβομένων, ἐν ναῷ ἁγίῳ ὡς ἁγία, ἀφιερωθεῖσα εἰς κατοίκησιν τοῦ παντάνακτος. Εὐφραινέσθω Ἰωακείμ ὁ προπάτωρ, καὶ ἡ Ἄννα ἀγαλλιᾶσθω, ὅτι προσήνεγκαν Θεῷ, ὡς τριετίζουσιν δάμαλιν, τὴν ἄμωμον Δέσποιναν. Μητέρες συγχάρητε παρθένοι, σκιρτήσατε, καὶ στεῖραι συγχορεύσατε· ὅτι ἠνέφξεν ἡμῖν τὴν οὐρανῶν βασιλείαν, ἡ προορισθεῖσα Παντάνασσα. Χαίρετε, λαοί, καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

*Ἀντίφωνον Γ. Ἦχος πλ. α'. Στίχ. Α'. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι. Ἦχος δ'.

Τρισάριθμον σύνθημα τῶν ἀθλοφόρων Χριστοῦ, ὑμνήσωμεν ᾠσμασιν χαριστηρίαις, πιστοί, Μηῶν τὸν αἰδιμον, Βίκτωρα τὸν γενναῖον, καὶ Βικέντιον θεῖον, πλάνην τὴν τῶν εἰδώλων, καταργήσαντας πίστει· αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, Χριστὲ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στ. Β'. Ἔστησαν ἐπὶ πέτραις τοὺς πόδας μου καὶ κατεύθυνε τὰ διαβήματά μου. Ἦχος δ'.

Ὁρθοδοξίας ὁδηγέ, θεοσεβῶς ἀθλήσας, ὑπὲρ εἰκόνοσ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἁγίων, θεοπνεύστοις φθόγγοις ἤσχυνας τοὺς εἰκονομάχους· ὡς φωστὴρ γὰρ οἰκουμένην φωτίζεις ταῖς διδασκαίαις, ὑμνογράφων θεῖον ἐγκαλλώπισμα, Θεόδωρε σοφέ, μοναστῶν ἐντρέφημα· πρέσβευε Χριστῷ, πάτερ θεοδόξαστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Α'. Εἴσοδος. Δεῦτε προσκυνήσωμεν. Ὁ ἐν Ἁγίοις θαυμαστός διὰ τῆς Θεοτόκου.

Μαρτύρων ἀγλαΐσμα, καὶ πολιοῦχε ἡμῶν, πρεσβείαις σου, Ἁγίε, ταῖς πρὸς Θεὸν καὶ λιταῖς, Μηῶ παναοίδιμε, φύλαττε ἐκ κινδύνων, συμφορῶν τε καὶ νόσων, πάντας τοὺς σὲ τιμῶντας καὶ σὴν μνήμην τελοῦντας· πολλὴν γὰρ, μάρτυς, τὴν παρρησίαν πλουτεῖς.

Τοῦ Ἁγίου τῆς μονῆς. Ἦχος βαρῦς.

Α'. Μόνον τὰ Δεσποτικὰ Ἀπολυτικά λέγονται ἐκ Γ'.

Δοξολογία μεγάλη. Καὶ ἀπόλυσις.

Τὰ Ἀντίφωνα. Ἦχος β'. Ὤδὶ, Α'.

Στίχ. Α'. Ἐπὶ σοί, Κύριε, ἤλπισα, μὴ καταισχυθῆναι εἰς τὸν αἰῶνα. Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Β'. Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ῥύσαι με καὶ ἐξελοῦ με.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου

Στίχ. Γ'. Γενοῦ μοι εἰς Θεὸν ὑπερασπιστήν, καὶ εἰς τὸν οἶκον καταφυγῆ τοῦ σῶσαι με

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Δ'. Ὅτι κραταίωμα μου καὶ καταφυγὴ μου εἰ σύ,

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Δόξα καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

*Ἀντίφωνον Β'. Ἦχος Β'.

Στίχ. Α'. Ὁ Θεὸς ἡμῶν καταφυγὴ καὶ δύναμις.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν Ἁγίοις θαυμαστός, ψάλλοντάς σοι Ἀλληλοῦτα.

Στίχ. Β'. Οὐκ ὄψεται καταφθοράν, ὅταν ἴδῃ πορείαν.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν Ἁγίοις.

Στίχ. Γ'. Ἐπὶ τὸ ἄφρον, καὶ οἶκους ἀπολοῦνται.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν Ἁγίοις θαυμαστός.

Στίχ. Δ'. Κατὰ τὸ ὄνομά σου ὁ Θεός, οὕτω καὶ ἡ αἰνεσίς σου.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν Ἁγίοις θαυμαστός.

Δόξα Πατρὶ. Καὶ νῦν.

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ.

Μεταμορφώθης ἐν τῷ ὄρει, Χριστὲ ὁ Θεός, δεῖξας τοῖς Μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου, καθὼς ἠδύνατο. Λάμψον καὶ ἡμῖν ταῖς

ἀμαρτωλοῖς τὸ φῶς σου τὸ αἶδιον, πρεσβεῖαις τῆς Θεοτόκου, φωτοδόξα, δόξα σοι. Κοντάκιον τῶν ἁγίων, ἦχος πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχάς.

Ως εὐσεβείας μάρτυρας, καὶ ἀθλητὰς θεόφρονας, ἡ Ἐκκλησία γερραίρει δοξάζουσα τοὺς θείους ἄθλους σήμερον, Μηνᾶ τοῦ ἀθλοφόρου, Βίκτωρος τοῦ γενναίου, καὶ Βικεντίου τοῦ γενναϊόφρονος· καὶ ποθοῦσα κραυγάζει, δοξάζουσα τὸν φιλόανθρωπον.

Κοντάκιον τοῦ ὁσίου Θεοδώρου ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὸν ἀσκητικόν, ἰσαγγελόν τε βίον σου, τοῖς ἀθλητικοῖς ἐφαίδρυνας παλαισμασι, καὶ ἀγγέλοις σύσκηνος, θεομάκαρ, ὠφθης, Θεόδωρε, σὺν αὐτοῖς Χριστῷ τῷ Θεῷ, πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Καὶ τὸ κοντάκιον τῶν Εἰσοδίων ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς.

Ο καθαρῶτατος ναὸς τοῦ Σωτήρος, ἡ πολυτίμητος παστὰς καὶ Παρθένος, τὸ ἱερὸν θησαύρισμα τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ· σήμερον εἰσάγεται ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, τὴν χάριν συνεισάγουσα τὴν ἐν πνεύματι θεῖῳ· ἦν ἀνυμνοῦσιν Ἄγγελοι Θεοῦ. Αὕτη ὑπάρχει σκηνὴ ἐπουράνιος. Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Ὅτι ἅγιος εἶ ὁ Θεός. Τὸ τρισάγιον καὶ ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον, ἦχος γ'. Ψάλατε τῷ Θεῷ ἡμῶν, ψάλατε.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κρατήσατε χεῖρας.

Πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ ἀνάγνωσμα (Σελ. 86)

Αδελφοί, οὕτως ὑμεῖς λογίσεσθε, ἑαυτοὺς νεκροὺς μὲν εἶναι τῇ ἁμαρτίᾳ, ζῶντας δὲ τῷ Θεῷ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Μὴ οὖν βασιλευέτω ἡ ἁμαρτία ἐν τῷ θνητῷ ὑμῶν σώματι, εἰς τὸ ὑπακούειν αὐτῇ ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις αὐτοῦ, μηδὲ παριστάνετε τὰ μέλη ὑμῶν ὄπλα ἀδικίας τῇ ἁμαρτίᾳ· ἀλλὰ παραστήσατε ἑαυτοὺς τῷ Θεῷ, ὡς ἐκ νεκρῶν ζῶντας, καὶ τὰ ὄπλα ὑμῶν, ὄπλα δικαιοσύνης τῷ Θεῷ. Ἄμαρτία γὰρ ὑμῶν οὐ κυριεύσει· οὐ γὰρ ἐστὲ ὑπὸ νόμον, ἀλλ' ὑπὸ χάριν. Τί οὖν; ἁμαρτήσομεν, ὅτι οὐκ ἐσμὲν ὑπὸ νόμον, ἀλλ' ὑπὸ χάριν; Μὴ γένοιτο! Οὐκ οἴδατε, ὅτι ᾧ παριστάνετε ἑαυτοὺς δούλους εἰς ὑπακοήν, δούλοι ἐστε ᾧ ὑπακούετε, ἥτοι ἁμαρτίας εἰς θάνατον, ἢ ὑπακοῆς εἰς δικαιοσύνην; Χάρις δὲ τῷ Θεῷ ὅτι ἦτε δούλοι τῆς ἁμαρτίας, ὑπακούσατε δὲ ἐκ καρδίας εἰς ὃν παρεδόθητε τύπον διδαχῆς.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον (Σελ. 352)

Εἶπεν ὁ Κύριος· Πάντα ὅσα ἂν θέλητε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, οὕτω καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς· οὗτος γάρ ἐστιν ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται. Εἰσέλθετε διὰ τῆς στενῆς πύλης· ὅτι πλατεῖα ἡ πύλη καὶ εὐρύχωρος ἡ ὁδός, ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν, καὶ πολλοὶ εἰσιν οἱ εἰσερχόμενοι δι' αὐτῆς. Ὅτι στενὴ ἡ πύλη, καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδός, ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωὴν, καὶ ὀλίγοι εἰσιν οἱ εὐρίσκοντες αὐτήν. Προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρ-

χονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσωθεν δὲ εἰσὶ λύκοι ἄρπαγες. Ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς· μήτι συλλέγουσιν ἀπὸ ἀκανθῶν σταφυλήν, ἢ ἀπὸ τριβόλων σύκα; Οὕτω πᾶν δένδρον ἀγαθὸν καρποὺς καλοὺς ποιεῖ· τὸ δὲ πονηρὸν δένδρον καρποὺς πονηροὺς ποιεῖ. Οὐ δύναται δένδρον ἀγαθὸν καρποὺς πονηροὺς ποιεῖν, οὐδὲ δένδρον σαπρὸν καρποὺς καλοὺς ποιεῖν. Πᾶν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται. Ἄραγε ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς. Οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι, Κύριε, Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν· ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς.

Μεγαλυνάρια εἰς τὰ Δίπτυχα.

Θαυμασιῶν πάντων σε ὁ Χριστός, ἀνέδειξε, μάρτυς, καὶ τεράτων ὑπερφυῶν αὐτουργόν· διὸ πίστει τοὺς σὲ τιμῶντας παντὸς κινδύνου σῆζε, Μηνᾶ πανένδοξε.

Μηνᾶν τὸν ἀθλοφόρον, σὺν τῷ σεπτῷ θεῷ Βικεντίῳ, καὶ τὸν Βίκτωρα ἐν ταῦτῳ, τῆς Ὁρθοδοξίας τοὺς τρεῖς λαμπροὺς φωστῆρας, καὶ τῶν μαρτύρων κλέος, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Μεγαλυνάρια. (Σελ. 29).

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, μακαρίζομέν σε, τὸν μάρτυρα Κυρίου.

Αἱ γεγεαὶ πᾶσαι, σὲ δοξολογοῦμεν, Μηνᾶ μάρτυς Κυρίου.

Βέλη τῶν τυράννων, κατέπανσας, πολύτλα, ὑπὲρ Χριστοῦ ἀγάπης.

Γεραίρομεν ἐν ὕμνοις, τὴν μνήμην σου, θεόφρον, Μηνᾶ θαυματοβρῦτα.

Δεσπότην τῶν ἀπάντων, ἀνδρείως ἐν σταδίῳ, ἐκήρυξας, παμμάκαρ.

Εἰδῶλων τῶν ἀψύχων, κατήργησας τὴν πλάνην, τῇ σῇ στερεῇ θελήσει.

Ἐξῶν θεῖῳ πόθῳ, στρατεῖαν ἐβδελύξω, τὴν κοσμικὴν παμμάκαρ.

Ἡμᾶς τοὺς σὲ τιμῶντας, Μηνᾶ, πρὸς τὰς βασάνους, προσέδραμες γενναίως.

Θελήσει αὐθορμήτῳ, Μηνᾶ, πρὸς τὰς βασάνους, προσέδραμες γενναίως.

Ἰλέωσαι τὸν Κτίστην, ὑπὲρ ἡμῶν λιταῖς σου, Μηνᾶ μεγαλομάρτυς.

Καλῶς τοῦ μαρτυρίου, διήνυσας τὸν δρόμον, καὶ στέφος ἐκομίσω.

Λιταῖς σου, ἀθλοφόρε, Μηνᾶ θαυματοβρῦτα, σῆζε ἡμᾶς κινδύνων.

Μηνᾶ μεγαλομάρτυς, τιμῶμέν σου τὴν μνήμην, σήμερον ἐπαξίως.

Νενίκηκας τυράννων, τὴν ὄφρυν καὶ θράσος, Μηνᾶ μάρτυς Κυρίου.

Ἐσομὸς καὶ τιμωρίας, ὑπὲρ Χριστοῦ ὑπέστης, Μηνᾶ, ἀνδρειοφρόνως.

Ὅρει προσεπέβης, νηστείας προηgniσθης, καὶ προσευχαῖς, τρισμάκαρ.

Παλαιστρας μαρτυρίου, τοῦ σοῦ ἀγγέλων δῆμοι ἐθαύμασαν ὀρῶντες.

Ῥεῖθρα τῶν θαυμάτων, ἐκβλύζει ὁ ναὸς σου, τοῖς προσκυνουσί πόθῳ.

Σὺν Βικεντίῳ, μάρτυς, καὶ Βίκτωρι τοῖς θείοις, σὲ σήμερον ὕμνοῦμεν.

Τριάδα τὴν Ἁγίαν, ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει, ὡς ἔχων παρερησίαν.

Ὑμνους εὐορτίους, π οσάδομέν σοι, μάκαρ, σήμερον τῇ σῇ μνήμῃ.

Φύλαττε ἐκ νόσων, καὶ συμφορῶν καὶ ζάλης, τοὺς σέ, Μηνᾶ, τιμῶντας.

Χρεωστικῶς τιμῶμεν, σήμερον τὴν σὴν μνήμην, ἡμῶν ὡς πολιούχου.

Ψαλμοῖς καὶ ὕμνοῖς, τελοῦμεν τὴν σὴν μνήμην, Μηνᾶ μεγαλομάρτυς.

*Ὡ Μηνᾶ πολύτλα, ἰκέτευε τὸν Κτίστην, ὑπὲρ ἡμῶν ἀπαύστως.

*Ἡ πόλις αὕτη μάρτυς, τοῦ Χάνδακος κομπάζει, ἔχουσα τὸν ναόν σου.
Δόξα.

*Ὡ Τριάς ἁγία, Πατὴρ, Υἱὸς καὶ Πνεῦμα, ἐλέησον σοὺς δούλους.
Καὶ νῦν.

Παρθένε Παναγία, δυσώπει τὸν Υἱόν σου, μετὰ τοῦ ἀθλοφόρου.

*Ἐκέκραξαν οἱ δίκαιοι, καὶ ὁ Κύριος εἰσήκουσεν αὐτῶν

Καὶ ἐκ πασῶν τῶν θλίψεων αὐτοὺς ἐρρύσατο αὐτούς.

Εἰς τὸν Ἅγιον Μεγαλομάρτυρα Μηνᾶν. (Σελ. 14).

Καὶ δύναμις. Ἀλληλοῦτα.

*Ὁ Θεὸς ἡμῶν καταφυγὴ καὶ δύναμις.

Βοηθὸς ἐν θλίψει ταῖς εὐρούσαις ἡμᾶς σφόδρα.

Διὰ τοῦτο οὐ φοβηθησόμεθα ἐν τῷ ταράσσειναι τὴν γῆν

Καὶ μετατίθεσθαι ὄρη ἐν καρδίαις θαλασσῶν.

*Ὁ Θεός, τίς ὁμοιωθήσεται σοι; μὴ σιγήσης, μηδὲ καταπραΰνης, ὁ Θεός.

*Ὅτι ἰδοὺ οἱ ἐχθροὶ σου ἤχησαν, καὶ οἱ μισοῦντές σε ἤραν κεφαλὴν.

*Ἐπὶ τὸν λαόν σου κατεπανουργέσαντο γνώμην

Καὶ ἐβουλεύσαντο κατὰ τῶν ἁγίων σου.

*Ἐθεντο τὰ θνησιμαῖα τῶν δούλων σου βρώματα τοῖς πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ.

Τὰς σάρκας τῶν ὀσίων σου τοῖς θηρίοις τῆς γῆς.

*Ἐξέχεαν τὸ αἷμα αὐτῶν ὡσεὶ ὕδωρ.

*Ὅτι ἐνεκά σου θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν.

*Ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς,

*Ἐγενήθημεν ὄνειδος τοῖς γείτοσιν ἡμῶν.

Καὶ οἱ ἐχθροὶ ἡμῶν ἐμυκτήρισαν ἡμᾶς.

*Ἐθου ἡμᾶς εἰς παραβολὴν ἐν τοῖς ἔθνεσι, κίνησιν κεφαλῆς ἐν τοῖς λαοῖς.

*Ἐν τῷ καταθλάσθαι τὰ ὀστᾶ μου ὠνείδιζόν με οἱ ἐχθροὶ μου.

Καὶ ἐγενόμην μεμαστιγωμένος ὅλην τὴν ἡμέραν.

Καὶ ἐπὶ τὸ ἄλγος τῶν τραυμάτων μου προσέθηκαν.

*Ἐπύρωσας ἡμᾶς ὡς πυροῦται τὸ ἀργύριον.

Εἰσήγαγες ἡμᾶς εἰς τὴν παγίδα.

*Ἐθου θλίψεις ἐπὶ τῶν νώτων ἡμῶν.

Διήλθομεν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχὴν.

Εὐφράνθητε ἐπὶ Κύριον καὶ ἀγαλλιᾶσθε, δίκαιοι.

*Ὅτι Κύριος ἐν γενεᾷ δικαίων, καὶ ἡ κληρονομία αὐτῶν εἰς αἰῶνα ἔσται.

*Ὀφθαλμοὶ Κυρίου ἐπὶ δίκαιους, καὶ ὅτα αὐτοῦ εἰς δέησιν αὐτῶν.

*Ὅτι δίκαιος Κύριος, καὶ δικαιοσύνας ἠγάπησεν.
Πολλοὶ αἱ θλίψεις τῶν δικαίων, καὶ ἐκ πασῶν αὐτῶν ἐρρύσατο αὐτοὺς ὁ Κύριος.

Τὰ ἐγκαταλείμματα τῶν ἀσεβῶν ἐξολοθρευθήσονται,
Σωτηρία δὲ τῶν δικαίων παρὰ Κυρίου.

Φῶς ἀνέτειλε τῷ δικαίῳ, καὶ τοῖς εὐθέσι τῇ καρδίᾳ εὐφροσύνη.
Εὐφράνθητε, δίκαιοι, ἐν τῷ Κυρίῳ.

Καὶ ἐξομολογεῖσθε τῇ μνήμῃ τῆς ἀγιωσύνης αὐτοῦ.

*Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ, τοῖς εὐθέσι πρέπει αἰνεῖσαι.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος.

Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Πάντα τὰ θελήματα αὐτοῦ ἐν αὐτοῖς.

Δίκαιος ὡς φοινῆξ ἀνθήσει, ὡσεὶ κέδρος ἢ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθή-
θήσεται.

Εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν Κυρίῳ, καὶ ἐλπιδί ἐπ' αὐτόν,

Καὶ ἐπαινεθήσονται πάντες οἱ εὐθεῖς τῇ καρδίᾳ.

Δόξα καὶ νῦν. Ἀλληλοῦτα.

Τὸν Πατέρα προσκυνήσωμεν, καὶ τὸν Υἱὸν δοξολογήσωμεν, καὶ τὸ Πανάγιον ἄγιο Πνεῦμα ἀνυμνήσωμεν, κράζοντες καὶ λέγοντες· Παναγία Τριάς, σῶσον πάντας ἡμᾶς,

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν Μητέρα σου προσάγει σοι, εἰς ἱκεσίαν ὁ λαός σου, Χριστέ· ταῖς παρακλήσεσιν αὐτῆς τοὺς οἰκτιρμούς σου, δός ἡμῖν Ἀγαθὴ· ἵνα σε δοξάζωμεν, τὸν ἐκ τάφου ἡμῖν ἀνατείλαντα.

Τέλος τοῦ Πολυελέου.

Κανὼν παρακλητικὸς εἰς τὸν ἅγιον Μηνᾶν.

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως, ἀρχόμεθα τὸ Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα Θεὸς Κύριος, καὶ τὰ παρόντα ἦχος δ'. Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενωῶς.

Τῷ ἀθλοφόρῳ οἱ πιστοὶ δημοφρόνως δευτε προσπέσωμεν ὁμοῦ ἐκδοῶντες, οἱ ἁμαρτήμασι βαρούμεναι σὺν δάκρυσι· σπεῦσον, πανοίδιμε, ἀθλητὰ τοῦ Κυρίου, τὰς πρὸς τὸν οἰκτίρμονα ἱκεσίας, θεόφρον, παντὸς κινδύνου, νόσων χαλεπῶν, Μηνᾶ παμμάκαρ, ἀπάλλαξον ἅπαντας.
Θεοτοκίον.

Τῇ Θεοτόκῳ μετὰ δέους ἐμφρόνως πάντες προδράμωμεν κραυγάζοντες πόθῳ, Ὑπεραγία Δέσποινα, πανύμνητε, ῥῦσαι τῷ ἔλει σου, ἀδοκῆτων κινδύνων πάσης περιστάσεως καὶ κολάσεως τάχος, καὶ τῆς πανώλους λύμης, ἀγαθῆ, εὐλογημένη, Μαρία θεόνυμφε.
Καὶ εὐθὺς ὁ Ν'. Ὁ κανὼν, οὐ ἡ ἀκροστιχίς. Τὸ δὲ πόθῳ σοι νῦν

Ἰωάννης ἄγει. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Ταῖς πρὸς Χριστόν σου ἰκεσίαις, ἄγιε, Μηνα πανεύφημε, ῥῦσαι ἡμᾶς τάχος τῶν δεινῶν καὶ θλίψεων, καὶ πάσης περιστάσεως, καὶ νοσήματος, μάκαρ· σὲ γὰρ προστάτην κεκτήμεθα, πρὸς Θεόν, πανεύφημε, ἅπαντες.

Ολβιος πέλεις, παρρησίαν θείαν κτώμενος, πρὸς τὸν Χριστὸν ἀθλητὰ δώρησαι τοῖς δούλοις τὰς αἰτήσεις τάχιστα· πίστει γὰρ σοι κραυγάζουσιν· ἀθλοφόρων τὸ κλέος, Μηνα μαρτύρων ἀγλάισμα, ῥῦσαι τοὺς πιστῶς εὐφημοῦντάς σε.

Δόξης ἐνθέου ἱερᾶς λαμπρότητος εἰς τὰ οὐράνια ἀξίωθεις, μάκαρ, λάμψει τῶν ἀγώνων σου, παράσχου τοῖς ἰκέταις σου τὰ αἰτήματα, μάρτυς, ταῖς πρὸς Χριστὸν ἰκεσίαις σου, ἔνδοξε Μηνα ἀξιάγαστε.
Θεοτοκίον.

Ηὐπὲρ λόγον τὸν Θεὸν κύησασα εὐλογημένη ἀγνή, ἄνθος δωρημάτων, παρθενίας τέμενος, τοῦ οὐρανοῦ ὑπέρτερη, Παραδείσου τὸ κάλλος, τῶν ἀσωμάτων εὐπρέπεια ῥῦσαι τοὺς πιστῶς προσκυνοῦντάς σε.
Ῥδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Παροξύνας ἀμέτρως τὸν λυτρωτὴν, ἔνδοξε, πράξειςι μυριοῖς καὶ κακουργήμασι, ὧν περιπέτωκα δεινοῖς παντοίοις, ὁ τάλας ἐξ ὧν με ἀπάλλαξον, ταῖς ἰκεσίαις σου.

Ο Θεὸς σε, παμμάκαρ, τῶν ἀθλητῶν καύχημα, ἔδειξεν ἐν κόσμῳ προστάτην τῶν εὐφημοῦντων σε· διὸ οἰκτίρησον ταῖς τὸν Χριστὸν σου πρεσβείαις τοὺς πιστῶς τιμῶντάς σε, Μηνα θαυμάσιε.

Θαυμασίῳν σε, μάκαρ, ὑπερφυῶν ἔνδοξε, γνόντες αὐτουργόν σέ, θεόφρον, πάντες οἴομεθα πλουτεῖν σε, ἄγιε, πρὸς τὸν Χριστὸν παρρησίαν· ὃν ἡμῖν ἰλέωσαι, Μηνα αἰοῖδιμε.
Θεοτοκίον.

Ως πανάμωμος Μήτηρ τοῦ ποιητοῦ, ἄχραντε, ὡς ἀγιωτέρα ἀπάντων, τῶν ἄνω Δέσποινα, ὡς πάντων Ἀνασσα, εὐλογημένη Μαρία, ῥῦσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε, ἀειμακάριστε διάσφζε, μάρτυς Κυρίου, τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε πόθῳ, ταῖς πρὸς Θεὸν ἰκεσίαις σου ἄγιε, κινδύνων ἀδοκῆτων καὶ νόσων, ἐπίβλεψον ἐκ τῶν ὑψίστων, πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὰς ἡμῶν ἀσθενείας μητρόθεν, καὶ ἴασαι ταῖς λιταῖς τῶν μαρτύρων.
Εἶτα μνημονεῖε ὁ ἱερῆς. Καὶ λέγομεν τροπάριον.

Πρεσβεῖα τῇ σῇ, Μηνα θεομακάριστε, παντοίας ἡμᾶς κολάσεως ἀπάλλαξον, ταῖς λιταῖς σου, ἄγιε πρὸς Χριστόν, τὸν μόνον φιλόνηρον· σὲ γὰρ προστάτην κεκτήμεθα, ἀθλητῶν ἐγκαλλώπισμα, αἰοῖδιμε.
Ῥδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Σὺ με αἰεὶ, ἄγιε τῶν περιστάσεων, σὺ κινδύνων, σὺ καὶ τῆς κολάσεως, παντὸς κακοῦ, καὶ τῶν δυσχερῶν, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην ἀπάλλαττε ἰκεσίαις σου, μαρτύρων ἢ λαμπρότης, ὀρθοδόξων τὸ κλέος, παρασχὼν τὰ αἰτήματα τάχιστα.

Ολοσχερῶς ἐπὶ τὴν σὴν, παναοῖδιμε, σκέπην σπεύδω ὁ πανάσωτος, κράζων θερμῶς, μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ῥῦσαι με ἀνίας καὶ τῆς δεινῆς περιστάσεως, Μηνα πιστῶν προστάτα, ταῖς λιταῖς πρὸς Χριστόν σου· σὲ γὰρ ἔχω θερμὸν ἀντιλήπτορα.

Ινα πιστῶς σε ἀνυμνῶ, παμμακάριστε, μετὰ πόθου, ἀθλοφόρων καύχημα, καὶ πᾶς πιστῶς σὲ ἀνευφημῇ, παράσχου ἀξίως, ἡμῖν τὸν ἔλεον ἄνωθεν, πλουτεῖς γὰρ παρρησίαν πρὸς Θεὸν οἱ Μάρτυρ ὀρθοδόξων τὸ κλέος, θεόληπτε.
Θεοτοκίον.

Νόες τε, Ἀγνή, τῶν ἀσωμάτων στρατεύματα, τῶν ἄλλων τάγματα καὶ ἅπασαι τῶν οὐρανίων τάξεις, ἀγαθή, σὲ ὑμνολογοῦσιν ὡς βασιλίδα οὐράνιον μεθ' ὧν πᾶσα ἡ Κτίσις προσκυνεῖ σε. Κυρία τῇ ἐλέει σου πάντας οἰκτίρησον.
Ἰνατί με ἀπόσω.

Υπὲρ ἥλιον, μάκαρ, ἔλαμψας ἐν κόσμῳ ἀκτίσι τῶν ἔργων σου καὶ θαυμάτων ὄντως, ταῖς ἐλλάμψεσι, πλείστους ἐλάμπρυνας, διὸ πάντες πόθῳ σὲ εὐφημοῦμεν, θεοκῆρυξ, ταῖς λιταῖς σου, Μηνα, ἡμᾶς φώτισον.

Νὺν σε πίστει καὶ πόθῳ, πάντες εὐφημοῦμεν, Μηνα ἀξιάγαστε ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην ἱεραῖς μεσιτείαις σου, ἔνδοξε, ῥῦσαι τῶν κινδύνων, καὶ τῶν ἐχθίστων τῆς μανίας, ὡς προστάτης ἡμῶν ἀεισέβαστος· ἰλασμέν τῶν πταισμάτων, καὶ τῶν ἐνεστώτων κινδύνων, πανεύφημε, ἀθλοφόρων κλέος, τοὺς πιστῶς σε τιμηθέντας ἀπάλλαξον, ὡς θερμὸς προστάτης, καὶ βοηθὸς τοῖς ἐν ἀνάγκαις, ἀθλητῶν ὠραιότης. πανεύφημε.
Θεοτοκίον.

Ωμητρόθεε Κόρη, πάναγνε θεόνυμφε, θεοχαρίτωτε, τάξεις ἀσωμάτων καὶ ἀγίων ἀπάντων συστήματα, σὲ ὑμνολογοῦσιν ὡς βασιλίδα τῶν αἰώνων. τῇ ἐλέει σου οἰκτιρον ἅπαντας.
Ῥδὴ ε'. Τὰ νέφη τῶν λυπηρῶν.

Ανύψωσον εὐσεβῶν κραταίωμα, τῇ ἐντεύξει σου, Μηνα, πρὸς τὸν Κτίστην· σὺ γὰρ ἡμῶν ὁ προστάτης, παμμάκαρ, καὶ σὲ ὑμνοῦμεν ἐν πίστει, θαυμάσιε· ἀπάλλαξον πᾶσαν ἡμῶν ἀθυμίαν ἐν τάχει, ἀείμνηστε.

Νοοῦντες τὴν πρὸς Θεὸν, πανθαύμαστε, παρρησίαν σου, μαρτύρων τὸ κλέος, πάντες πιστοί, σὲ ὑμνοῦμεν ἐκ πόθου, ῥῦσαι ἡμᾶς συμφορῶν καὶ καχώσεων, λιταῖς σου πρὸς τὸν λυτρωτὴν, παρασχὼν τὰς αἰτήσεις τῶν δούλων σου.

Ναμάτων ζωοποιῶν τοῦ πνεύματος, ἐμπλησθεῖν ἐντεύξει σου, μάκαρ, ἵνα καρποὺς ἀρετῶν ἐκβλαστῆσαι, Μηνα θεόφρον, ἰσχύσωμεν ἅπαντες, τιμῶντές σου τὴν ἱεράν καὶ σεβάσιμον, Μάρτυς, ἀντιλήψιν.
Θεοτοκίον.

Ηπάνσεμος τοῦ Θεοῦ λοχεύτρια, ἡ Παρθένος Θεοτόκος Μαρία, τῇ πρὸς Θεὸν ἐαυτῆς παρρησίᾳ, τῶν δυσχερῶν ἀπαλλάττει τοὺς

κράζοντας ὑμνοῦμέν σε, μόνη ἄγνη, Παναγία θεόνομφε Δέσποινα.

Διάσωσον παντός κινδύνου, τοὺς εὐφημοῦντάς σε, Μάρτυς, ταῖς πρὸς Χριστὸν λιταῖς σου. αἰοῖδιμε, παρρησίαν πρὸς Θεὸν κεκτημένους.

Αχραντε εὐλογημένη Μαρία, ἱκεσίαις Μηναῦ τοῦ ἀθλοφόρου, οἰκτιρήσον, τοὺς πιστῶς σε ὑμνοῦντας.

Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει ὡς δεδήλωται. Καὶ μετὰ τὴν ἐκφώνησιν εὐθὺς τὸ Κοντάκιον πρὸς τὴν Προστασίαν τῶν Χριστιανῶν.

Προστασία τῶν ὑμνοῦντων σε θεόνομφε, ἱκεσίαις τοῦ ἀθλοφόρου Πανάχραντε, μὴ παρίδῃς τοὺς προσκυνοῦντάς σε, Ἄγνη, ἀλλὰ σπεῦσον, μόνη ἀγαθή, εἰς τὴν ἀντίληψιν ἡμῶν τῶν πιστῶς ἐκδοῶντων σοι, τάχυνον, Ὑπεραγία, πρόφθασον ἢ προστασία, ἢ ἀπαλλάττουσα ἀεὶ τῶν κινδύνων τοὺς τιμῶντάς σε.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει. Στίχ. Περφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Εὐαγγέλιον τοῦ κατὰ Ἰωάννην. Κεφ. ιε'. 17.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν εἶνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. Εἰ ὁ Κόσμος ὑμᾶς μισεῖ, γινώσκετε ὅτι ἐμὲ πρῶτον ὑμῶν μεμίσηκεν· εἰ ἐκ τοῦ Κόσμου, ἦτε, ὁ Κόσμος ἂν τὸ ἴδιον ἐφίλει· ὅτι δὲ ἐκ τοῦ Κόσμου οὐκ ἐστὲ, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ Κόσμου, διὰ τοῦτο μισεῖ ὑμᾶς ὁ Κόσμος. Μνημονεύετε τοῦ λόγου, οὗ ἐγὼ εἶπα ὑμῖν· οὐκ ἐστὶ δουλὸς μείζων τοῦ Κυρίου αὐτοῦ· οὐδὲ ἀπόστολος μείζων τοῦ πέμψαντος αὐτόν· εἰ ἐμὲ ἐδίδωξαν, καὶ ὑμᾶς διώξουσιν· εἰ τὸν λόγον μου ἐτήρησαν, καὶ τὸν ὑμέτερον τηρήσουσιν. Ἀλλὰ ταῦτα πάντα ποιήσουσιν ὑμῖν διὰ τὸ ὄνομά μου, ὅτι οὐκ οἶδασι τὸν πέμψαντά με. Εἰ μὴ ἦλθον καὶ ἐλάλησα αὐτοῖς, ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον· νῦν δὲ πρόφασιν οὐκ ἔχουσι περὶ τῆς ἁμαρτίας αὐτῶν· ὁ ἐμὲ μισῶν, καὶ τὸν πατέρα μου μισεῖ· εἰ τὰ ἔργα μὴ ἐποίησα ἐν αὐτοῖς, ἃ οὐδεὶς ἄλλος πεποίηκεν, ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον· νῦν δὲ καὶ ἐοράκασι καὶ μεμίσηκασι καὶ ἐμὲ καὶ τὸν Πατέρα μου· ἀλλ' ἵνα πληρωθῇ ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος ἐν τῷ Νόμῳ αὐτῶν· ὅτι ἐμίσησάν με δωρεάν· ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ Παράκλητος, ὃν ἐγὼ πέμψω ὑμῖν παρὰ τοῦ Πατρὸς, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται, ἐκεῖνος μαρτυρήσει περὶ ἐμοῦ, καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς μετ' ἐμοῦ ἐστε. Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἵνα μὴ σκανδαλισθῆτε. Ἀποσυναγώγους ποιήσουσιν ὑμᾶς, ἀλλ' ἔρχεται ὥρα, ἵνα πᾶς ὁ ἀποκτείνων ὑμᾶς δόξῃ λατρείαν προσφέρειν τῷ Θεῷ.

Καὶ εὐθὺς· Δόξα ἡχος β'. Ταῖς τοῦ ἀθλοφόρου πρεσβείαις.

Καὶ νῦν. Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Εἶτα τὸ Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου.

Καὶ τὰ παρόντα. Πρὸς τὸ Ὅλην ἀποθέμενος.

Μὴ ἐγκαταλίπῃς με, παραπτωμάτων, εἰς βᾶθη τυγχάνειν, τὸν ἄσωτον, ἀλλ' ἀξίως, ἐγειρον τὸν ἱκέτην σου, τοῦ βυθοῦ, ἄγιε, τῶν

πολλῶν κακῶν μου, τῆς ψυχῆς τε, καὶ τοῦ σώματος, χεῖρα ὀρέγων μοι, ταῖς πρὸς τὸν Θεὸν ἱκεσίαις σου, Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα, ἵνα σε ὑμῶ. Παναοῖδιμε, ὡς μέγαν προστάτην βυόμενον ἀπάντων τῶν δεινῶν, καὶ τῆς ἐνθέου λαμπρότητος, ἀξιοῦντα ἅπαντας.

Οὐδεὶς σοὶ πῖστει προσδραμών, κατησχυμμένος ἀπὸ σοῦ, ἀπαίρει, Μηναῦ Θεόφρον, ἀλλ' αἰτῶν μετὰ πόθου ἀξιοῦται τῆς χάριτος, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς αἰτήσεως,

Μεταβολὴ παντός κινδύνου, ἀπαλλαγὴ τῶν ἀδοκίμων, ὑπάρχων, ἀθλοφόρε Κυρίου, σῆζε πάντας τῶν δεινῶν, ταῖς πρὸς τὸν Χριστὸν σου πρεσβείαις, Μηναῦ, τῶν εὐσεβῶν ὁ βοηθός.

Ὁ ἱερεὺς· Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. Καὶ τὰ ἐξῆς.

ᾠδὴ ζ. Παῖδες Ἑβραίων.

Σῶσον τὸ κλέος ἀθλοφόρων, τοὺς τιμῶντάς σε, Μηναῦ Χριστοῦ θεογράπων· παρρησίαν γὰρ σὺ πλουτεῖς πρὸς τὸν Δεσπότην, περιφρουρῶν τοὺς μέλλοντας, τὸν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ανω χερεῖς τῶν Ἀσωμάτων, τὴν ὑπέρθεον ὑμολογῶν Τριάδα· ὑπὲρ πάντων ἡμῶν, τῶν πῖστει τιμῶντων, δυσώπει, Παμμακάριστε, λυτρωθῆναι τῶν κινδύνων.

Γένος τὸ βρότειον τιμᾶ σου τὴν ὑπέρφωτον καὶ ἐνδοξον ἡμέραν, ἐν ὑψίστοις λαμπρῶς μετὰ τῶν ἀσωμάτων, Τριάδα τὴν ὑπέρθεον προσκυνῶν ἀεὶ λατρεύεις. Θεοτοκίον.

Εχεις ὡς μήτηρ παρρησίαν πρὸς τὸν Ὑψιστον, τὸν σὸν Υἱόν, Παρθένε, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν δυσώπει, Παναγία, αὐτοῦ τὴν ἀγαθότητα, οἰκτιρῆσαι πάντας, Κόρη. ᾠδὴ η'. Τὸν ἐν ὄρει ἅγιον.

Ἰκετεύει Μηναῦ ὁ ἀθλοφόρος σὲ τὸν πάντων Θεὸν καὶ βασιλέα, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πῖστει κραυγαζόντων σοι· Κύριε τῆς Δόξης, σὲ ὑμολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ασωμάτων αἱ τάξεις, καὶ ἁγίων δυσωποῦσι Χριστὸν τὸν βασιλέα μετὰ Μηναῦ, τοῦ θεοῦ καὶ θεόφρονος. Κύριε τῆς δόξης, οἰκτιρον τὸν κόσμον, ἀπείρω σου ἐλέει.

Σὲ ὑμνοῦσιν οὐράναια χορεῖται, τὸν παντάνακτα ὡς Κύριον τῆς δόξης, μετὰ Μηναῦ μαρτύρων τὸ ἀγλάισμα, ὧ Τριάς ἅγια, φρούρει ἡμᾶς πάντας, τῷ θεῷ σου ἐλέει. Θεοτοκίον.

Οπου χεῖλος, πνοὴ καὶ πᾶσα Κτίσις, ἀνυμνεῖ σε τὴν ὄντως Θεοτόκον ὑπερφωῶς κηύσασαν τὸν Κύριον, τὸν Θεὸν τῶν ὄλων, ᾧ λατρεύει Κτίσις, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Τὸν πάντων Βασιλέα καὶ κραταῖον ἱκετεύων μὴ παύσῃ, αἰοῖδιμε, ἐκδυσωπῶν, ὑπὲρ τῶν τιμῶντων σε, ἐκτενώς, Μάρτυς Μηναῦ θεόπνευστε, καὶ ἐκδεχομένων ἀεὶ πιστῶς ἀντίληψιν τὴν θείαν τὴν σὴν, Χριστοῦ θεράπων, καὶ εὐφημοῦντων σε, ἀείμνηστε.

Επίβλεπον ἐξ ὕψους, Παμβασιλεῦ, τῇ ἀπειρῷ ἐλέει σου, Κύριε, ὡς ἀγαθός, οἰκτιρον τὸν κόσμον σου κραταίε, λιταῖς τοῦ ἀθλοφόρου σου, λύων τὴν κατῆφειαν τὴν ἡμῶν, ὡς μόνος εὐεργέτης, παρέχων εὐφροσύνην, καὶ κλωνίαν ἀπολύτρωσιν.

Θεότης ἐνιαία ἢ φοβερά, τρισυπόστατε Κύριε ἀναρχε, μόνη Θεέ, ὕψιστε παντάρχα Παμβασιλεῦ, σὲ λατρεύει, κράτιστε, ἅπανα ἢ φύσις ὡς πλαστουργόν· Μηνᾶς τε ὁ γενναῖος, σὺν πᾶσι τοῖς ἁγίοις, καὶ ἀσωμάτων τοῖς στρατεύμασιν. Θεοτοκίον.

Ω Πάναγνε Μαρία Μητηρ Θεοῦ, Σεραφίμ ἀνωτέρα θεόνυμφε, καὶ Χερουβίμ, πάσης οὐρανοῦ τε στρατιᾶς, σὲ δυσωπεῖ, πανάχραντε, μετὰ τῶν μαρτύρων ὁ παμφαῆς Μηνᾶς ὁ ἀθλοφόρος, οἰκτίρησον τὸν πιστεῖ σου θέντα τάδε τὰ ἐφύμνια.

Τὸ ἄξιον ἐστὶ καὶ τὰ παρόντα μεγαλυνάρια.

Θαυμασίων πάντων σε ὁ Χριστὸς ἀνέδειξε, Μάρτυς, καὶ τεράτων ὑπερφυῶν αὐτουργόν, διὸ πιστεῖ τοὺς σὲ τιμῶντας παντὸς κινδύου σῶζε, Μηνᾶ πανένδοξε.

Μηνᾶν τὸν ἀθλοφόρον, σὺν τῇ σεπτῷ θείῳ Βικεντίῳ, καὶ τὸν Βικτωρα ἐν ταυτῷ, τῆς Ὁρθοδοξίας τοὺς τρεῖς λαμπροὺς φωστήρας, καὶ τῶν Μαρτύρων κλέος, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Μὴ παύση δεόμενος, ἀθλητά, τοῦ Θεοῦ τῶν ὄλων, ὑπὲρ πάντων τῶν εὐσεβῶς σὲ μακαριζόντων, ὡς Μάρτυρα Κυρίου, ὡς ἔχων παρρησίαν, Μηνᾶ πανθαύμαστε.

Τοὺς μετ' εὐλαβείας τὴν ἱερὰν εἰκόνα σου, Μάρτυς, προσκυνοῦντας ταῖς πρὸς Θεὸν ἱεραῖς πρεσβείαις φρουρῶν μὴ διαλείπης, τῶν ἀθλοφόρων κλέος, Μηνᾶ τρισόλβιε. Καὶ τὸ Πᾶσαι τῶν ἀγγέλων.

Τρισάγιον. Καὶ τὸ Τροπᾶριον. Ἦχος δ'.

Ως τῶν ἀσωμάτων συνόμιλον, καὶ τῶν ἀθλοφόρων ἐμόσκηνον, συνελθόντες ἐν πίστει, Μηνᾶ, εὐφημοῦμέν σε, εἰρήνην τῷ κόσμῳ αἰτούμενοι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος α'. Ἦχος β'. Ἦχος γ'. Ἦχος δ'. Ἦχος ε'. Ἦχος ς'. Ἦχος ζ'. Ἦχος η'. Ἦχος θ'. Ἦχος ι'. Ἦχος κ'. Ἦχος λ'. Ἦχος μ'. Ἦχος ν'. Ἦχος ξ'. Ἦχος ο'. Ἦχος π'.

Πάντων προσδραμόντων ἀθλητά, πιστεῖ τῇ θερμῇ ἀντιλήψει τῆς προστασίας σου, ἀθλοφόρε ἐνδοξε Μηνᾶ θαυμάσιε, προστατεύεις δωρούμενος αἰτήματα τάχος, ταῖς πρὸς τὸν οἰκτίρμονα λιταῖς σου. ἐνδοξε. Ὅθεν δυσωποῦμέν σε Μάκαρ, οἰκτιρον ἡμᾶς ἱκετεῶν, Θεὸν τὸν Παντάνακτα αἰδίμμε.

Πάντες προσκυνοῦμέν σε πιστῶς, Μητηρ τοῦ Θεοῦ τῶν ἀπάντων εὐλογημένη ἀγνή, ἄχραντε, πανύμνητε, θεοχαρίτωτε, ῥύσαι πάντας τῶν θλίψεων, τῇ σῇ μεσιτείᾳ δυσωπεῖ σε. Δέσποινα, Μηνᾶς ὁ ἐνδοξος, μετὰ τῶν ἁγίων ἀπάντων, οἰκτιρον ἡμᾶς τῷ ἐλέει, Παναγία Δέσποινα Παντάνασσα.

Καὶ γίνεται ἀπόλυσις ὡς σὺνηθες.

Ο ΑΓΙΟΣ ΜΗΝΑΣ Ο ΑΙΓΥΠΤΙΟΣ

ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΜΗΝᾶ

ΤΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΗ ΘΑΥΜΑΤΩΝ ΔΙΗΓΗΣΙΣ

Πολλῆς ὠφελείας καὶ σωτηρίας εἶναι πρόξενον, εὐλογημένοι Χριστιανοί, νὰ διηγῆται τινὰς τῶν ἁγίων Μαρτύρων τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰ κατορθώματα· καὶ οὐ μόνον ἐκεῖνος ὁποῦ τὰ διηγείται ὠφελεῖται, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀκούοντες ἔχουσι μέγα διάφορον εἰς τὴν ψυχὴν τους· διότι, ὅταν ἀκούῃ τις, πῶς ἐπολιτεύθη ὁ δεῖνα Ἅγιος, πῶς ἐμαρτύρησε, πῶς ἔχυσε τὸ αἷμά του ὑπὲρ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, παρακινεῖται καὶ ἐκεῖνος πρὸς μίμησιν καὶ πάντοτε προθυμεῖται ὁ τοιοῦτος, ἐὰν ἔλθῃ καιρὸς νὰ ὑπομείνῃ καὶ αὐτὸς τὰ ὅμοια. Πάντων μὲν οὖν τῶν ἐνδόξων Μαρτύρων, ὡς εἶπον, αἱ διηγήσεις δίδουσι μέγα διάφορον εἰς τὴν τοῦ διηγουμένου ψυχὴν καὶ εἰς τὴν τῶν ἀκουόντων· ἐξόχως δὲ τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ, τοῦ σήμερον ἑορταζομένου, ἡ διήγησις πολλὴν ὠφέλειαν ψυχικὴν δύναται νὰ δώσῃ καὶ εἰς τὸν λέγοντα καὶ εἰς τοὺς ἀκούοντας. Διὰ τοῦτο, εὐσεβέστατοι Ἄρχοντες, γενήτε πρόθυμοι εἰς τὴν ἀκρόασιν τῆς διηγήσεως, καὶ δεήθητε καὶ ἐσεῖς τοῦ Ἁγίου, νὰ μὲ δώσῃ λόγον ἱκανὸν νὰ διηγηθῶ τὸ Μαρτύριόν του καὶ τὰ θαύματα τοῦ· διότι ἐγὼ ἐπαθα ὡσπερ εἰς πτωχὸς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἀποτολμήσας νὰ φιλεύσῃ τὸν Βασιλέα μὲ ὄλον του τὸ σπλάχνον, πῶς εἰς τὰ ὕστερα ἀνάγκη νὰ ἐντραπῇ, ὅτι δὲν δύναται νὰ ἔχῃ τόσῃν ὑπηρεσίαν, οὐδὲ φαγητὰ ἄξια διὰ βασιλέα καὶ τόσον λαόν· τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς ἐμέ, ἐπειδὴ ἐγὼ μὲν εἶμαι πτωχὸς εἰς τὸ λέγειν καὶ ἀδύνατος νὰ διηγοῦμαι τοιοῦτου μεγάλου Ἁγίου μαρτύριον· ἡ δὲ αὐθεντία σας ὡς βλέπω, ἔχετε μεγάλην προθυμίαν νὰ ἀκούσετε, καὶ ἀναμένετε ὅλοι σας νὰ φιλευθῆτε πνευματικῶς ἀπὸ ἐνὸς πτωχοῦ στόμα. Διὰ τοῦτο γοῦν, παρακαλῶ τὴν ἀντίληψίν σας, δεηθῆτε τοῦ Θεοῦ, ἵνα διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἑορταζομένου Ἁγίου, δώσῃ μοι λόγον πρέποντα ἐν ἀνοίξει τοῦ στόματός· διότι βούλομαι νὰ ἀρχίσω τὴν περὶ τοῦ Ἁγίου διήγησιν, καὶ ἀκούσατέ τὴν προθύμως, ἵνα λάβητε καὶ τὸν ἅγιον μισθὸν παρ' αὐτοῦ.

Μετὰ τὴν ἔσχατον οἰκονομίαν τοῦ Χριστοῦ, ὡς τριακοσίους χρόνους, ἦσαν δύο τινὲς βασιλεῖς κατὰ πολλὰ ἀσεβεῖς καὶ Χριστιανομάχοι, ὁ Διοκλητιανός, λέγω, καὶ ὁ Μαξιμιανός, τὸ ζεῦγος τοῦ διαβόλου· καὶ ὁ μὲν Διοκλητιανός ἐβασίλευεν εἰς τὴν Ἀνατολὴν πᾶσαν, ὁ δὲ Μαξιμιανός, ὁ ὁποῖος εἶχε γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Διοκλητιανοῦ τούτου, ἐβασίλευεν εἰς τὴν Δύσιν. Τοιαύτην γοῦν βουλὴν ἐβάλασιν οἱ ἀσεβέστατοι, καὶ τοῦτο ἦτον τὸ ἔργον τους, ὅτι παντελῶς νὰ σβύσουν τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, καὶ νὰ ἀφανίσουσι τὸ γένος τῶν Χριστιανῶν· διότι οὐδὲ πόλεις εἶχαν εἰς τὸν νοῦν τους νὰ ἀγατίσουν εἰς τὴν ἐξουσίαν τους, οὐδὲ ἔθνη

(*) Ἐκ τοῦ Νέου Ἐθναροῦ, ἔκδ. Βενετίας 1839.

ἤθελαν νὰ ὑποτάξουν εἰς τὴν βασιλείαν τους, μόνον ἓνα σκοπὸν ἀσεδέστατον καὶ ἓνα ἔργον παρανομώτατον, εἶχον νὰ τυραννοῦσι τοὺς Χριστιανούς. Τότε τί κακὸν δὲν ἐγένετο εἰς τοὺς ἀγαπῶντας τὸν Χριστόν; ἐστενοχωροῦντο ἢ φυλακὰς ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν καθ' ἐκάστην τιμωρουμένων Χριστιανῶν τὰ σπίτια ὁποῦ εἶχαν οἰκοκυροὺς Χριστιανούς, ἐρημῶνοντο· αἱ ἐρημίαι καὶ τὰ ὄρη ἐγένιντο ὡσὰν κάστρη ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν Χριστιανῶν ὁποῦ ἔφευγαν ἐκεῖ· οἱ πτωχοὶ Χριστιανοί, καὶ φίλοι τῆς ἀληθείας, ὡσὰν νὰ ἤθελαν κάμη μέγα τίποτες πταίσιμον, ἔτσι ἐπαίδευοντο· τὰ χρήματα τῶν Χριστιανῶν ἐδιարπάζοντο ἐκ τῶν Ἑλλήνων, οἱ νόμοι τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως διελύοντο· διότι οἱ πατέρες οἱ Ἕλληνες ἐπρόδιδαν τοὺς υἱούς τους ὁποῦ ἐπίστευον τὸν Χριστόν, εἰς θάνατον· οἱ παῖδες ὁμοίως ἐγκαλοῦσαν τοὺς πατέρας ὡς Χριστιανούς, καὶ σχεδὸν εἶπειν, σκότος καὶ σύγχυσις μεγάλη ἦτον εἰς ὄλον τὸν κόσμον. Διότι οἱ μὲν ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ ἐπαρρησιάζοντο, καὶ οἱ δαίμονες ὡς θεοὶ ἐπροσκυνοῦντο· οἱ δὲ φίλοι τῆς ἀληθείας Χριστιανοὶ ἐδιώκοντο· καὶ ὁ ἀληθὴς Θεὸς ὁ Χριστὸς ὡς πλάνος ἐνυδρίζετο. Τότε τινὲς ὑπήγαιναν φανερά καὶ ὁμολογοῦσαν τὸν Χριστόν Θεὸν ἀληθῆ, καὶ μὲ πολλὰ βάσανα ἀπέθνησκαν· ἄλλοι δὲ πάλιν διὰ τὸν φόβον τῶν βασιλέων ὑπήγαιναν καὶ ἀρνοῦντο τὸν Χριστόν, καὶ ἐθυσίαζον τοῖς εἰδώλοις· ὅσοι δὲ μήτε νὰ μαρτυρήσουν ἐδύναντο, μήτε νὰ γένουν Ἕλληνες ἤθελον, ἔφευγαν εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τὰ σπήλαια, καὶ ἐκρύβοντο ἐκεῖ, ἀναμένοντας τὸν καιρὸν, ὅσον νὰ γνωρίσουν ὅτι εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ νὰ παρρησιασθοῦσι.

Τότε δὴ τότε καὶ ὁ θαυμαστός οὗτος Μηνᾶς, ὁ τὴν ἀρετὴν περιβόητος, ἔλαμπεν ὡσπερ ἥλιος· πατρίδα μὲν εἶχε τὴν Αἴγυπτον, ἦτις τανῦν ὀνομάζεται Μυσήριον, προγόνους δὲ καὶ πατέρα εἶχεν ἀσεβεῖς κατὰ τὴν θρησκείαν καὶ ὅλως διόλου τετυφλωμένους εἰς τὴν Ἑλληνικὴν πλάνην· καὶ ὅμως, ἀπὸ τοιοῦτους γονεῖς γεννηθεὶς ὁ Ἅγιος, ἐχημάτισε δοῦλος τοῦ Χριστοῦ ἐκλεκτός· καὶ ἦτον ὡσὰν τὸ τριαντάφυλλον, ὁποῦ γίνεται μὲν ἀπὸ τὴν ἀκανθώδη τριανταφυλλέαν, πάντες δὲ τὸ ὀρέγονται. Ἀφόντις γοῦν ἀνετράφη ὁ ἅγιος καὶ ἦλθεν εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν ἀνδρῶν, ἀπεγράφη εἰς τὴν τάξιν τῶν στρατιωτῶν καὶ ἦτον καὶ αὐτὸς εἰς στρατιώτης τοῦ Μαξιμιανοῦ, μὲ ἄλλους πολλοὺς στρατιώτας, οἱ ὁποῖοι ἦτον μὲν εἰς τὸ τάγμα, ὅπερ ὀνομάζετο Ρουταλικόν, εἶχον δὲ πρῶτον ἀπάνω τους ταξίαρχον ἄνθρωπον τινὰ Φιρμιλιανὸν ὀνόματι· ἀπὸ ὅλους δὲ τοὺς στρατιώτας τοῦ τάγματος ἐκεῖνου ἐδιάφερον ὁ Ἅγιος καὶ εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ κορμίου, καὶ εἰς τὴν εὐμορφίαν καὶ εἰς τὴν ἀνδρείαν τῶν χειρῶν, ἀλλὰ δὴ καὶ εἰς τὴν φρόνησιν· ἀπ' αὐτὸ ἦτον καὶ γνώριμος εἰς τοὺς πολλοὺς καὶ εἶχεν ὄνομα ἐπαινετόν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀρκοῦσιν εἰς τοσοῦτον· ἄς ἐλθοῦμεν δὲ εἰς τὸν τρόπον τῆς μαρτυρίας του. Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ὁ ταξίαρχος Φιρμιλιανὸς συνάξας τοὺς στρατιώτας του ὑπήγγεν εἰς ἓνα κάστρον τῆς Μπαρμιπαρίας νὰ τὸ φυλάττῃ, Κοτυάειον λεγόμενον, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς τὰ σύνορα τῆς Φρυγίας Σαλουταρίας· ἀνάμεσα δὲ εἰς ἐκεῖνους τοὺς στρατιώτας ἦτον, ὡς εἶπον, καὶ ὁ Ἅγιος οὗτος Μηνᾶς. Μίαν δὲ τῶν

ἡμερῶν, ὡς ἤκουσε τοὺς ὀρισμοὺς τοῦ βασιλέως ὅπου τοὺς ἐδιαλαλοῦσαν, πῶς οἱ τοιοῦτοι στρατιῶται νὰ πιάνουσι τοὺς Χριστιανούς καὶ τοὺς τυραννοῦσιν ἐμίσησε τὸ τοιοῦτον ἀσεβέστατον πρόσταγμα καὶ ἔριψε μὲν τὴν ζώνην τὴν στρατιωτικὴν, ἣ ὅποια ἦτον σημεῖον κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν εἰς τοὺς στρατιώτας, ἐπήγε δὲ εἰς τὸ ὄρος, ὅπου ἦτον ἀπάνωθεν τοῦ Κοτυαεῖου, καὶ ἐκεῖ ἀσκήτευε. Διότι κάλλια προέκρινε νὰ κατοική μὲ τὰ θηρία παρὰ νὰ εὐρίσκειται μὲ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Χριστοῦ ἐιδωλολάτρας. Ἐκεῖ γοῦν διατρίψας ὁ Ἅγιος ἰκανὸν καιρὸν, καὶ νηστείας καὶ ἀγρυπνίας εὐαρεστήσας τῷ Θεῷ, εἶδε καὶ ἀποκάλυψιν, ὅτι καιρὸς εἶναι νὰ μαρτυρήσῃ διὰ τοῦτο ἐφύλαξε μίαν ἡμέραν, εἰς τὴν ὅποian ἐκάμνασι πανήγυριν μεγάλην οἱ ἄνθρωποι τοῦ Κοτυαεῖου, μὲ θυσίας, μὲ χοροὺς, μὲ παιγνίδια καὶ πηλαλήματα ἀλόγων καὶ μὲ ἄλλες θεραπείας τῶν δαιμόνων. Εἰς αὐτὴν γοῦν γνωρίζοντας ὁ Ἅγιος ὅτι εἶναι κόσμος πολλὸς συναγμένος, καὶ πάντες ὠφελήθη θέλουσι, καὶ μάλιστα πολλοὶ κρυφοὶ Χριστιανοὶ ἀπὸ τὴν μαρτυρίαν του, ὑπήγεν εἰς τὸ μέσον τῆς ἐορτῆς καὶ ἐκάθισεν εἰς ἓνα τόπον ὑψηλόν, εἰς τὸν ὅποιον ἐμελλαν νὰ ἰδοῦσι πολλοί, καὶ μετὰ μεγάλης φωνῆς ἔκραξε λέγοντας· ἰδοὺ ἐγώ, δίχως νὰ μὲ ζητήτε, ἦλθον· καὶ δίχως νὰ μὲ γυρεύετε, εὐρέθηθην, ἀσεβέστατοι. Γνωρίσετε καλά, ὅτι εἰς εἶναι ἀληθὴς Θεός, ὁ Χριστός· αὐτὰ δὲ ὅπου προσκυνεῖτε ἐσεῖς καὶ λατρεύετε εἶναι ξύλα κωφὰ καὶ ἀναίσθητα.

Ὅσοι γοῦν ἤκουσαν τὴν τοιαύτην φωνὴν τοῦ Ἁγίου, ὄλοι ἐσύνδραμαν πρὸς αὐτὸν νὰ ἰδοῦσι τίς εἶναι· καὶ πλεόν τόνον δὲν τοὺς ἔκαμε χρεῖα νὰ ἀκούουσι τὰ παιγνίδια ἢ νὰ βλέπουσι τοὺς χοροὺς, ὅσον ἐθαύμαζαν τὸν Ἅγιον, πῶς ἀπετόλμησεν εἰς τόνον πλήθος Ἑλλήνων νὰ παρρησιασθῇ μὲ τοιοῦτους λόγους. Ὅσοι μὲν γοῦν ἦσαν ἐκεῖ κρυφοὶ Χριστιανοὶ ἐχάρηκαν εἰς τὴν παρρησίαν τοῦ Ἁγίου· οἱ δὲ ἀσεβέστατοι Ἕλληνες ἔτριζαν τοὺς ὀδόντας ἕνας τὸν ἄλλον, ἐσυνερίζοντο, ποῖος νὰ πιάσῃ πρῶτος τὸν Ἅγιον· διότι ἐθαρροῦσαν, ὅτι θέλει φύγη ὁ Ἅγιος, δὲν ἐκαταλάμβαναν οἱ πεπλανημένοι, ὅτι ἐκουσίως ἦλθεν εἰς τὸ μαρτύριον, ὡσπερ καὶ ὁ Χριστὸς μου ποτὲ εἰς τὸν Σταυρόν. Τί τὸ ἐντεῦθεν; σύροντες, δέρνοντες, ἔφεραν τὸν Ἅγιον ἐμπροσθεν τοῦ ἡγεμόνος τῆς πόλεως, ὁ ὅποιος ἐκαλεῖτο μὲν Πύρρος, ἔτυχε δὲ τότε καθήμενος ἐφ' ὑψηλοῦ θρόνου, διὰ νὰ βλέπῃ τὸ θέατρον. Ὡς δὲ εἶδε τὸν Ἅγιον ἀπὸ κοντὰ, εὐλαβήθη τὸ σχῆμά του καὶ τὴν ἡλικίαν του, διότι ἦτον τότε ὁ Ἅγιος ὡς πενήκοντα ἐτῶν καὶ εἶχε πρόσωπον καὶ σχῆμα ἀξίον εὐλαβείας· διὰ τοῦτο δὲν ἐπίασε μετὰ κακίας νὰ τὸν ἐξετάζῃ, ἀλλὰ ἐσχηματίσθη μὲ ἡμερότητα καὶ μετὰ γλυκολογίας ἄρχισε νὰ ἐρωτᾷ τὸν Ἅγιον πόθεν εἶναι καὶ τίς εἶναι καὶ ἀπὸ ποῖαν θρησκείαν. Πρὸς ταῦτα ὁ Ἅγιος πατρίδα μὲν, εἶπεν, ἔχω τὴν Αἴγυπτον, καλοῦμαι δὲ Μηνᾶς, ἤμουν δὲ καὶ ποτὲ στρατιώτης· ἀλλ' ὅμως μὲ τὸ νὰ εἶστε ἀσεβεῖς καὶ ἐιδωλολάτραι ἄφησα τὴν τιμὴν σας καὶ ἤμουν εἰς τὸ ὄρος κεκρυμμένος Χριστιανός· τώρα δὲ ἦλθα νὰ παρρησιασθῶ ἐνώπιον πάντων, νὰ ὁμολογήσω τὸν Χριστὸν μου, ὡς Θεὸν ἀληθινόν, ἵνα καὶ αὐτὸς ὁμολογήσῃ με ὡς δούλον αὐτοῦ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν,

καθὼς τὸ ὤρισε καὶ μόνος του· «ὅστις με ὁμολογήσει ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καὶ ἐν αὐτῷ ἐμπροσθεν τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς». Ταῦτα ὡς ἤκουσεν ὁ ἡγεμὼν πλεόν δὲν ἐδυνήθη νὰ στέκεται εἰς τὸ πλαστὸν σχῆμα τῆς ἡμερότητας· ἀλλὰ μετὰ μεγάλης μανίας καὶ ὀργῆς ἐπρόσταξε νὰ βάλουσι τὸν Ἅγιον εἰς τὴν φυλακὴν, ἕως οὗ τὸ ταχὺ νὰ συλλογισθῇ μὲ τί βάσανα νὰ τὸν θανατώσῃ· καὶ τὴν μὲν ἡμέραν ἐκείνην ἐπέρασεν ἡ μιὰρὰ πανήγυρις τῶν Ἑλλήνων· τὸ δὲ ταχὺ ὁ ἄρχων ἐκείνος Πύρρος, θυμωμένος ὧν περισσὰ κατὰ τοῦ Ἁγίου, ὤρισε νὰ τὸν ἐδγάλουσιν ἀπὸ τὴν φυλακὴν. Καὶ πρῶτον μὲν ἔλεγεν, ὡς μέγα ἐγκλήμα κατὰ τοῦ Ἁγίου, πῶς ἀπετόλμησεν εἰς τόνον πλήθος νὰ εἰπῇ τοιαῦτα λόγια· διότι καταφρόνησιν ἐδικὴν του εἶχε τὴν παρρησίαν τοῦ Ἁγίου, πῶς δὲν τὸν ἐφοδῆθη, ἀλλὰ ἐσύντυχεν ἐχθρὸς τοιοῦτους λόγους· ἔπειτα δὲ τὸν ὠνειδίξε, καὶ πῶς ἄφησε τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλέως· ὁ δὲ Ἅγιος εἰς αὐτὸ μάλιστα χαιρών, καὶ συλλογιζόμενος πῶς δὲν τὸν ἐδειλάσεν, ἀπεκρίθη· Ναὶ ἡγεμὼν, ἔτσι πρέπει τὸν Χριστὸν μου νὰ ὁμολογοῦμεν φανερὰ καὶ παρρησιασμένα, ὅτι εἶναι φῶς· νὰ μὴν φοδοῦμεστε, καθὼς ἐκείνος εἶπεν· «ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ζημιῶσαι», ἀλλὰ νὰ τὸν κηρύττωμεν καὶ στόματι καὶ καρδίᾳ· διότι καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἔτσι μᾶς ἐδίδαξε λέγοντας· «Καρδίᾳ μὲν πιστεύετε εἰς δικαιοσύνην, στόματι δὲ ὁμολογεῖται εἰς σωτηρίαν».

Ταῦτα ὡς ἤκουσεν ὁ ἡγεμὼν εἰς πολλοὺς σκοποὺς ἐμεταγύρισεν· ποτὲ μὲν ἐφοβέριζε, ποτὲ δὲ ἐκαλοπίανε τὸν Ἅγιον· ἤθελε μὲν νὰ τὸν παιδεύσῃ· ἀλλ' ὅμως ἐσυλλογιζέτο, ὅτι αὐτὸς ὅπου θεληματικῶς ἐπαρρησιάσθη, οὐδὲ θέλει πονέσει. Τέλος πολλὰ συλλογιζόμενος, ἔδωκέν εἰς τὸν νοῦν του, ὅτι πρῶτον νὰ τὸν καλοπιάσῃ μὲ λόγους εἰρημικούς, ἵσως νὰ τὸν καταπέσῃ· καὶ λέγει τὸν· βλέπω σε, ὦ Μηνᾶ, ὅτι δὲν εἶσαι νέος ἄτακτος καὶ μωρός, νὰ μὴν ἠξεύρης τὸ συμφέρον σου, ἀλλὰ ἰδοὺ ἔχεις ἡλικίαν γεροντικὴν· μὴ γοῦν κάμῃς ὡς μωρός καὶ καταφρονήσῃς ἐτούτην τὴν γλυκυτάτην ζωὴν, καὶ διαλέξῃς τὸν θάνατον, τὸ μισητὸν πρᾶγμα καὶ ὄνομα· ἀλλ' ὡς φρόνιμος συλλογίσου τὸ καλλίτερον, καὶ ἔλα γενοῦ συγκοινωνός μετ' ἐμᾶς, καὶ ἔχε τὴν πρῶτην σου τάξιν· καὶ ἐὰν μᾶς ἀκούσῃς, καὶ ὁ βασιλεὺς ὁ πολυχρονημένος σὲ θέλει τιμῆσει πλεόν περισσότερον, καὶ θέλεις μένει τιμιώτερος καὶ φημισμένος εἰς τὸ γένος σου, καὶ πᾶς ἕνας σε θέλει ἐπαινέσει· μάλιστα δὲ καὶ οἱ εὐσπλαγχνοὶ θεοὶ σὲ θέλουν συγχωρήσῃ, ἐὰν καὶ τοὺς ὕδρισις χθές. Ταῦτα ὡς ἤκουσεν ὁ Ἅγιος, πρῶτον μὲν ἐγάλασεν εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἡγεμόνος· ἔπειτα δὲ ἀπεκρίθη καὶ εἶπε· δὲν εἶναι κανένα πρᾶγμα, ὦ ἡγεμὼν, μηδὲ καμμία βάσανος, ὅπου νὰ μὲ χωρίσῃ ἐμένα ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ μου· καὶ ἐὰν θέλῃς νὰ τὸ εἰδῆς καὶ μὲ ἔργον, κάμ' εἰτι παιδευσιν θέλεις, νὰ σὲ ἔχω καὶ χάριτας. Ἀφόντις ἤκουσεν ὁ Πύρρος τοὺς τοιοῦτους λόγους, πλεόν κρατημὸν δὲν εἶχεν· ἀλλὰ παρευθὺς μὲ κάκιστον πολλὴν εἶπε πρὸς τοὺς στρατιώτας· πιάσατε τὸν μιᾶρον τοῦτον, καὶ τανύσετέ τον κατὰ γῆς εἰς τέσσαρα, ἔπειτα ἐπάρτε νεῦρα ὡμὰ βοῶν, καὶ δέρνετέ τον ἀσυμμάθητα,

ἕως οὗ νὰ ἀπολαύσῃ ἐκεῖνο ὁποῦ ζητεῖ. Δὲν ἐπρόφθασεν ὁ Πύρρος νὰ εἰπῇ τὸν λόγον, καὶ παρευθὺς ἐγένετο τὸ πρόσταγμα. Τί γοῦν ὁ Ἅγιος; ἐκεῖ ἔδειξε τὴν ὑπομονὴν του, ἐκεῖ ἔδειξε τὴν καρτερίαν του· εἶπες δὲ ἄλλος ἐπαϊδεύετο· ἔτσι ἐφαίνετο ὁ Ἅγιος ὅλος χαρούμενος, ὅλος εὐφραϊνόμενος· δύο καὶ τρεῖς φορές ἀλλάχθησαν οἱ στρατιῶται, καὶ ὅμως ὁ Ἅγιος ὁ αὐτὸς ἦτον· τόσῃ δὲ ἀνδρείαν ἔδειξεν ὁ Ἅγιος, ὅτι ὅλοι ἐθαύμαζαν, ὄχι τόσον εἰς τὴν πρώτην ἀποκοτίαν του, ὅσον εἰς τὴν τοιαύτην ὑπομονήν. Ἐνας δὲ φίλος παλαιὸς τοῦ Ἁγίου, στρατιώτης καὶ αὐτὸς, ὀνόματι Πηγάσιος, βλέποντας τὸ κορμὶ τοῦ Ἁγίου πῶς μέλλει νὰ σκορπίσῃ ἀπὸ τὰς πληγὰς, ὑπῆγεν ὡς λυπούμενος πρὸς τὸν Ἅγιον, καὶ λέγει τον· δὲν βλέπεις, ὦ ἄνθρωπε, ὅτι ὅλος ἐδιελύθης; πῶς τὰ κρέατά σου κολλοῦσιν εἰς τὰ λουρία; πῶς εἰς ὀλίγην ὥραν μέλλει ἀδίκως νὰ θανατωθῆς; εἶπε δὲ ὁ Θεὸς σου θέλει βοηθήσει· ὅτι δὲν τὸ κάμνεις μὲ τὸ θέλημά σου, ἀλλὰ μὲ τὸ στανέος σου διὰ τὰς ἀφορήτους πληγὰς. Ταῦτα ὡς ἤκουσεν ὁ Ἅγιος ἐγύρισε μὲ βλέμμα φοδερὸν, καὶ λέγει τον· ἀπόστητε ἀπ' ἐμοῦ πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν· λείψτε ἀπὸ ἐμένα, ἐχθρὲ τῆς ἀληθείας, καὶ ὄχι φιλε μου. Διότι ἐγὼ τὸν Χριστὸν μου ἐθυσίασα καὶ θέλω θυσιάσει, ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ βοηθός μου, καὶ τὲς πληγὰς ἐτούτες μὲ δυνάμωνει νὰ τὲς ὑπολαμβάνω διὰ τρυφήν καὶ χαράν.

Ταῦτα βλέπωντας ὁ δικαστὴς, καὶ πλέον ἀνάπτων εἰς τὸν θυμὸν πάλιν ἐπενόησεν ἄλλην μεγαλητέραν βάσανον κατὰ τοῦ Ἁγίου· καὶ παρευθὺς ἐπρόσταξε νὰ τὸν δέσουν ὑψηλὰ ταχυστὸν εἰς ἕνα ὄρθον ξύλον, καὶ πάρουν σιδερένια ὀνύχια, τὰ ὁποῖα τὰ εἶχαν ἐπὶ τὸ αὐτό, νὰ τυρανοῦσι τοὺς Χριστιανούς, καὶ μετ' ἐκεῖνα νὰ ξοῦσι δυνατὰ τὸ κορμὶ τοῦ Ἁγίου, ἕως οὗ νὰ φανοῦσι καὶ τὰ ἐντόσθιά του. Ταύτης γοῦν τῆς βασάνου γενομένης, ὁ δικαστὴς ἐκεῖνος, ὁ θῆρ μάλλον ἢ ἄνθρωπος, ὡσπερ ἀναγελώντας τὸν Ἅγιον εἶπεν· ἐγνώρισες εἰς τὸ κορμὶ σου, ὦ Μηνᾶ, ὀλίγην παιδεῦσιν, νὰ φρονιμεύσης, ἢ ἀκόμη θέλεις νὰ σὲ ἀυγατίσωμεν καὶ ἄλλην τιμωρίαν, εἰς χαράν σου καὶ ἀγαλλίασιν; Ὁ Μάρτυς εἶπεν· ὦ τί βάνεις εἰς τὸν νοῦν σου, ὦ ἀνόητε δικαστά, μὲ τέτοια παιγνίδια νὰ μεταγυρίσης ἐμένα ἀπὸ τὴν πίστιν μου, ἢ μὲ τοιαύτας βασάνους, νὰ διασεύσης τὸν στερεὸν πύργον τῆς ὁμολογίας μου; Ταῦτα ὡς ἤκουσεν ὁ ἡγεμὼν, ὤρισεν τοὺς στρατιώτας του, πλέον περισσότερον νὰ ξοῦσι τὸν Ἅγιον· καὶ πρὸς αὐτὸν εἶπεν· ἄφες τὴν κακὴν ἀποκοτίαν, ὦ Μηνᾶ, καὶ ὑπόταξον τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ Μαξιμιανῷ. Ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη· διὰ νὰ μὴν ἡξεύρης ποῖος εἶναι ὁ βασιλεὺς ὁποῦ ὁμολογῶ ἐγὼ, διὰ τοῦτο λέγεις νὰ τὸν ἀρνηθῶ, νὰ ὑποταχθῶ τῷ φθαρτῷ καὶ γήινῳ βασιλεῖ· ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἀρνοῦμαι τὸν ἀληθινὸν βασιλέα, ὅστις δίδει πνοήν καὶ ζωὴν πᾶσι τοῖς ἐν τῇ γῆ, καὶ ἔδωκε καὶ τὴν ἐξουσίαν τοῖς βασιλεῦσι. Ὁ δὲ δικαστὴς οὐχὶ θέλων μαθεῖν, ἀλλὰ προσποιούμενος, ὅτι δὲν γνωρίζει τίνα λέγει ὁ Ἅγιος, εἶπε· καὶ ποῖος εἶναι αὐτός, ὦ Μηνᾶ, ὁποῦ δίδει τὴν ἐξουσίαν τοῖς βασιλεῦσι καὶ εἶναι καὶ βασιλεὺς πάσης τῆς κτίσεως; Ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη· ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι, ὁ τοῦ Θεοῦ Υἱός, ὁ πάντοτε ζῶν καὶ διαμένων, εἰς τὸν

ὁποῖον ὑποτάσσονται πάντα τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῆ. Ὁ δικαστὴς εἶπε, καὶ δὲν ἡξεύρεις, ὦ Μηνᾶ, ὅτι διὰ αὐτὸ τὸ ὄνομα ὁποῦ λέγεις, κακίωνουσιν οἱ πολυχρονημένοι βασιλεῖς, καὶ προστάζουσι νὰ σᾶς παιδεύωμεν ἀνηλεῶς; Ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη· ἄς κακίζουσιν οἱ βασιλεῖς, ὦ δικαστά· ἐμένα δὲ μὲ μέλει, οὐδὲ τοὺς βάνω εἰς τὸν νοῦν μου· ἐγὼ ἕνα σκοπὸν ἔχω, νὰ ἀποθάνω εἰς τὴν καλὴν ταύτην ὁμολογίαν· τὰς δὲ βασάνους σου καὶ τοὺς φοβερισμούς τῶν βασιλέων τοὺς βάνω εἰς τὸν νοῦν μου ὡσὰν μικροῦ παιδίου λόγια. Διότι, ὡς λέγει καὶ ὁ ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος· «Τίς ἡμᾶς χωρῖσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; θλίψις, ἢ στενοχωρία, ἢ λιμός, ἢ διωγμός, ἢ μάχαιρα;

Ταῦτα ὁ μὲν Ἅγιος ἔλεγεν· ὁ δὲ μιαρὸς δικαστὴς ἀκούοντας ταῦτα πλέον περισσότερον ἐθυμώθη· καὶ προστάζει τοὺς στρατιώτας νὰ πάρουν τρίχινα σακκία, νὰ τρίβουν δυνατὰ τὸ κρέας τοῦ Ἁγίου τὸ ἐξυσμένον. Τοῦτου δὲ γενομένου, ὁ Ἅγιος ἔλεγε· σήμερον ἀποδοῦμαι τοὺς δερματίνους τῆς ἀμαρτίας χιτῶνας· καὶ ἐνδύομαι τὸ φωτεινὸν φόρεμα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Πάλιν ὁ δικαστὴς βλέπων ὅτι καὶ ταύτην τὴν βάσανον ὁ Ἅγιος ὡς παῖγιον τὴν ὑπολαμβάνει ἐπρόσταξε νὰ πάρουν λαμπάδας ἀναμμένας, νὰ κατακαίουν ὀλόγυρα τὸ κορμὶ τοῦ Ἁγίου· ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν βάσανον ὁ Ἅγιος ἔλεγεν· ἔχω τὸν Χριστὸν μου βοηθόν, ὁποῦ ὤρισεν νὰ μὴ φοδοῦμεσταν ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι. Ταῦτα ἀκούων ὁ δικαστὴς καὶ βλέπων ὅτι πλέον δὲν δύναται μὲ ἄλλην βάσανον νὰ ἐπιστρέψῃ τὸν Ἅγιον ἐπρόσταξε νὰ τὸν κατεδάσσουν ἀπὸ τὸ ξύλον καὶ νὰ τὸν ὑπᾶσιν ἐμπροσθέν του· ἔπειτα τὸν λέγει· εἶπέ με, ὦ Μηνᾶ, πόθεν σὲ ἤλθεν ἡ τοσαύτη σοφία τῶν γραμμάτων, νὰ ἀποκρίνεσαι οὕτως, σὺ ὁποῦ χθὲς καὶ προχθὲς ἦσουν στρατιώτης, εἰς πολέμους καὶ φόνους μαθημένος; Ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη· ὁ Θεὸς μου, ἢ ἀληθὴς σοφία τοῦ Πατρὸς, αὐτὸς μὲ ἐσόφισεν, ὦ δικαστά, νὰ ἐλέγξω τὴν ἀθεότητά σου. Διότι αὐτὸς ἔτσι ὤρισεν· ὅταν ὑπάγετε ἐμπροσθεν βασιλέων καὶ τυράννων διὰ τὸ ὄνομά μου, μὴ μεριμνήσητε πῶς ἢ τί λαλήσητε· «δοθήσεται γὰρ ὑμῖν ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ σοφία, ἢ οὐ δυνήσονται ἀντιστῆναι πάντες οἱ ἀντικείμενοι αὐτῆς». Ὁ ἡγεμὼν εἶπε· καὶ τάχατες ἡξευρεν ὁ Χριστὸς σας, πῶς μέλλετε οἱ χριστιανοὶ νὰ παθαίνετε ἀπὸ ἡμᾶς; Ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη· ἐπειδὴ Θεὸς ἀληθὴς εἶναι, ἀνάγκη νὰ τὸ ἡξευρε. Διότι αὐτὸς εἶναι καὶ καρδιογνώστης τῶν ἀνθρώπων καὶ προγνώστης τῶν μελλόντων· ἐξ οὗ καὶ ἡ κτίσις πᾶσα ἐγένετο, καὶ εἶναι φανερὴ ἐνώπιόν του. Πρὸς ταῦτα ὁ δικαστὴς μὴ δυνάμενος ἀποκριθῆναι εἶπεν· ἄφες τὰς ματαιολογίας καὶ περισσολογίας, ὦ Μηνᾶ, καὶ διάλεξε ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο· ἢ τὴν τοῦ Χριστοῦ σου ὁμολογίαν, ἢ τὴν μετ' ἐμᾶς διαγωγὴν. Ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη· μὲ τὸν Χριστὸν μου καὶ ἤμον, καὶ εἶμαι καὶ θέλω εἰσθαι. Ὁ δικαστὴς εἶπε· λυποῦμαι σε, ὦ Μηνᾶ, νὰ σὲ θανατώσω τοιοῦτον ἄνθρωπον ὄντα· ὅμως ἔχε ἄδειαν εἰς μίαν ὥραν, νὰ συλλογισθῆς τὸ καλλίτερόν σου. Ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη· καὶν δέκα χρόνους μὲ ἀφήσης, ὦ δικαστά, ἐγὼ ἄλλην βουλὴν δὲν μεταδουλεύομαι, μόνον τοῦτο ἡξεύρω, νὰ κηρύττω τὸν Χριστὸν μου Θεὸν ἀληθινόν· τοὺς δὲ

θεοὺς τῶν Ἑλλήνων νὰ τοὺς ὀνομάζω ξύλα κωφὰ καὶ ἀναίσθητα, καὶ δαίμονας μᾶλλον εἰπεῖν ἀκαθάρτους ἢ θεοὺς.

Ἐπὶ τούτοις ὁ δικαστὴς μεγάλως θυμωθεὶς ἐπρόσταξε νὰ σκορπίσουν εἰς τὴν γῆν τριβόλια σιδηρένια, τὰ ὅποια τὰ εἶχαν ἐπὶ τὸ αὐτό, νὰ τυραννοῦσι τοὺς Χριστιανούς, καὶ εἰς ἐκεῖνα νὰ σέρνουσι τὸν Ἅγιον γυμνὸν ἐπὶ ὄραν ἱκανήν. Ἀλλὰ ὁ Ἅγιος νομίζων, ὅτι ἐπάνω εἰς τριαντάφυλλα τὸν σέρνουσιν, ἔτσι ἐχαίρετο, καὶ μὲ ἐλευθέραν γλώσσαν ὑβρίζε τοὺς θεοὺς τῶν Ἑλλήνων. Ὁ δὲ ἡγεμὼν ἔτι πλέον ὀργιζόμενος, καὶ μὴ θέλων ἀκούειν τοῦ Ἁγίου πῶς ὑβρίζει τούτους, πάλιν ἐπρόσταξε μὲ βράδδους ἀκανθώδεις νὰ τὸν κρούουσι ἐπάνω εἰς τὸν αὐχένα· καὶ ἄλλοι νὰ τὸν δίδουσι βραπίσματα εἰς τὸ πρόσωπον λέγοντες· τίμα τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς βασιλεῖς. Ταῦτα πάντα ὁ Ἅγιος ἀντιοῦδενός λογιζόμενος ἔχαιρε ψάλλοντας «παρανόμους ἐμίσησα, τὸν δὲ νόμον σου ἠγάπησα». Εἰς δὲ τῶν τοῦ ἡγεμόνος ἐκείνου στρατιωτῶν, Ἡλιόδωρος ὀνόματι, παρεστὼς ἐκεῖ, καὶ βλέπων τὴν τσαούτην καρτερίαν τοῦ Ἁγίου, θέλωντας νὰ φανῇ πρὸς τὸν ἡγεμόνα ὡς σύμβουλος καλός, λέγει τὸν αὐθέντα ἡγεμῶν, νομίζω ὅτι καὶ ἡ αὐθεντία σου νὰ τὸ ἤξεύρης, πῶς αὐτὸ τὸ μιαρὸν γένος τῶν Χριστιανῶν εἶναι πολλὰ φιλόνοιον καὶ πεισματάρικον, καὶ ἔτσι εὐκολα δὲν καταπιέθεται νὰ μεταγυρίσῃ ἀπὸ τὸ θέλημά του· ὅμως διὰ νὰ ἀναπαυθῆς καὶ ἡ αὐθεντία σου ἀπὸ πολλὰς ἔννοιαι, καὶ αὐτὸς ὁ μιαρὸς νὰ λάβῃ τὸ πρεπούμενόν του τέλος, πρόσταξε νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν. Ταῦτα ὡς ἤκουσεν ὁ δικαστὴς, βλέπων δὲ καὶ τὸ ἀμετάθετον τοῦ σκοποῦ ἔγραψε τὴν ἀπόφασιν οὕτως· Μηνᾶν τὸν Αἰγύπτιον, ὁποῦ ὑβρίσει τοὺς μεγάλους θεοὺς, προστάσσω νὰ τὸν ἀποκεφαλίσετε. Ταύτης τῆς ἀποφάσεως ἐξενεχθείσης, πολλοὶ φίλοι τοῦ Ἁγίου προσελθόντες, ἐκολάκευάν τον, ἐφίλησάν τον, ἀγκάλιαζάν τον λέγοντες· μὴ μᾶς καταφρονήσης, ὦ Μηνᾶ, μηδὲ μᾶς παραβλέψης· ἐνθυμήσου τοὺς φίλους σου, τοὺς ἰδικούς σου, τὴν τιμὴν σου, ἐνθυμήσου πῶς ἦσουν τιμημένοι εἰς τὴν μέσῃν μας, καὶ φημισμένοι εἰς τὸ τάγμα μας· τώρα μὴ θελήσης νὰ θανατωθῆς μοναχός σου· μὴ προκρίνης τὸν θάνατον, τὸ μισητὸν πράγμα, καὶ καταφρονῆς τὴν ζωὴν ἐτούτην τὴν ἐπιθυμητὴν, μόνον μετανόησον, μεταγνώμησον, νὰ σὲ ἔχωμεν πάλιν καύχημά μας εἰς τὴν μέσῃν μας.

Τοιαῦτα καὶ ἄλλα πλείονα ἔλεγον οἱ στρατιῶται, νομίζοντες μεταβαλεῖν τοῦ Ἁγίου τὸν σκοπὸν. Ἀλλὰ ὁ Μάρτυς ὡσάν φαρμάκι ἐχίδνης ὑπολαμβάνων τοὺς τοιούτους λόγους τῶν στρατιωτῶν, εἶπε· λείψετε ἀπὸ ἐμένα, θεομάχοι· καὶ μάλιστα τοῦ λόγου σας καθοδηγήσατε, νὰ ἐπιστραφῆτε ἀπὸ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων· διότι εἰς ὀλίγον καιρὸν παρέρχεται ἐτούτη ἡ πρόσκαιρος ζωὴ, καὶ σὰς θέλει κληρονομήσει ἀτελεύτητος κόλασις καὶ ἔσας, καὶ τοὺς βασιλεῖς σας, καὶ τοὺς ἄρχοντας. Τότε ἰδόντες οἱ στρατιῶται ὅτι πλέον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μεταγυρίσουν τὴν γνώμην τοῦ Ἁγίου ἐπὶ τὸν νὰ τὸν ὑπάσιν ἔξω τῆς πόλεως νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν. Πηγαινάμενος δὲ ὁ Ἅγιος εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης εἶδε τινὰς φίλους του, κεκρυμμένους Χριστιανούς, καὶ λέγει τοὺς μυστικά· παρακαλῶ σας μετὰ τὸν θάνατόν μου νὰ πά-

ρετε τὸ κορμί μου, νὰ τὸ ὑπάγετε εἰς τὴν πατρίδα μου τὴν Αἴγυπτον. Ὅτε δὲ ἐφθασεν εἰς τὸν τόπον, ἐσήκωσε τὰς χεῖράς του εἰς τὸν Οὐρανόν· καὶ δεόμενος ἔλεγεν· εὐχαριστῶ σοὶ Δέσποτα καὶ Θεέ, ὁποῦ μὲ κατηξίωσες νὰ γένω κοινωνὸς τῶν παθημάτων σου· ὁποῦ δὲν μὲ παρέδωκες εἰς τὰ θηρία τὰ ἀνήμερα νὰ μὲ κερδίσουν· ὁποῦ μὲ ἐρύλαξες ἕως τοῦ νῦν καθαρὸν εἰς τὴν ὁμολογίαν σου· ἀλλὰ καὶ νῦν δέομαι σου καὶ ἰκετεύω σε, παράλαβε τὴν ψυχὴν μου εἰς τὴν βασιλείαν σου, καὶ δὸς τὴν χάριν σου καὶ τὴν βοήθειάν σου εἰς ἐκείνους ὁποῦ μὲ θέλουν ἐπικαλεῖσθαι. Ταῦτα εἰπὼν ὁ Ἅγιος, καὶ κλίνας τὸ γόνυ, ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν, κατὰ τὴν σημερινὴν ἡμέραν, ἐνδεκάτην οὔσαν τοῦ Νοεμβρίου. Ἀλλὰ ἰδέτε τὴν μανίαν τῶν ἀθέων Ἑλλήνων· οὐδὲ γὰρ εἰς τοῦτο ἱκανώθησαν, πῶς τὸν ἀπεκεφάλισαν ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἀποτομὴν τῆς κεφαλῆς, λαβόντες ταύτην καὶ τὸ ἄλλο κορμί, παρέδωκον τῇ πυρὶ καὶ ἡ μὲν ψυχὴ τοῦ Ἁγίου ἐπορεύθη εἰς τόπους φωτεινούς, εἰς τόπους ἀναπαύσεως, εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος· τὸ δὲ τίμιον καὶ ἅγιον αὐτοῦ σῶμα, τῇ πυρὶ παραδοθέν, μέρος μὲν κατεκῆ, μέρος δὲ ἔμεινεν ὕγιές· τὸ ὅποιον τινὲς τῶν κεκρυμμένων Χριστιανῶν καὶ φίλων τοῦ Ἁγίου, λαβόντες τὴν παραγγελίαν του, μύροις καὶ ὀθονίοις ἐντυλίξαντες, ἀπεκόμισαν εἰς τὴν Αἴγυπτον. Διότι ἔτσι ἔπρεπεν, ὅτι ἡ πόλις ὁποῦ τὸν ἀνέθρεψεν, αὐτὴ νὰ τὸν ἀπολαύσῃ καὶ μετὰ τὸν θάνατον, ὡς πλοῦτον ἀδαπάνητον. Αὐτὸ εἶναι τὸ μαρτύριον τοῦ ἁγίου Μηνᾶ, εὐλογημένοι Χριστιανοί· οὕτως ἠγωνίσθη μέχρι θανάτου ὑπὲρ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ καὶ ὁ Χριστὸς τοιουτοτρόπως τὸν ἐτίμησε καὶ εἰς τὴν βασιλείαν του καὶ εἰς ἐτούτον τὸν κόσμον, ὅτι μετὰ τὸν θάνατόν του ἄπειρα θαύματα ἔκαμεν, ἀπὸ τὰ ὅποια βούλομαι νὰ διηγηθῶ μερικὰ εὐσεβέστατοι Χριστιανοί· ἀλλὰ πρὸ τοῦ νὰ ἀρχίσω τὴν διήγησιν, τοῦτο δέομαι τὴν αὐθεντίαν σας, νὰ μὴ ἀπιστήτε εἰς αὐτά, ἐὰν εἶναι καὶ παράδοξα, διότι ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ οὐ μόνον τοιαῦτα δύναται νὰ τελειώσῃ, ἀλλὰ καὶ ἄλλα μεγαλύτερα· θαρρῶ δὲ ὅτι καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τοιαῦτα καὶ ἄλλα παραδοξότερα ἀκούομεν ἀπὸ τὰς γραφάς, ὁποῦ ἐγίνοντο ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Μάρτυρας καὶ ὁσίους εἰς τοὺς παλαιούς καιρούς. Μὴ γοῦν ἀπιστοῦμεν καὶ εἰς ταῦτα, ἀλλὰ μετὰ πίστεως καὶ καθαρῶ συνειδότος ἅς ἀκούσωμεν καὶ τὴν περὶ τούτων διήγησιν, ἵνα λάβωμεν καὶ τέλειον τὸν μισθὸν τοῦ κόπου μας παρὰ τοῦ Μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ.

Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἦτο ποτὲ ναὸς τοῦ Ἁγίου τούτου ἐπιφανῆς καὶ περίβλεπτος, εἰς τὸν ὅποιον ἐσύντρεχαν πανταχόθεν τὰ περιχώρα, καὶ ἐώρταζαν τὴν πανήγυριν τοῦ Ἁγίου, κατὰ τὴν σήμερον ἡμέραν. Ἐνας γοῦν Χριστιανὸς εὐσεβὴς καὶ φοβούμενος τὸν Θεόν, θέλωντας νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν πανήγυριν τοῦ Ἁγίου, ἐπῆρε καὶ μερικὰ ἄσπρα μὲ τοῦ λόγου του νὰ ἀγοράσῃ πραγματεῖαν· καὶ ἐπειδὴ ἐνύκτωσε, καὶ δὲν ἐφθασε νὰ σέβῃ μέσα εἰς τὸ κάστρον, ἔμεινεν εἰς τινὸς Χριστιανοῦ ὀσπίτιον, θαρρώντας ὅτι εἶναι ξενοδόχος καλός· ἐκείνους δὲ, ὡς εἶδε τὸν ξένον μοναχόν, καὶ ὅτι εἶχε καὶ ἄσπρα πλησίον του, ὡς εἰς πόσα φέρνει ἢ φιλαργυρία τὸν ἄνθρωπον! σηκώνεται τὴν νύκτα καὶ φονεύει

τον· καὶ διὰ τὴν μὴ φαίνεται ἀκέραιον τὸ κορμί, ἐπίασε καὶ κατέκοψεν το εἰς λεπτὰ κομμάτια· ἔπειτα ἔβαλεν το εἰς ἓνα δισάκιον, καὶ ἐκρέμασέν το εἰς τὸ παράμεσον κελλᾶρι, ἀπαντυχαίνοντας, πότε νὰ εὕρη καιρὸν ἐπιτήδειον καὶ τὸ παραμερίσῃ, καὶ νὰ τὸ ρίξῃ εἰς ἀπόκρυφον τόπον. Πρὸς δὲ τὸ ταχὺ φαίνεται ὁ ἅγιος Μηνᾶς εἰς στρατιώτου σχῆμα καθάλλαρης, καὶ ἐρωτᾷ τον διὰ τὸν ξένον ὁποῦ ἐπέξουθεν ἀπὸ σπερῆς· ἐκεῖνος δέ, ἐπειδὴ ἐγνώριζε τὸν ἑαυτὸν του πταίστην, ὤμνυεν ὅτι δὲν εἶδε τόσες ἡμέρας ἀνθρωπὸν ξένον νὰ πεζεύσῃ ἐκεῖ. Τότε ὁ ἅγιος ἐκατέβη ἀπὸ τὸ ἀλογόν του, καὶ εἰσέβη εἰς τὸ κελλᾶρι τοῦ ξενοδόχου· καὶ εὐρὼν τὸ δισάκι ἐκατέβασέν το, καὶ λέγει τον· τί εἶναι τοῦτο; ἐκεῖνος δὲ ὡς εἶδεν ὅτι δὲν ἔλαθεν, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἁγίου, μὴν ἠξουφροντας ὅτι εἶναι ὁ ἅγιος, ἀλλὰ θαρρύντας ὅτι εἶναι τις στρατιώτης βασιλικός· καὶ μετὰ δακρύων ἐδέετο νὰ μὴ φανερώσῃ τὸ πρᾶγμα· ὅμως ὁ ἅγιος, συμμαζώζας τὰ κατακεκομμένα μέλη τοῦ σώματος, πᾶσα ἓνα εἰς τὴν ἁρμονίαν του, καὶ ποιήσας προσευχὴν, ἀνέστησε τὸν νεκρόν, εἰπὼν· δὸς δόξαν τῷ Θεῷ. Ἐκεῖνος δὲ ὡσπερ ἐξύπνου ἀναστάς, καὶ συλλογισθεὶς ὅσα καὶ οἷα ἔπαθεν ἀπὸ τὸν ξενοδόχον, ἐδόξασε τὸν Θεόν, ὁμοίως καὶ τὸν φαινόμενον στρατιώτην εὐχαριστήσας, τὴν πρέπουσαν ἐδίδου προσκύνησιν. Τότε ὁ ἅγιος ἐπιπλήξας τὸν ξενοδόχον ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὰ ἄσπρα τοῦ ξένου, καὶ ἐπιδέδωκεν αὐτῷ, εἰπὼν· πορεύου τὴν ὁδὸν σου, ἀδελφέ, εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ· πρὸς δὲ τὸν ξενοδόχον ἐπιστρέψας, εἶπεν· Ἰνα τί ἐμελέτησας πονηρὰ κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου; πλὴν ἅς εἶσαι συγχωρημένος εἰς τοῦτο· καὶ πρόσεχε ἀπὸ τοῦ νῦν νὰ μὴ ποιήσῃς τὰ ὅμοια. Ταῦτα εἰπὼν ὁ ἅγιος, καὶ ἄλλα πλεῖστα, πάλιν ἐκαθαλλίκευσε, καὶ παρευθὺς ἐγένετο ἀφανὴς ἀπὸ ἐμπροσθεν τοῦ ξενοδόχου. Τότε ἐγνώρισεν ἐκεῖνος ὅτι ὁ ἅγιος μηνᾶς ἦτον ὁ φανείς, εἰς τοῦ ὁποῖου τὴν πανήγυριν ὑπήγεινεν ὁ ξένος ἐκεῖνος· νὰ προσκυνήσῃ.

Ἄλλος τις Χριστιανὸς Ἄρχων ἔταξε νὰ κάμῃ δίσκον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου τούτου ἀσημένιον· ἔκραξε γοῦν τὸν χρυσοχόν, καὶ ἐπαράγγειλέ τον, ὅτι νὰ μὲ κάμῃς δύο ταψία ἀσημένια, εἰς τὸ ἓνα νὰ γραφῇ τὸ ὄνομά μου, νὰ βάνω φαγὶ ἐγὼ νὰ τρώγω, καὶ εἰς τὸ ἄλλο νὰ γραφῇ τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου, νὰ τὸ δώσω εἰς τὴν ἐκκλησίαν του, νὰ τὰ ἔχουν διὰ δίσκον τοῦ ἀντιδώρου. Ταύτην τὴν παραγγελίαν λαβὼν ὁ χρυσοχός, ἐποίησεν ὡς προσετάγη, καὶ ἔκαμε δύο ταψία· καὶ εἰς μὲν τὸ ἓν ἔγραψε τὸ ὄνομα τοῦ Ἄρχοντος εἰς δὲ τὸ ἄλλο τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου. Μετὰ δὲ ταῦτα ἔφερε τα ἐμπροσθεν τοῦ ἄρχοντος καὶ τὰ δύο. Ὁ δὲ ἄρχων, ὡς εἶδεν ὅτι εἶναι εὐμορφότερον καὶ τεχνικώτερον ἐκεῖνο ὁποῦ ἔγραφε τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου, ἐξήλευσέ το· καὶ ἐκεῖνο μὲν ἐκράτησέ το, νὰ βάνω φαγὶ νὰ τρώγω, τὸ δὲ ἄλλο ὁποῦ ἔγραψε τὸ ἐδικόν του ὄνομα, ἔδωκέ το εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου. Τί γοῦν τὸ ἐντεῦθεν; Ἦλθε καιρὸς νὰ ὑπάγῃ ὁ Ἄρχων διὰ θαλάσσης εἰς τὸ ταξίδιον μέσα γοῦν εἰς τὸ καράβι ἐξήτησε φαγὶ νὰ φάγῃ εἰς τοῦ Ἁγίου τὸν δίσκον. Ἀφόντις δὲ ἀπέφαγε, ἐπήρθε τον ὁ δούλος του, καὶ ἔσκυψεν ἀπὸ τὸ καράβι εἰς τὴν

θάλασσαν νὰ τὸν ἐκπλύνῃ, καὶ ἐκπλύναντάς τον ἐγλίστρησεν ἀπὸ τὰς χεῖράς του. καὶ ὁ δούλος ἀπὸ τὸν φόβον του, θέλωντας νὰ τὸν πιάσῃ, ἔπεσε μετ' ἐκείνου εἰς τὴν θάλασσαν. Τοῦτο ἰδὼν ὁ Ἄρχων ἐκεῖνος, κλαίων καὶ ἐλεεινολογούμενος ἔλεγεν· οὐαί μοι τῷ ἀθλίῳ, ὅτι διὰ τὴν ζηλεύσω τὸν δίσκον τοῦ Ἁγίου ἔχασα καὶ αὐτὸν καὶ τὸν δούλόν μου· ἀλλὰ ἐσύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ἐτοῦτο τάσσω ἐνώπιόν σου, ὅτι, ἐὰν μόνον τὸ λείψανον εὕρω τοῦ δούλου μου, νὰ δώσω διπλὴν τὴν τιμὴν τοῦ δίσκου εἰς τὸν ναὸν τοῦ μάρτυρός σου Μηνᾶ. Ταῦτα τοῦ Ἄρχοντος κλαίοντος, μετὰ μίαν ἡμέραν, ἔφθασαν καὶ οἱ ναῦται εἰς λιμένα καὶ ἄραξαν. Ὁ δὲ ἄρχων εἶχε πάντοτε θάρρος εἰς τὸν ἅγιον ὅτι κἂν τὸ λείψανον τοῦ δούλου του νὰ τὸ ρίξῃ ἔξω ἢ θάλασσα, καὶ διὰ τοῦτο ὄλον ἓνα ἔδλεπε πρὸς τὴν θάλασσαν. Ὡς οὖν εἶχε τὸν ὀφθαλμόν του ἀείποτε ἐκεῖ, μόνον βλέπει τὸν δούλόν του, καὶ ἐβγαίνει ἀπὸ τὴν θάλασσαν εἰς τὴν ξηρὰν, περιπατώντας καὶ βαστώντας τὸν δίσκον εἰς τὰς χεῖράς του· καὶ ὡς τὸν εἶδεν, ἀπὸ τὸ θαῦμα τὸ πολὺ, ἔκραξε μεγαλοφώνως· «Μέγας εἶ, Κύριε, καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου» ὁμοίως καὶ οἱ ναῦται ἰδόντες τὸ τοιοῦτον παράδοξον θαῦμα ἐδόξασαν τὸν Θεόν καὶ τὸν αὐτοῦ Μεγαλομάρτυρα Μηνᾶν ἀνευφήμησαν. Τότε ἐρώτησεν ὁ ἄρχων τὸν δούλόν του, πῶς ἐγένετο ἡ ὑπόθεσις, καὶ δὲν ἐπνίγη εἰς τὴν θάλασσαν. Καὶ αὐτὸς εἶπε, τὴν ὥραν ὁποῦ ἔπεσα μέσα εἰς τὴν θάλασσαν ἐφάγησαν τρεῖς ἀνθρωποὶ, ὁ εἰς ὡσὰν γεροντοποιὸς στρατηγός, ὁ ἄλλος ὡσὰν νέος, καὶ ὁ τρίτος, ὡσὰν διάκονος, ἐκεῖνοι μὲ ἄρπαξαν ἀπὸ τὴν θάλασσαν, καὶ μὲ ἐσυνώδευσαν ἐχθὲς καὶ σήμερον ἕως ἐδῶ, καὶ οὕτως διεσώθην. Ταῦτα ὡς ἤκουσεν ὁ ἄρχων καὶ οἱ ναῦται, ἔδωκαν δόξαν τῷ Θεῷ τῷ θαυμαστῷ ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ἀναφέραμεν, πῶς μετὰ τοῦ ἁγίου Μηνᾶ ἐφάνησαν καὶ ἄλλοι δύο ἀνθρωποὶ εἰς τὴν θάλασσαν, ὁ εἰς γέας, καὶ ὁ ἄλλος διάκονος, καὶ ἐπήρθε τὸν δούλον ἐκεῖνο· ἀκούσατε τίνες εἶναι ἐκεῖνοι. Ὁ μὲν εἰς ἦτον ὁ ἅγιος Βίκτωρ, ὁ δὲ ἄλλος ἦτον ὁ ἅγιος Βικέντιος, οἱ ὁποῖοι ἐμαρτύρησαν καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς μνήμης τοῦ ἁγίου Μηνᾶ, καὶ τιμῶνται καὶ αὐτοὶ κατὰ τὴν σήμερον ἡμέραν· καὶ ὁ μὲν ἅγιος Βίκτωρ ἐμαρτύρησεν ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ βασιλέως τῆς Ρώμης Ἀντωνίου, τοῦ σεβαστοῦ Δουκὸς ἐν Ἰταλίᾳ· διότι ἀναγκασθεὶς νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστὸν καὶ μὴ πεισθεὶς πρῶτον μὲν ἐθλόσθη τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, εἶτα ἐβλήθη εἰς κάμινον πυρός, καὶ τρεῖς ἡμέρας ἐν αὐτῇ διαρκέσας, ἐξῆλθεν ἀβλαδής. Μετὰ ταῦτα ἠναγκάσθη πιεῖν θανατηφόρα βότανα, ἀλλὰ καὶ ἐκ τούτων ἀβλαδῆς διαφυλάχθεις, εἰλκυσεν εἰς θεογονώσιαν τὸν ταῦτα κεράσαντα Μάγον. Ἐπὶ τούτοις ἀνασπάται τὰ νεύρα καὶ εἰς χάλκωμα πλήρες ἐλαίου πυρῶν ἐμβάλλεται· εἶτα κρεμασθεὶς λαμπάσι κατακαίεται καὶ ἕως ὀριμῆς μετὰ κατασταλακτῆς εἰς τὸ στόμα δέχεται· τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκβάλλεται, κατὰ κεφαλῆς ἐκρεμάσθη ἐπὶ ἡμέρας τρεῖς, καὶ τελευταῖον τὸ δέρμα τοῦ σώματος ἐκδαρθεὶς, τὴν ἁγίαν ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ παρατίθεται.

Ὁ δὲ ἅγιος Βικέντιος ὑπῆρχε Διάκονος εἰς μίαν πόλιν τῆς Ἰσπα-

νίας, Αὐγουστόπολι λεγομένην· διὰ δὲ τὸ κηρύττειν τὸν Χριστὸν καὶ διδάσκειν τὸν λαὸν κρατηθεὶς ἤχθη εἰς τὸ Κριτήριον τοῦ Ἀρχοντος Δομετιανοῦ μετὰ τινος Ἐπισκόπου Παρίωνος ὀνόματι. Αὐτὸς οὖν ἐκέλευσε δεσμευθέντας αὐτοὺς σιδηραῖς ἀλύσειν ἀπαχθῆναι εἰς τινα Πόλιν Βαλεντιαν λεγομένην, καὶ νὰ βάλουν ἐκεῖ εἰς μίαν φυλακὴν σκοτεινὴν καὶ βρωμεσμένην· εἶτα μετὰ ἡμέρας τινάς, ἐκβαλὼν ὁ Ἀρχων τὸν Ἅγιον Βικέντιον, ἐκέλευσε ξέεσθαι σιδηραῖς ὄνυξι καὶ τῷ Σταυρῷ καταπήγνυσθαι. Ἀπ' ἐκεῖθεν καταδιδασθεὶς ἐδόθη εἰς στρέβλαν καὶ ἐστρεβλώθη ὅλον τὸ σῶμα· ἔπειτα κατεκάη τὰς πλευράς λαμπάσι καὶ βάρδους σιδηρᾶς πεपुरακτωμένας κατὰ τὸ στήθος δέχεται· μετὰ ταῦτα, ἀπορριφεὶς ἐν τῇ φυλακῇ ἡμιθανὴς καὶ ἡμέρας τινάς διαρκέσας τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρατίθεται. Αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ Μαρτύριον τῶν Ἁγίων τούτων, Βικτωρος καὶ Βικεντίου, εὐλογημένοι Χριστιανοί, ὡς ἐν συντόμῳ, καθὼς τὸ ἠκούσατε· καὶ αὐτοὶ ἦσαν ὅπου ἐφάνηκαν εἰς τὸν δούλον ἐκεῖνον τοῦ Ἀρχοντος μετὰ τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ. Ἀλλὰ ἄς ἐλθοῦμεν πάλιν καὶ εἰς ἄλλο θαῦμα τοῦ Ἁγίου.

Γυνὴ τις εὐσεβὴς καὶ φοβουμένη τὸν Θεὸν ἐκίνησε ποτὲ νὰ υπάγῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου τούτου, χάριν προσκυνήσεως, κατὰ τὴν σήμερον ἡμέραν· καὶ ἐπειδὴ ἦτον μακρὰν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου καὶ αὐτὴ ἦτον μοναχὴ, ἔτυχεν εἰς ἀνθρωπος κακότροπος καβαλλάρης εἰς τὴν στρατάν, καὶ ἰδὼν τὴν γυναῖκα· ἐπεθύμησε νὰ ποιήσῃ μετ' ἐκείνην ἀμαρτίαν· καὶ αὐτὸς μὲν ἐπέζησε καὶ ἐτύλιξε τὸ σαλιβάρι τοῦ ἀλόγου εἰς τὸ ποδᾶρι του, νὰ ποιήσῃ τὴν ἀμαρτίαν· ἐκείνη δέ, ὡς εἶδε τὰ δύο στενά, μὴ ἔχουσα ποθὲν βοήθειαν, ἔκραξε μεγαλοφώνως· Ἅγιε Μηνᾶ, βοήθει μοι· καὶ παρευθὺς τὸ ἄλογον ἐκεῖνο, ὡσάν νὰ μὴν ἦτο ἄλογον, ἀλλὰ θηρίον ἄγριον, ἔτσι ἀγριώθη, καὶ φεύγοντας, καὶ σύροντας τὸν μιὰρον ἐκεῖνον ἀνθρώπον ἀπὸ τὸ ποδᾶρι υπήγῃ τον ἕως τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου. Ὡς δὲ ἤκουσαν οἱ Χριστιανοὶ τὸν χλυμτρισμὸν τοῦ ἀλόγου καὶ τὲς φωνὰς τοῦ ἐλεεινοῦ ἀνθρώπου, ἐδγῆκαν νὰ ἰδοῦσι, τίς εἶναι ἡ σύγχυσις. Ἐπήγαν γοῦν νὰ πιάσουν τὸ ἄλογον, καὶ ἐκεῖνο παντελῶς δὲν ἔστεκεν, ἕως οὗ, ἰδὼν ὁ ταλαίπωρος ἐκεῖνος, ὅτι κινδυνεύει τὸ ἄλογον ὀλοτελῶς νὰ τὸν διασπαράξῃ, ἐξωμολογήθη μοναχὸς του τὸ ἀμάρτημά του, καὶ τότε ἐστάθη τὸ ἄλογον. Μὲ τοιοῦτον τάκπον ἐλευθερωθεὶς ὁ ἀνθρωπος ἐκεῖνος τοῦ πικροῦ θανάτου ἀπῆλθεν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου ἐξωμολογούμενος τὴν ἀμαρτίαν του. Ὁμοίως καὶ ἡ γυνὴ ἰδοῦσα τὴν παράδοξον θαυματουργίαν τοῦ Ἁγίου ἐδόξασε τὸν Θεὸν καὶ τὸν αὐτοῦ θεράποντα μεγαλομάρτυρα Μηνᾶν. Ἀκούσατε καὶ ἄλλο θαῦμα παράδοξον, γεμάτον ἡδονῆς.

Κουλλὸς ποτὲ καὶ μίᾳ γυνὴ βουδῇ ἐκάθηντο εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου, πρὸς τὸ θεραπευθῆναι. Μίαν γοῦν τῶν ἡμερῶν, πρὸς τὸ μεσονύκτιον, φαίνεται ὁ Ἅγιος Μηνᾶς εἰς τὸν κουλλὸν καὶ λέγει τον· κώσου, σῦρε πίασε καὶ τράβιζε τὴν ποδίαν τοῦ ρούχου τῆς βουδῆς, ἐὰν θέλῃς νὰ ἰατρευθῆς. Ἐσηκώθη ἐκεῖνος καὶ υπήγῃ καὶ ἐτράβιζε τὸ ρούχον τῆς γυναικὸς· ἐκείνη δὲ διὰ θαῦμα παράδοξον, ἐβγαλε φωνὴν ὡς ἐγκαλοῦσα τὸν κουλλόν· τότε ὁ κουλλὸς φοβηθεὶς

ἄρχισε νὰ πηλαλῇ καὶ νὰ φεύγῃ· καὶ οὕτως μὲ ὦραν ἱκανήν, γνωρίζαντες καὶ οἱ δύο τους τὴν παρά τοῦ Ἁγίου γενομένην εἰς αὐτοὺς θαυματουργίαν, ἐδόξασαν τὸν Θεόν. Ἀκόμη ἓνα θαῦμα παράδοξον τοῦ Ἁγίου βούλομαι, Ἀρχοντες, νὰ διηγηθῶ, καὶ οὕτω νὰ κάμω τέλος.

Ἐβραῖός τις εἶχεν ἓνα Χριστιανὸν ἐμπιστευμένον φίλον, καὶ πολλὰκις πορευόμενος εἰς τόπον μακρυνὸν ὁ Ἐβραῖος, ἐπειδὴ δὲν εἶχε τινὰ ἐδικὸν εἰς τὸ σπίτι του, ἄφηγε τὴν παρακαταθήκην του εἰς τὸν Χριστιανόν, καὶ οὕτως ἐποίει πάντοτε. Μίαν δὲ τῶν ἡμερῶν πηγαινάμενος κατὰ τὴν συνήθειαν ὁ Ἐβραῖος εἰς τὴν ξενιτεῖαν ἄφησεν εἰς τὸν χριστιανὸν φλωρία διακόσια, μὲ μίαν σακκούλαν βουλωμένην, νὰ τοῦ φυλάγῃ, ἕως νὰ ἐπιστρέψῃ. Ἀλλ' ἐκεῖνος πονηρὰ μελετήσας ἐβουλήθη νὰ τοῦ τὰ ἀρήθῃ, ὅπερ καὶ ἐποίησε· διότι ἐλθόντος τοῦ Ἐβραίου καὶ ζητοῦντος τὴν παρακαταθήκην, ὁ Χριστιανὸς ὅλος ἔξαρκος ἦν, μηδὲν λέγων αὐτῷ παραθεῖναι εἰς ταύτην τὴν φορὰν. Ὁ δὲ Ἐβραῖος ἀθάρρετα ἀκούσας τὸν τοιοῦτον λόγον παρὰ τοῦ Χριστιανοῦ, ἄλλος ἐξ ἄλλου ἐγένετο ὄμως μετὰ ὦραν ἱκανήν εἶπε πρὸς τὸν Χριστιανόν· ἐπειδὴ μάρτυρας δὲν ἔχω, ἔλα κάμε με ὄρκον εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Μηνᾶ, ὅπου τὸν ἔχετε Ἅγιον ἐσεῖς οἱ Χριστιανοί, καὶ τότε σῦρε εἰς τὸ καλόν. Τότε ὁ Χριστιανὸς μηδὲν φοβηθεὶς τὸν Θεὸν ἐκίνησε νὰ υπάγῃ μετὰ τοῦ Ἐβραίου εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου νὰ ὁμώσῃ· καὶ ἐπειδὴ ἦτον ὁ τόπος μακρυνὸς ἐκαβαλλίκευσαν καὶ οἱ δύο τους νὰ υπάγουν ἕως εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου. Ἀφ' οὔτις δὲ ἀπομώσεν ὁ Χριστιανὸς, πάλιν ἐγύρισε μετὰ τοῦ Ἐβραίου νὰ ἔλθουν ὀπισθεν εἰς τὰ σπίτια τους· ἀλλὰ εἰς τὴν στρατάν τί ἔθαυματούργησεν ὁ Ἅγιος; τὸ ἄλογον τοῦ Χριστιανοῦ ἄρχισε νὰ δαιμονίζεται καὶ νὰ πηδᾷ ἕως οὗ τὸν ἔρριξε κατὰ γῆν ἡμιθανή· καὶ αὐτὸς μὲν δὲν ἐθανατώθη, μόνον δὲ τὸ μανδῆλίον του καὶ τὸ βουλωτήριόν του ἔχασε· μετὰ δὲ ὦραν ἱκανήν πάλιν ἀναστὰς ἐκαβαλλίκευε νὰ υπάγῃ εἰς τὸ σπίτι του. Τότε θέλωντας ὁ Ἐβραῖος νὰ τὸν πιάσῃ μὲ καλόν, μήπως καὶ τοῦ τὰ δώσῃ, λέγει τον· κάθισε φίλε, νὰ φᾶμε ψωμί, ἐπειδὴ καὶ ὁ τόπος εἶναι ἐπιτήδειος, καὶ ἡ ὥρα ἐπέρασε, καὶ τότε θέλεις καβαλλίκευσῃ νὰ υπάμεν. Ἦκουσέ τον ὁ Χριστιανὸς καὶ ἀπόμεινε· καὶ ἐκεῖ ὅπου ἔτρωγαν, μόνον βλέπει ὁ Χριστιανὸς τὸν δούλον του, καὶ ἔρχεται βασιτώντας, εἰς μὲν τὸ ἓνα χέρι, τὸ σακκούλι τοῦ Ἐβραίου μὲ τὴν παρακαταθήκην, εἰς δὲ τὸ ἄλλο, τὸ ἐδικόν του μανδῆλιον καὶ τὸ κλειδίον του καὶ τὴν βούλλαν του· καὶ ὡς τὸν εἶδεν, ἐξεπλάγη, καὶ πρὸς αὐτὸν εἶπε. Πῶς ἦλθες ἐδῶ; Ἀπεκρίθη ὁ δούλος· φοβερός τις καβαλλάρης ἦλθε πρὸς τὴν Κυρίαν μου, καὶ εἶπέν την· ἰδοὺ τὸ μανδῆλιον καὶ τὸ κλειδίον καὶ ἡ βούλλα τοῦ ἀνδρός σου διὰ ἐμπιστοσύνην· λοιπὸν στείλε γλήγορα τὴν παρακαταθήκην τοῦ Ἐβραίου μὲ ἓνα σου δούλον, νὰ τὸν εὔρῃ εἰς τὴν δεῖνα στρατάν ὅπου ἔρχεται, διότι κινδυνεύει νὰ ἀποθάνῃ, ἐὰν δὲν τὴν παγαίνῃ· καὶ ἰδοὺ ἔδραμον, ὡς βλέπεις νὰ σὲ προφθάσω. Τοῦτο τὸ θαῦμα ὡς εἶδεν ὁ Ἐβραῖος, περιχαρῆς γενόμενος, υπέστρεψε μετὰ τοῦ Χριστιανοῦ εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου· καὶ αὐτὸς μὲν ἐδέετο τὸν ἱερέα νὰ τὸν βαπτίσῃ, ὁ δὲ Χριστιανὸς ἐζήτηε συμπάθειον εἰς τὸν ὄρκον του· καὶ ἔτσι τυχόντες

οἱ δύο τοὺς ὧν ἐπόθουν, ὁ μὲν τὸ βάπτισμα, ὁ δὲ τὴν συγχώρησιν, ὑπέστρεψαν ἀμφοτέροι εἰς τὰ ἴδια, χαίροντες καὶ δοξάζοντες τὸν Θεόν.

Οὐ μόνον δὲ τὸν παλαιὸν καιρὸν ἐθαυματουργεῖ ὁ Ἅγιος, εὐλογημένοι Χριστιανοί, ἀλλὰ καὶ τὴν σήμερον ἡμέραν, εἴ τις τὸν ἐπικαλεσθῆ μετὰ πίστεως, εὐρίσκει τὸν ἕτοιμον πληρωτὴν εἰς κάθε του ζήτημα. Ἔως αὐτοῦ ἀρκεῖ καὶ ἡ διήγησις τῶν θαυμάτων τοῦ Ἁγίου πρέπον δὲ εἶναι ἡμεῖς, ὅπου ἀκούομεν τῶν Ἁγίων τὰς διηγήσεις καὶ τὰ μαρτύρια, νὰ σπουδάζωμεν πῶς νὰ τοὺς μιμηθῶμεν· διότι καὶ ὁ Χριστὸς τοὺς τοιούτους ἐπαινεῖ, εἰς τὸ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιον, ἐν κεφαλαίῳ ια', καὶ λέγει· Μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτόν. Λοιπὸν πρέπει ὡσάν πῶς ἔχομεν τὴν ὀρθὴν πίστιν, ἔτσι νὰ ἔχωμεν καὶ ἔργα θεάρεστα· ἵνα καὶ ἡ πίστις νὰ στερεώνεται μὲ τὰ ἔργα, καὶ τὰ ἔργα νὰ βεβαιώνονται μὲ τὴν πίστιν· διότι οὐδὲ ἐὰν ἔχωμεν πίστιν ὀρθήν, καὶ ἔργα θεάρεστα δὲν ἔχωμεν, δυνόμεσταν νὰ σωθοῦμεν· οὐδὲ πάλιν, ἐὰν ἔχωμεν ἔργα, καὶ δὲν πιστεύωμεν ὀρθά, δυνόμεσταν νὰ κερδήσωμεν σωτηρίαν· διὰ τοῦτο εἶναι τὸ δίκαιον, ἐὰν θέλωμεν καὶ τῆς κολάσεως νὰ ἐλευθερωθοῦμεν, καὶ τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν νὰ ἐπιτύχωμεν, καὶ μὲ τὰ δύο νὰ στολιζόμεσταν, καὶ μὲ πίστιν ὀρθήν καὶ μὲ ἔργα θεάρεστα· διότι τί τὸ ὄφελος, εἰπέ μοι, ἐὰν ἕνα ἐνδόνον εἶναι ὑψηλόν, καὶ ἔχη φύλλα πολλά, καρπὸν δὲ νὰ μὴν ἔχη; ἔτσι καὶ τὸν Χριστιανὸν δὲν τὸν ὠφελεῖ τίποτες ἢ πίστις, ἐὰν ἀμελῆ τῶν ἀρετῶν, ἐπειδὴ ἡ διὰ τῶν ἔργων πίστις εἶναι πλέον βεβαιότερη παρὰ τὴν διὰ λόγου. Μὴ γοῦν θαρροῦμεν μόνον μὲ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν νὰ σωθοῦμεν, εὐσεδέστατοι ἄρχοντες, ἀλλὰ πρὸς τὴν πίστιν τὴν ἁγίαν ἄς σπουδάζωμεν νὰ κατορθώσωμεν καὶ ἔργα θεάρεστα. Μὴν ἀγωνιζώμεσταν μόνον πῶς νὰ θεραπεύωμεν τὸ κορμὶ μας, ἀλλὰ πολλῇ μᾶλλον ἄς σπουδάζωμεν νὰ ἰατρεύσωμεν τὴν ψυχὴν μας. Διότι, εἰπέ μοι, δὲν συγκείμεθα ἀπὸ δύο φύσεις, ἐκ ψυχῆς λέγω καὶ σώματος; Τὸ λοιπὸν διατί δὲν ἐπιμελούμεθα κἂν ἴσια τῶν δύο; ἀλλὰ τὸ μὲν κορμὶ μὲ κάθε τρόπον τὸ θεραπεύομεν, καὶ μὲ φαγὶ πλέον τοῦ πρέποντος τὸ τρέφομεν, καὶ ἐὰν καὶ καμμίαν φοράν παραμικρὴ ἀσθένεια μᾶς ἐλθῆ, πᾶσαν μηχανὴν κάμνομεν, πᾶσαν τέχνην γυρεύομεν, ὥστε νὰ διορθώσωμεν τὸ αἷτιον τῆς ἀρρωστίας· καὶ εἰς μὲν τὸ ἐλαττον καὶ τὸ ἀτιμότερον κορμὶ τοιαῦτα καὶ ἄλλα περισσότερα σπουδάζομεν, διὰ δὲ τὴν ταλαίπωρον ψυχὴν οὐδὲ κἂν ἔνοιαν ἔχομεν ὅτι ἀσθενεῖ; Καὶ τοῦτο, ἐὰν θελήσης νὰ ἴδῃς, πόσον διαφέρει τὸ σῶμα ἀπὸ τὴν ψυχὴν, θέλεις τὸ καταλάβῃ, ἐὰν συλλογισθῆς, ποταπὸν ἀναμένει τὸ κορμὶ, ὅταν χωρισθῆ τῆς ψυχῆς. Μὴ γοῦν ἀμελοῦμεν διὰ τὸ αἰώνιον, καὶ διὰ τὸ φθαρτὸν ἔνοιαζόμεσταν. Μὴ σπουδάζωμεν διὰ τὸ πρόσκαιρον κορμὶ, καὶ διὰ τὴν ἀθάνατον ψυχὴν ἀμελοῦμεν· ἀλλὰ ὡσάν πῶς τρέφομεν τὸ κορμὶ μὲ αἰσθητὰ φαγητά, ἔτσι ἄς τρέφωμεν καὶ τὴν ψυχὴν μας μὲ τὴν μελέτην τῶν θείων Γραφῶν ὡσάν πῶς ἐνδύομεν τὸ κορμὶ μας ἔτσι ἄς ἐνδύσωμεν καὶ τὴν ψυχὴν μας μὲ ἀρετές· ὡσάν πῶς πίνομεν σιρόπια καὶ καθάρσια διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ σώματος, ἔτσι ἄς ἐξομολογούμεσταν, καὶ ἄς μετανοοῦμεν εἰς τὰς ἀμαρτίας μας, νὰ

καθαριζώμεσταν. Καὶ μάλιστα. ἐὰν θέλῃς νὰ τὸ ἐξετάσῃς, ἢ μὲν θεραπεία τοῦ σώματος ἔχει καὶ πολλὴν ἐξοδον, ἢ δὲ τῆς ψυχῆς εἶναι κατὰ πολλὰ εὐκολὴ καὶ ἀνέξοδος καὶ ἐλαφρὴ· διότι ἐδῶ μὲν ἐπὶ τῆς ἐπιμελείας τοῦ σώματος, ὅταν ἀρρωστήσῃς, ἀνάγκη εἶναι καὶ χρήματα νὰ ἐξοδιάσῃς, ἄλλα μὲν εἰς τοὺς ἰατροὺς, ἄλλα δὲ εἰς φαγητά καὶ ἐνδύματα· ἐπὶ δὲ τῆς ψυχῆς οὐδεμία ἐξοδος γίνεται, ἀλλὰ ἐὰν θελήσῃς, ἀνέξοδα εὐρίσκεις τὴν θεραπείαν.

Διότι, εἰπέ μοι· ποία ἐξοδος εἶναι νὰ συχνάζῃς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ ἀκούῃς τὰς θείας Γραφὰς καὶ νὰ τρέφῃς τὴν ψυχὴν σου; Εἰδὲ καὶ θέλεις νὰ μάθῃς, ὅτι ἡ ἀκρόασις τῆς Γραφῆς εἶναι τροφή τῆς ψυχῆς, ἀκούε τοῦ Μωϋσέως ἐν τῷ Δευτερονομίῳ λέγοντος· «οὐκ ἐπ' ἄρτων ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐν παντὶ βήματι ἐκπορευομένην διὰ στόματός Θεοῦ». Ποία ἐξοδος εἶναι νὰ μετανοήσῃς καὶ νὰ ἐξομολογηθῆς τὰς ἀμαρτίας σου εἰς πνευματικὸν Πατέρα; Ποῖος κόπος εἶναι νὰ εἰπῇς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἤμαρτες; Ποῖος μόχθος εἶναι νὰ ὁμολογήσῃς τὸν λόγον σου πταιστήν, κατ' ἔμπροσθεν τοῦ καρδιογνώστου Θεοῦ; διότι, μὴνα ὁ Θεὸς δὲν ἤξεύρει τὰς ἀμαρτίας σου, καὶ τὰς κρύβεις; μὴνὰ θέλῃς νὰ τὸν λάθῃς, καὶ φοβᾶσαι νὰ τὲς ἐξομολογήθῃς; καὶ προτοῦ νὰ ἀμαρτήσῃς; ὁ Θεὸς ἐπρογίνωσκέ το. Τί γοῦν; θέλει νὰ μετανοήσῃς μοναχός σου, θέλει νὰ εἰπῇς, ὅτι ἔσφαλές, καὶ αὐτὸς σε δικαιοῦναι· διότι ἔτσι ὤρισεν διὰ τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου· «λέγει σὺ πρῶτος τὰς ἀμαρτίας σου, ἵνα δικαιωθῆς· καὶ πάλιν ὁ Προφήτης Δαβὶδ ἐν τῷ λα' Ψαλμῷ, «εἶπα ἐξαγορεύσω κατ' ἔμοῦ τὴν ἀνομίαν μου τῷ Κυρίῳ, καὶ σὺ ἀφήκας τὴν ἀσέδειαν τῆς καρδίας μου». Μὴ γοῦν εὐρίσκωμεν ἀφορμὴν καὶ λέγωμεν, ὅτι βαρὺς εἶναι αἱ ἐντολὲς τοῦ Χριστοῦ, διότι κάμνομεν τὸν Χριστὸν ψεύστην, ὅστις ὀρίζει εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον ἐν τῷ ια' κεφαλαίῳ. «Ὁ ζυγὸς μου χρηστός καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρὸν ἐστί· ὁμοίως καὶ τὸν Θεολόγον Ἰωάννην, ὅστις γράφει εἰς τὴν πρώτην του ἐπιστολὴν ἐν κεφαλαίῳ ε' καὶ λέγει· «καὶ αἱ ἐντολαὶ αὐτοῦ βαρεῖται οὐκ εἰσι». Μάλιστα δὲ τοῦ λόγου μας ἄς αἰτιαζώμεσταν, ὅτι διὰ νὰ εἰμῶσθεν ἀμελεῖς καὶ ὀκηροί, μᾶς φαίνονται βαρὺς. Διὰ τοῦτο μὴν ἀμελοῦμεν τὰς σωτηρίας μας τῶρα, ἀδελφοί ἡγαπημένοι, ὅπου ἔχομεν καιρὸν, διότι θέλει ἔλθῃ καιρός, ὅπου αὐτὲς ἢ ἀφορμὲς δὲν μᾶς θέλωμεν ὠφελήσῃ τίποτες μόνον ἕως ἔχομεν καιρὸν μετανοίας, ἄς λάβωμεν ἔνοιαν τῆς μελλούσης κτίσεως· ἄς ἐνθυμηθοῦμεν καὶ τὸν θάνατόν μας καμμίαν φοράν, ἄς ἐνθυμηθοῦμεν τὰ ὑστερινά μας, ἄς ἐνθυμηθοῦμεν, πῶς γινόμεσταν χῶμα καὶ γῆ καὶ σποδός, ἄς ἐνθυμηθοῦμεν, ὅτι δὲν μᾶς ἔπλασεν ὁ Θεὸς μόνον διὰ ἐτοῦτον τὸν κόσμον ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν μελλόντων αἰώνιων ἀγαθῶν. Διότι, μὴνὰ ἐγεννηθήκαμεν εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ εἰμῶσθεν ἀθάνατοι; μὴ διὰ τοῦτο ἐπλάσθημεν ἐκ Θεοῦ, διὰ νὰ τρώγωμεν καὶ νὰ πίνωμεν; οὐχὶ ἔγινεν ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸ φαγί, ἀλλὰ τὸ φαγί ἔγινεν διὰ τὸν ἄνθρωπον. Μὴ γοῦν ἀντιστρέφωμεν τὴν τάξιν, μὴδὲ ὡσάν νὰ ἐγίναμεν διὰ τὸ φαγί, ἔτσι ἄς τὸ σπουδάζωμεν· ἀλλὰ ἄς ἔχη καὶ αὐτὸ μέτρον καὶ ὥραν, τῆς

δὲ ψυχῆς ἢ τροφῆ ἄς εἶναι περισπούδαστος εἰς ἡμᾶς· μόνον αὐτῇ ἄς μὴν ἔχη μέτρον καὶ ὥραν, μάλιστα δὲ πᾶσαν ὥραν ἄς τὴν σπουδάζωμεν. Καὶ ὡσὰν πῶς δὲν περναῖ ὥρα, ἐὰν δὲν ἀναπνεύσωμεν, ἔτσι μὴδὲ ὥρα νὰ μὴ περναῖ, ἐὰν μὴ μελετήσωμεν περὶ τῆς ψυχικῆς τροφῆς, ἧτις ἐστίν, ὡς εἶπον, ἢ ἀνάγνωσις τῶν Θείων Γραφῶν, ἢ μελέτη τῶν τοῦ Θεοῦ ἐντολῶν, ἢ μνήμη τοῦ θανάτου, καὶ ἐπὶ τούτοις ἢ ἐξομολόγησις. Ταῦτα ἀείποτες ἄς ἐννοιαζώμεσθαι, αὐτὰ πάντοτε ἄς μελετοῦμεν, ἵνα τοιουτοτρόπως πολιτευόμενοι τῆς μὲν κολάσεως ἐλευθερωθῶμεν, τῆς δὲ Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν ἀξιοθῶμεν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Ὡ ἢ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Μεγαλυνάρια τῆς ἐβδομάδος.

Κυριακῇ τῆς Ἀναστάσεως.

Εν τάφῳ κατετέθης ὡς ὁ ὑπῶν σκυλεύσας τὸν Ἄδην, καὶ ἀνέστης ὡς Βασιλεὺς, Θεὸς τε καὶ Δεσπότης, συναναστήσας πάντας, νεκροὺς τοὺς ἀπ' αἰῶνος· δόξα τῷ κράτει σου.

Τῆς Θείας Μεταμορφώσεως, ὁποιαδήποτε ἡμέρα.

Θέλων ἐπιδειξάι τοῖς Μκθηταῖς, δύναμιν ἐξ ὕψους, καὶ σοφίαν παρὰ Πατρός, ἐν Ὄρει ἀνήλθες, Χριστὲ τῷ Θαδωρίῳ, καὶ λάμψας ὡς Δεσπότης τούτους ἐφώτισας.

Δευτέρα τῶν Ταξιαρχῶν.

Ἄγγελοι, Ἀρχάγγελοι, Χερουδίμ, Ἐξουσίαι, Θρόνοι, Κυριότητες, Σεραφίμ, Ἀρχαὶ καὶ Δυνάμεις, μετὰ τοῦ Πρωτοστάτου, τῶν εὐφημούντων ὑμῖναις, ὑμεῖς προΐστασθε.

Τρίτη τοῦ Προδρόμου.

Πρέσβευε Προφῆτα πρὸς τὸν Θεόν, ὑπὲρ τοῦ λαοῦ σου, καὶ ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ, τῶν καταφρονούντων, τῇ σκέπῃ σου τῇ θεῖᾳ, καὶ ῥῦσαι πάσης νόσου, καὶ περιστάσεως.

Τετάρτη τῆς Θεοτόκου.

Παρέστης Παρθένε ἐκ δεξιῶν, τοῦ παμβασιλέως, ὡς Βασίλισσα τοῦ παντός, περιβεβλημένη καὶ περιλαμπομένη, φωτὶ τῶν σῶν χαρίτων Θεοχαρίτωτε.

Πέμπτη τῶν Ἀποστόλων καὶ τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

Τὰς εὐήχους σάλπιγγας τοῦ Χριστοῦ, νῦν τοὺς Ἀποστόλους, εὐφημήσωμεν οἱ πιστοί, καὶ τοῦ Ἱεράρχου, Ἁγίου Νικολάου, διδάξαντας πιστεύειν, τὴν σάρκωσιν τοῦ Λόγου καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Παρασκευὴ τοῦ Σταυροῦ.

Χαίροις τὸ τρισπόθητον τοῦ Σταυροῦ, πανάγιον ξύλον, ζωηφόρε θεῖε Σταυρέ· ἐν σοὶ γὰρ ὁ πάντων, Θεὸς τε καὶ Δεσπότης, ἐξέτεινε τὰς χεῖρας, διὰ τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Σαββάτῳ τῶν Κεκοιμημένων.

Ἀνάπαυσον Κύριε τὰς ψυχὰς, τῶν προκοιμηθέντων, Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ἐν τόπῳ Ἁγίῳ, ἐν χώρᾳ τῶν δικαίων, ἕπου τὸ φῶς σου λάμπει, τούτους κατατάξον.

Μεγαλυνάρια τοῦ Τριωδίου.

Κυριακῇ τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου.

Καὶν ὑπερέβην καὶ Μανασσήν, Ἄσωτον καὶ Πόρνην, καὶ Τελώνην καὶ τὸν Ληστήν, καὶ τοῦ Φαρισαίου τὴν ὑψηλοφροσύνην· διὸ ἐν μετανοίᾳ Κύριε σῶσόν με.

Κυριακῇ τοῦ Ἀσώτου.

Ἰλεως γενοῦ μοι τῷ ταπεινῷ, δέξαι με ἐν ἀγκάλαις, ὡς ἐδέξῃ ποτὲ τὸν Ἄσωτον, δέξαι με ἐν πᾶσι υἱὸν μετανοοῦντα, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, εὐσπλαγγχε Κύριε.

Ταῖς τῶν Ἀποστόλων προσευχαῖς, Προφήτων Μαρτύρων, καὶ Ἁγίων Ἱεραρχῶν, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ψυχὰς ἄς προσελάβου, ἀνάπαυσον οἰκτιρῶν ὡς ὑπεράγαθος.

Κυριακῇ τῆς Ἀπόκρεω.

Δέσποστα Φιλάνθρωπε Βασιλεῦ, μὴ ἀκούσω τότε, ἐν ἡμέρᾳ τῇ φοβερᾷ, φωνῆς τῆς ὀργῆς σου, εἰς πῦρ ἀποπεμπούσης, ἀλλ' οἰκτιρον πρεσβείαις τῆς ὑπεράγνου σου.

Τῆς Τυροφάγου.

Σαββάτῳ τῶν Ἁγίων Πατέρων. Τῆς Τυροφάγου. Πᾶσα τῶν Πατέρων θεῖα πληθὺς ὧν ἐν βίβλῳ ζώντων τὰ ὀνόματα ἕκτενωῖς, Χριστὸν ἐκδυσώπει, μετὰ τῆς Θεοτόκου, τυχεῖν τῆς ἀνω δόξης, τοῖς σεδομένοις σε.

Ὅσως βιώσαντες ἐπὶ γῆς, Ὅσοι Πατέρες, ἀθλοφόροι ἐν οὐρανοῖς, καὶ τῶν καλλινίκων Ἁγίων καὶ Δικαίων, ἀσκητῶν τε ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, διὸ ἡμῶν ἀπάντων, ἀεὶ πρεσβεύσατε.

Κυριακῇ τῆς Τυροφάγου.

Ὅσαι σοὶ διάβολε πονηρέ, Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐάν, σὺ ἐξώρισας ἐν τούτῳ ἐκ τοῦ Παραδείσου, εἰς τόπον ἁμαρτίας, καὶ φοβερᾶς καταδίκης, δευτε ἀγωνισθῶμεν ὧν ἀπωλέσαμεν.

Σαββάτῳ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Τύρωνος.

Τῶν ἀπὸ βρωμάτων τῶν μυσαρῶν, τῶν τοῦ Παραβάτου, λυτρωσάμενον τοὺς πιστοὺς, καὶ θρέψαντας τούτους, τροφῇ τῇ τῶν κολλύδων, Θεόδωρον τὸν θεῖον πάντες ὑμνήσωμεν.

Κυριακῇ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Κεκαλλωπισμένη ὠραίσμῳ, τῶν σεπτῶν εἰκόνων, Ἐκκλησία ἡ τοῦ Χριστοῦ, σοὶ χαριστηρίους, προσφέρει ὑμνῳδίας, τιμῶσα Θεοδώρα, θεῖόν σου Δεῖψανον.

Κυριακῇ Δευτέρα τῶν Νησιεῶν.

Ἰλεως γενοῦ μοι σοὶ ἐκδοᾶ, Θεσσαλονικέων. ὁ πιστότατός σου λαός, ἸΓρηγόριε Πάτερ, ταῖς ἱεραῖς λιταῖς σου, μετὰ τοῦ Μυροβλήτου, ἡμᾶς περισόφει.

Κυριακῇ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως.

Ἡ μυριοθρίαμβος καὶ λαμπρά, τοῦ Σταυροῦ σημάδια, νῦν προτίθεται τὰς αὐγὰς, τῆς καθ' Ἄδου νίκης, Χριστοῦ φωτοβολούσα, ταύτην πιστοὶ τιμώντες, κατασπασώμεθα.

Κυριακῇ Δ' τῶν Νησιεῶν.

Ἀχθος ἀπορρίψας τῶν γενηῶν, ἀναβάς εἰς ὕψος, Ἰωάννης τῶν ἀρετῶν, ἀπὸ γῆς πρὸς πῶλον, βροτοὺς ἀναδιβάξεις, ταῖς θελαῖς διδασκαλαῖς σου, ὧ διὰ κλίμακος.

Σαββάτῳ τῆς Ἀκαθίστου.

Χαίρε τῶν Ἀγγέλων ἢ χαρμονῇ, καὶ τῶν Ἀρχαγγέλων, Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν, Μαρτύρων καὶ Ὁσίων, καὶ πάντων τῶν Δικαίων, ἀνύμφευτε Παρθένε, σκέπε τὴν ποίμνην σου.

Κυριακῇ Ε' τῶν Νηστειῶν.

Ρύπου λούσαι θέλουσα σεαυτήν, τῶν ἀμπλακημάτων, σὺν δακρύων ἐπιρροαῖς, ἐγυμνώθης ἄλλη, ἀισχύνασα Μαρία, τὸν πρὶν τοῦ Παραδείσου, Εὐὰν γυμνώσαντα. Σαββάτω τοῦ δικαίου Λαζάρου.

Δόξα σοι Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, δόξα σοι Χριστέ μου ἀναστάντα ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ἀναστήσαντά σε φίλον τὸν Λάζαρον σὲ ὡς ἐξουσιαστῆς ὄν, καὶ Παντοδύναμος. Κυριακῇ τῶν Βαίων.

Βαίᾳ καὶ κλάδους βαστάζοντες, τοῦ Πατρὸς τὸν Λόγον, μεγαλύνομεν οἱ πιστοί, βοῶντες ἐν ὕμνοις, ὡς οἱ ἄκακοι Παῖδες, Ὡσανὰ εὐλογημένους, εἰ ὁ ἐρχόμενος.

Ἐκ τοῦ Πεντηκοσταρίου.

Κυριακῇ τοῦ Πάσχα.

Εν τάφῳ κατετέθης ὡς ὁ ὑπνῶν σκυλεύσας τὸν Ἄδην, καὶ ἀνέστης ὡς Βασιλεὺς, Θεός τε καὶ Δεσπότης, συναναστήσας πάντας, νεκροὺς τοὺς ἀπ' αἰῶνος, δόξα τῷ κράτει σου. Παρασκευὴ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.

Υδὼρ τὸ ζωήριτον τῆς Πηγῆς, μάνα τὸ προσχέον, τὸν ἀθανατὸν ὕδρσιμον, τὸ νέκταρ τὸ θεῖον, τὴν ξένην ἀμβροσίαν, τὸ μέλι τὸ ἐκ πέτρας πίσει τιμῆσωμεν. Κυριακῇ τοῦ Θωμᾶ.

Ἐπέστης Ἰησοῦ ἡ ζωὴ ἡμῶν, θυρῶν κεκλεισμένων, τοῖς Ἁγίοις σου Μαθηταῖς, καὶ τῷ Θωμᾶ ἐδόξας δεῦρο ψηλάφησόν με, καὶ κήρυξον τῷ κόσμῳ, τὴν ἐκ τάφου μου ἔγερσιν.

Δευτέρῃ μετὰ τοῦ Θωμᾶ τῆς Παναγίας Χρυσαιτίσεως.

Δόξα σοι Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, δόξα σοι Κυρία καὶ προστάτις κόσμου παντός, δόξα σοι ἐλπίς μου, ἰσχύς μου, ὕμνησίς μου, δώρησαι ἐμοῦ τοῦ σοῦ δούλου, τῇ ἀνω δόξῃ σου. Κυριακῇ τῶν Μυροφόρων.

Ἀναστὰς Κύριε ἐκ νεκρῶν, καὶ ἡμᾶς πεσόντας, σὺν τοῖς ἱεροῖς Μυροφόροις σε, ἀνάστησον πάντας δεόμεθα οἰκτίρμων, ὅπως αὐτὸ ὑμνώμεν τὴν σὴν Ἀνάστασιν. Κυριακῇ τοῦ Παραλύτου.

Ὅσπερ ὁ Χριστὸς μου καὶ ποιητῆς, ἐσταυρώθη καὶ ἀνέστη ἐκ τῶν νεκρῶν, οὕτω καὶ τὸν Παραλύτον θεραπεύσας, τὸν ἐπὶ τόσων ἐτῶν ἐν κλίνῃ κείμενον. Κυριακῇ τῆς Σαμαρείτιδος.

Τὴν ἐκ Σαμαρείας Νύμφην Χριστοῦ, καὶ ἀξιοθεῖσαν ὀμιλίας τῆς παρ' αὐτοῦ, Φωτεινὴν τὴν θεῖαν, ὑμνήσωμεν ἀξίως, ὡς μάρτυρα Κυρίου καὶ Ἰσαπόστολον. Κυριακῇ τοῦ Τυφλοῦ.

Τυφλὸς ὁ φωτίζων καὶ ἀνορθῶν, Κύριος μωραίνει τὴν τυφλίτιν τῶν δυσσεβῶν, τῶν ἐσκοτισμένων ψυχῇ τε καὶ καρδίᾳ τὰ θάκυματα τοῦ Σωτῆρος, ὧν οἱ πιστοὶ ἀξίως τοῦτον δοξάσωμεν.

Τῇ Πέμπτῃ τῆς Ἀναλήψεως

Ἄρατος κόσμος καὶ ὄρατός, ἅπας ἐορτάζει, καὶ οἱ Ἄγγελοι σὺν βροτοῖς, σκιρτῶντες ὕμνοῦσιν, ἐν φωναῖς ἀσιγήτοις, τὴν ἀνοδὸν σου Σῶτερ καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Κυριακῇ τῶν Ἁγίων Πατέρων.

Τῆς σοφίας λύραν πολύφθογγον, τῆς θεολογίας τὴν πηγὴν τὴν πολύρροον, τῆς Ἐκκλησίας πολυτελεῆ κρηπίδα, τοὺς θεοὺς νῦν Πατέρας ἄσμασι στέψωμεν.

Τὸ δογματισθὲν Ὁμοούσιον παρὰ τῶν Πατέρων, τῆς Τριάδος καὶ ἄκτιστον, τέρατι κεράμου, ἐκύρωσε Σπυρίδων, πῦρ δαίξας γῆν καὶ ὕδωρ, οὓς μεγαλύνωμεν.

Σαββάτω τῶν ψυχῶν.

Ἀνάπαυσον, Κύριε τὰς ψυχὰς τῶν κεκατητημένων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, ἐν τόπῳ ἁγίῳ, ἐν χορῷ τῶν δικαίων, ἕπου τὸ φῶς σου λάμπει αὐτοὺς κατὰ τάξιν.

Κυριακῇ τῆς Πεντηκοστῆς.

Ὅσπερ ἐν ἡμέρᾳ Πεντηκοστῆς, ἐφώτισας πάντας, ὦ Παράκλητε, Μαθητάς, οὕτω καὶ τοῖς φόβῳ λατρεύουσί σε λάμπων, ἀκτίνας σῶν χαρίτων, καὶ σῶσον ἅπαντας.

Τοῖς σεβαστοῖς ἡμῶν Ἀδελφοῖς ἐν Κυρίῳ χαίρειν.

Σὺν Ἁγίῳ Θεῷ τῇ Κυρίῳ ἡμῶν, τῇ Παναχράντῳ αὐτοῦ Μητρὶ καὶ τῇ ἐνδοξοτάτῳ μεγαλομάρτυρι Ἁγίῳ Μητᾷ ἠξιώθημεν νὰ ἐκδώσωμεν τὴν λαμπρὰν καὶ ἐνδοξὴν βιογραφίαν τοῦ Ἁγίου τούτου, οὐδενὸς κόπου φεισθέντες ὅπως συλλέξωμεν δίκην μελλίσσης ἐκ διαφόρων πνευματικῶν ἀνθῶν τὸ γλυκὺ θρησκευτικὸν μέλι ἐκ δύο Ἀκολουθιῶν, τῆς μὲν πρώτης ἐκδοδομένης ἐν Ἀθήναις ἐν ἔτει 1855, τῆς δὲ δευτέρας ἐν Ῥεθύμνῃ τῆς Κρήτης ἐν ἔτει 1880, ἀλλ' ἀμφοτέρων ἑλλιπῶν ὡς στερουμένων τῆς λαμπρᾶς βιογραφίας τοῦ Ἁγίου καὶ τῆς Παρακλήσεως. Τὴν ὑφ' ἡμῶν γενομένην ἐκδοσιν τῆς Βιογραφίας τοῦ Ἁγίου ἐπλουτίσαμεν δι' ὄλων τῶν χρωιδῶν, οὐκ ὀλίγα ἐρανοισθέντες ἐκ τοῦ Νέου Θησαυροῦ καὶ πολλῶν ἄλλων ἀνεγνωρισμένων συγγραμμάτων εὐρισκομένων ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πτωικῇ Βιβλιοθήκῃ, ἥτις κέκτηται πρὸς πολλοῖς ἄλλοις συγγράμμασι καὶ τὰς κατωτέρω Ἀκολουθίας τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου :

Ὁσίου Δαβὶδ (1 Νοεμβρίου).

Ἁγίου Ἰακώβου (1 Νοεμβρίου).

Γεωργίου τοῦ ἐν Λύδῃ (3 Νοεμβρίου).

Ἰωάννου τοῦ Βατάτζη (4 Νοεμβρίου).

Θεοκτίστης τῆς Ἀσσίας (9 Νοεμβρίου).

Ἁγίου Μητᾷ (11 Νοεμβρίου).

Ἀποστόλου Φιλίππου (14 Νοεμβρίου).

Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου τοῦ Ὑδραίου (14 Νοεμβρίου).

Νεομάρτυρος Παγτελεήμονος (14 Νοεμβρίου).

Γρηγορίου Θεσσαλονίκης τοῦ Παλαμᾶ (14 Νοεμβρίου)

Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου (16 Νοεμβρίου).

Ἁγίας Αἰκατερίνης (25 Νοεμβρίου).

Ἁγίου Νικωνός (26 Νοεμβρίου).

Ἁγίου Στυλιανοῦ (26 Νοεμβρίου).

Νεομάρτυρος Γεωργίου (26 Νοεμβρίου).

Δεκατρεῖς ἰδιαιτέρως Ἀκολουθίας ἐν φύλλαδις ἐκδοδομένας τοῦ αὐτοῦ μηνὸς Νοεμβρίου.

Ἐπίσης ἐξεδόθησαν παρ' ἡμῶν καὶ εὕρισκονται πρὸς πώλησιν αἱ ἐξῆς Ἀκολουθίαι :

Ἁγίας Αἰκατερίνης (25 Νοεμβρίου).

Ἁγίου Γεωργίου τοῦ ἐν Λύδῃ (3 Νοεμβρίου).

Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης (21 Μαΐου).

Ἁγίου Αἰμιλιανοῦ (18 Ἰουλίου).

Προφήτου Ἠλία τοῦ θεσβίτου καὶ ἄλλαι διάφοροι.

Κατ' αὐτὰς δὲ σὺν Ἁγίῳ Θεῷ θὰ ἔλθῃ εἰς φῶς διὰ τοῦ τύπου πληρεστάτη καὶ ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

Ὁ ἐκδότης

Γεώργιος Α. Βουτέρης Ἱερεὺς καὶ Πνευματικὸς πατήρ,
ἐφημέριος τοῦ ναοῦ Ὁσίου Μελετίου Ἀθηνῶν.